

Růst v Kristu

4/2012

PRŮVODCE STUDIEM BIBLE

Obsah

1. Velký spor
2. Bůh, který se nám zjevuje
3. Člověk – dílo Božích rukou
4. Spasení – jediné řešení
5. Růst v Kristu
6. Vítězství skrze Ježíše Krista
7. Výzbroj vítězů
8. Církev slouží lidstvu
9. Bohoslužby a obřady v církvi
10. Zákon a evangelium
11. Život křesťana
12. Poslední události
13. Až bude všechno nové

Za materiály ke studiu sobotní školy je zodpovědné oddělení sobotní školy při Generální konferenci Církve adventistů sedmého dne a oddělení sobotní školy při Česko-Slovenské unii. Text materiálů byl při překladu upraven podle pravidel dohodnutých s oddělením sobotní školy při Generální konferenci.

Růst v Kristu

Průvodce studiem Bible

Autor: Kwabena Donkor

Šéfredaktor: Clifford R. Goldstein

4. čtvrtletí 2012

Foto: Gerry Chudleigh; Adventist News Network

Grafická úprava a sazba Stanislav Staněk

Vydalo nakladatelství Advent-Orion, spol. s r. o.

pro Církev adventistů sedmého dne

Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r. o.

Vydání první, Praha 2012

ISBN 978-80-7172-875-7

ISSN 0409-3208

Úvod

Základní věroučné výroky

Každý člověk něčemu věří. Dokonce i ti, kteří rádi prohlašují, že nevěří ničemu (nebo nevěří v nic absolutního), tak přece něčemu věří (v tomto případě svému relativismu). Víra a přesvědčení jsou důležité, protože z velké části ovlivňují náš způsob života. Pro některé křesťany může být společenství a sounáležitost s lidmi v církvi důležitější než to, čemu věří. Každé společenství však musí být založeno na sdílení společné víry, společných cílů a zájmů.

Členy církve adventistů se stávají lidé různých národů i kultur. Jako křesťanská církev se hlásíme k 28 „základním věroučným výrokům“, které reflektují naše chápání biblického poselství. Tvoří základ pro osobní růst v Kristu i pro společné prožívání víry ve světle věčnosti.

Někteří tvrdí, že učení není tak důležité, protože především záleží na naší lásce ke Kristu. To zní sice pěkně, ale v Bibli není oddělována láska ke Kristu od lásky k pravdě. V Ef 4,15 je napsáno, že máme být „pravdiví v lásce“. Když poznáváme učení, tak to neznamená, že pouze shromažďujeme správné informace. Správné poznávání učení vede k lásce k Bohu: „Kdo zachází dál a nezůstává v učení Kristovu, nemá Boha; kdo zůstává v jeho učení, má i Otce i Syna“ (2J 9). Navíc nám Bible představuje „zdravé“ učení, které vede k etickému jednání v životě (1Tm 1,9.10; Tt 2,1–5).

Základní věroučné výroky Církve adventistů sedmého dne nejsou neměnným krédem, které vylučuje jakýkoliv „posun“ v oblasti pravd, které vyjadřují. Na jednu stranu musíme být otevření k novému poznávání, na stranu druhou je vzájemná shoda u těchto výroků klíčová kvůli jednotě a poslání církve. Co jiného může spojovat miliony lidí na celém světě do jednoho hnutí, než to, že máme společné učení?

V tomto čtvrtletí budeme podrobně zkoumat některé věroučné výroky. Přestože se nebudeme věnovat všem (13 lekcí na to nestačí), všechny jsou pro naši identitu podstatné. Systematicky a v souvislostech budeme studovat alespoň některé z nich. Zvláštní pozornost bude zaměřena na 11. věroučný výrok, který byl přijat na zasedání Generální konference v St. Louis v roce 2005 (lekce 5–7). Tento výrok nepřináší nové či předtím neznámé učení. Jde spíše o reakci na potřeby církve v určitých částech světa. Objasňuje, jak církev chápe Boží moc, která dává věřícím v Krista vítězství nad silami zla. Témata, která budeme probírat v tomto čtvrtletí, jsou zasazena do kontextu „velkého sporu“ mezi dobrem a zlem.

S velkým sporem úzce souvisí spasení v Kristu, které je nejdůležitějším motivem naší víry. Velký spor a otázky, které z něj vyplývají, připravují půdu pro plán vykoupení, který tvoří základ a proniká všemi 28 základními věroučnými výroky.

Pochopení nauk či učení však není samo o sobě cílem. Jsou to prostředky, které nás provázejí na cestě k cíli, kterým je poznání Ježíše Krista a růst v něm. Všech 28 věroučných výroků by nás tedy mělo vést k hlubšímu pochopení toho, co pro nás Ježíš dělá prostřednictvím plánu spasení. Pokud přijímáme Kristův dar spasení, vede nás to k hlubší lásce k Bohu a představování této lásky světu naším životem.

Každý něčemu věří. Cílem lekcí v tomto čtvrtletí je pomoci nám důvěřovat tomu, který je Pravdou (J 14,6), ale i rozvíjet se v lásce k němu a růst v jeho milosti.

Kwabena Donkor je zástupcem vedoucího Biblického badatelského institutu (BRI) Generální konference.

Velký spor

Texty na tento týden: Zj 12,1–17; Iz 14,12–15; Gn 3,15; 1Pt 5,8.9; Joz 24,15

Základní verš

„Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její. Ono ti rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu.“ (Gn 3,15)

Hlavní myšlenka

Téma velkého sporu mezi Kristem a satanem se jako stříbrná nit prolíná všemi základními věroučnými výroky Církve adventistů sedmého dne.

Říká se, že nouze může být zdrojem, základem a hnací silou pokroku. Přivádí lidi k přemýšlení i konání. Příkladem může být třeba znečištěné ovzduší, které vede lidi k tomu, že hledají jiné zdroje energie, než jsou fosilní paliva.

Formování věrouky vychází z podobného principu. Kostru věrouky církve adventistů tvoří 28 základních výroků, které mají svůj základ v tom, co nazýváme jako „velký spor“. Každý z 28 věroučných výroků se zabývá specifickou oblastí tohoto kosmického sporu. Celé toto čtvrtletí se budeme zabývat věroučnými výroky, které nejlépe pochopíme na pozadí velkého sporu. V první lekci se společně podíváme na některé jeho klíčové momenty.

Hlavní postavy velkého sporu

⁷A strhla se bitva na nebi: Michael a jeho andělé se utkali s drakem. ⁸Drak i jeho andělé bojovali, ale nezmohli, a nebylo již pro ně místa v nebi. ⁹A veliký drak, ten dávný had, zvaný ďábel a satan, který sváděl celý svět, byl svržen na zem a s ním i jeho andělé. ¹⁰A slyšel jsem mocný hlas v nebi: „Nyní přišlo spasení, moc a království našeho Boha i vláda jeho Mesiáše; neboť byl svržen žalobce našich bratří, který je před Bohem osočoval dnem i nocí. ¹¹Oni nad ním zvítězili pro krev Beránkovu a pro slovo svého svědectví. Nemilovali svůj život tak, aby se zalekli smrti. ... ¹³Když drak viděl, že je svržen na zem, začal pronásledovat ženu, která porodila syna. ... ¹⁷Drak v hněvu vůči té ženě rozpoutal válku proti ostatnímu jejímu potomstvu, proti těm, kdo zachovávají příkázání Boží a drží se svědectví Ježíšova. (Zj 12,7–11.13.17)

Osobní studium

V celých dějinách lidé vnímali, že se nacházejí v jakémsi boji – zápase mezi soupeřícími silami. Básník T. S. Eliot napsal: „Po všechny ty roky se jedna věc nemění – a nezmůže s tím nic ani tvé zastírání – ustavičný zápas dobra a zla.“ Lidé mají odlišné pohledy na to, o co v tomto zápasu jde, koho se týká a jak skončí. Jako adventisté sedmého dne vnímáme tento zápas z duchovního pohledu. Vyplývá to z našeho chápání biblického poselství a jeho popisu „velkého sporu mezi Kristem a satanem“.

Kdo jsou hlavní postavy v tomto sporu? (Gn 3,15; Zj 12,1–17) Bible nám je představuje pomocí různých symbolů. Proč věříme, že jsou to skutečné bytosti? Jaký dopad by mělo na naši víru, pokud bychom tento spor vnímali pouze jako obrazné a symbolické vyjádření zápasu mezi dobrem a zlem, které nemá reálný základ?

Lidé ve společnosti často používají pojmy ďábel, andělé či bůh, ale představují si pod nimi něco jiného, než co za těmito slovy vidí věřící lidé. Mnozí používají slovo „bůh“ jen jako jazykovou vsuvku či citoslovce, aniž by si uvědomili či je zajímalo, že „Bůh“ skutečně existuje.

Bible představuje tyto postavy pomocí různých obrazů. Jsou to reálné bytosti, které se aktivně účastní reálného konfliktu. O tom jsme přesvědčeni. Tím se ovšem můžeme dostat do rozporu s vnímáním ostatních lidí ve společnosti.

V posledních dvou stoletích má sekularismus různé podoby a formy. Jeho charakteristickým znakem je snaha vyloučit z rozhovorů lidí všechny slova a výrazy z „jiného světa“. S rozvojem vědy mají lidé v některých kulturách tendenci uvažovat o různých otázkách a problémech vědeckým způsobem. Andělé a démoni nemají ve vědeckém způsobu myšlení místo. Současná společnost je svědectvím o postupném zániku víry v nadpřirozený svět.

Aplikace

Jak jsou naše společnost i kultura ovlivněny vědeckým a sekulárním světonázorem? V kterých oblastech ovlivňuje tebe osobně? Jak je možné tomuto vlivu čelit, ale zároveň zůstat otevřený vůči novým objevům a informacím?

Luciferův pád

¹²Jak jsi spadl z nebe, třpytivá hvězdo, jitřenky synu! Jak jsi sražen k zemi, ztročovateli pronárodů! ¹³A v srdci sis říkal: „Vystoupím na nebesa, vyvýším svůj trůn nad Boží hvězdy, zasednu na Hoře setkávání na nejzazším Severu. ¹⁴Vystoupím na posvátná návrší oblaků, s Nejvyšším se budu měřit. ¹⁵Teď jsi svržen do podsvětí, do nejhlubší jámy!“ (Iz 14,12–15)

Osobní studium

Bible nikde detailně nelíčí spor mezi Bohem a satanem. Některé podrobnosti se však můžeme dozvědět z různých biblických pasáží – například z Iz 14,4–21 a Ez 28,12–19. Původně tyto texty popisovaly pohanské krále Týru a Babylona. Při podrobném čtení však můžeme najít detaily, které přesahují tyto starodávné blízkovýchodní vládcy. Představují čtenářům původ, postavení a pád satana.

V 1Tm 3,6 Pavel píše, že zodpovědnost za sbor by neměla být svěřena člověku, který věří pouze krátkou dobu, „aby nezpyšněl a nepropadl odsouzení ďáblu“. Jak může tento Pavlův výrok osvětlit uvedené verše z knihy Izajáše a Ezechiele? Jak nám mohou všechny tyto tři texty společně pomoci pochopit některé otázky týkající se sporu mezi Bohem a satanem?

Všechny tři texty poukazují na nebezpečí pýchy, soběstačnosti a nezávislosti. Starý zákon nám v pasážích v Izajášovi a Ezechieli představuje stvořenou (závislou) bytost, která se chce stát soběstačnou a nezávislou. Nezávislost je však potřeba vždy vnímat v kontextu. Od koho nebo od čeho chci být nezávislý? Od drog či alkoholu? To je moudré. Anebo usiluji o nezávislé jednání proti radám rodičů? Nebo o hospodaření s penězi nezávisle na své milující manželce či manželovi? V těchto případech je nezávislost zavádějící a špatná. Je potřeba si uvědomit, že všechny stvořené bytosti jsou závislé na Bohu a současně mají svobodnou vůli.

V 1J 3,8 je napsáno, že „ďábel od počátku hřeší“. Ve verši 4 je hřích definován jako „porušení zákona“ (v řečtině „bezzákonnost“ – tedy nerespektování Boží vlády a řádu). Z toho je možné vyvodit, že satanův hřích se projevil v touze po nezávislosti. Chtěl se osvobodit od „omezení“, která vyplývají z Božího zákona. Tím, že satan odmítl autoritu Božího zákona, ukázal, že se chce řídit jinými pravidly. Svou vzpourou vlastně obvinil Boha z toho, že jeho zákony nejsou dokonalé. Protože však Boží zákon zrcadlí Boží charakter, nedokonalost zákona by znamenala, že Boží charakter není dokonalý. Satanova vzpoura byla namířena proti samotnému Bohu.

Applikace

Pýcha a nezávislost. Co se ti vybaví v myslí k těmto slovům? Hrozí ti nebezpečí, že sklouzneš do této zákeřné pasti?

Boží zbraň

Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi sítě tvé a sítě její. Ono ti rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu. (Gn 3,15)

Nepřátelství položím mezi tebe a ženu, mezi tvé a její potomstvo. Ono ti rozdrtí hlavu a ty je zasáhneš do paty. (Gn 3,15; JER)

Osobní studium

Obrazný jazyk textu v Gn 3,15 (jenž předpovídá spor mezi Kristem a satanem) naznačuje, jak se Bůh tohoto konfliktu účastní. Nepřátelství, které právě začalo mezi hadem a ženou, se přeneslo na jejich „potomstvo“. A až přijde ta pravá chvíle, tento boj vyvrcholí porážkou satana potomkem ženy – Ježíšem z Nazareta. Bůh si jakou svou „zbraň“ vybral Ježíše, který přišel zachránit „potomstvo“ ženy. Satan mu sice zranil patu, ale Kristus nakonec rozdrtil hadovi hlavu, čímž mu zasadil smrtelný úder. Bůh si pro záchranu lidstva vybral Ježíšovu oběť, čin nesobecké lásky.

Plán spasení je klíčovým bodem v konfliktu mezi dobrem a zlem. Porovnej následující texty. Jak ti pomáhají pochopit důrazy, které se týkají velkého sporu?

Gn 4,4 a Žd 11,4

Gn 12,3; 22,18 a Ga 3,16

Ex 25,9 a Žd 8,1.2

Iz 53,6 a Ř 5,8

Aplikace

Prorocství o „potomstvu ženy“ je prorocství o Ježíšově vítězství. Kdy se Ježíšovo vítězství stalo i tvým vítězstvím? Jak oslavuješ toto vítězství? A jak tato oslava vypadá prakticky?

Satanův boj

⁸Budte střízliví! Budte bdělí! Váš protivník, ďábel, obchází jako ‚lev řvoucí‘ a hledá, koho by pohltit. ⁹Vzepřete se mu, zakotveni ve víře, a pamatujte, že vaši bratři všude ve světě procházejí tímž utrpením jako vy. (1Pt 5,8.9)

Osobní studium

V části na úterý bylo zmíněno, jak se ve velkém sporu chová Bůh a jak se projevuje jeho pravda. Bůh působil prostřednictvím patriarchů, izraelského obětního systému, oběti Ježíše na kříži, církve a Kristovy služby v nebeské svatyni.

Ani satan nezahálel. Neúnavně se snažil podkopat a zničit Boží plány. A o to šlo v minulosti i dnes ve velkém sporu.

Prostřednictvím obětního systému, jak byl praktikován patriarchy a později ve svatyni, chtěl Bůh lidi naučit, aby si ho připomínali jako Stvořitele a udržovali živou naději na vykoupění. A jak chtěl satan zničit pravdu o plánu spasení, která je zjevena v obětním systému? (Ř 1,20–28; Dt 32,16.17)

Vtělení Ježíše Krista, jeho působení na zemi i jeho smiřující obět na kříži byly hlavní částí Božího plánu, jak ve velkém sporu porazit satana. Kristova obět měla být zárukou zničení satana. Jak verše v Mt 2,1–18; 4,1–11; 16,21–23; 27,39–42 představují satanův boj proti Kristu?

Po své smrti a vzkříšení Kristus ustanovil na zemi církev, která má ztracenému lidstvu přinášet dobrou zprávu o spasení. Satan byl rozhodnutý církev hned od začátku oslabit a zničit. V textech v Sk 5,17.18; 7,54–60; 2Te 2,1–4; 1Tm 4,1, 2Pt 2,1 a Zj 12,13–17 jsou popsány některé ze satanových útoků proti církvi.

List Židům popisuje skutečnou svatyni v nebi, do které Kristus odešel po svém nanebevstoupení (Žd 4,14–16; 9,24), aby se tam přimlouval za hříšné lidstvo (Žd 7,26–28). Text v Da 8,11–14 naznačuje, jak se satan snažil zkeslit obraz kněžské služby Ježíše Krista v nebeské svatyni, resp. ji před lidmi skrýt a přinést vlastní napodobeninu této služby.

Aplikace

V 1Pt 5,8.9 je napsáno, že satan „obchází jako ‚lev řvoucí‘ a hledá, koho by pohltit“. Jak můžeš odolávat satanovi? V které situaci si nejvíc uvědomuješ satanovy útoky, jež jsou namířeny vůči tobě? Co v tuto chvíli děláš? Kdy se ti daří nepodlehnout, a kdy prohráváš?

„Vyvolte si dnes, komu chcete sloužit“

Jestliže se vám zdá, že sloužit Hospodinu je zlé, vyvolte si dnes, komu chcete sloužit: zda božstvům, kterým sloužili vaši otcové, když byli za řekou Eufratem, nebo božstvům Emorejců, v jejichž zemi sídlíte. Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu. (Joz 24,15)

Osobní studium

Text v Joz 24,15 výstižně ukazuje, o co ve velkém sporu jde.

Proroctví nám odhalují závěrečné scény konfliktu mezi Bohem a satanem. V průběhu 1 260 roků (Da 7,25; 12,7; Zj 11,2; 13,5) satan pronásledoval Boží lid. V závěrečném rozhodujícím boji, který je zaznamenán ve Zjevení 12. a 13. kapitole, bude satan působit prostřednictvím dvou pozemských mocností – šelmy, která se podobá leopardovi (Zj 13,1–10), a šelmy se dvěma rohy (Zj 13,11–17). Tyto šelmy použily všechny satanovy svody a taktiky, jak jsme studovali v předešlé části.

Ve Zjevení 14. kapitole je uvedeno, co Bůh udělá v závěrečné etapě boje proti satanovi. Co nám text Zj 14,6–13 říká o velkém sporu?

Z Božího pohledu je důležité, aby dříve, než bude konflikt ukončen, bylo lidem jasné, jaký úděl čeká každou ze soupeřících stran (v tomto případě to zvěstují tři andělé). Lidé potřebují být srozumitelně informováni, aby mohli zaujmout jasné stanovisko.

V závěrečném konfliktu jsou ti, kteří zůstanou věrni Bohu, symbolicky představeni jako zástup sto čtyřiceti čtyř tisíc (Zj 14). Tento počet zřejmě představuje nespočetný zástup lidí ze všech národů země (Zj 7,4). Jsou to ti, kteří v čase velkého soužení budou poslušně zachovávat Boží přikázání a budou bezvýhradně uctívat svého Boha a Stvořitele. Obdrží Boží znamení a v Kristu se stanou vítězi. Ti, kteří nečinili pokání, budou při poslední velké žni zničeni (Zj 14,14–20). Je důležité si uvědomit, že jednoho dne bude velký spor ukončen.

Aplikace

Ve velkém sporu nikdo nemůže zůstat neutrální. Bud' jsi na jedné, nebo na druhé straně. Kdokoliv může tvrdit, že je na Boží straně (J 16,2). Podle čeho můžeš zjistit, na které straně stojíš?

Podněty k zamyšlení

„Bible je sama svým nejlepším vykladačem. Jednu část Písma je třeba porovnávat s jinými částmi. Student Bible by se měl naučit pohlížet na Bibli jako na celek a vnímat vztahy mezi jednotlivými částmi. Měl by pochopit její hlavní velkolepé téma – Boží původní záměr se světem, vznik velkého sporu a dílo vykopení. Měl by porozumět povaze dvou principů, které soupeří o nadvládu ve vesmíru, a měl by se naučit vnímat jejich působení v dějinách. Tento vesmírný spor zasahuje život každého člověka. Je třeba pochopit, že vším, co děláme, projevujeme jeden ze dvou hlavních motivů, o něž v tomto konfliktu jde. Už nyní rozhodujeme o tom, na které straně budeme nakonec stát.“ (VYCH 113; ED 190)

Otázky k rozhovoru

- 1. V uvedeném citátu Ellen Whiteová napsala, že velký spor zasahuje život každého člověka. Platí to i v našem případě? Když ve světě plném hříchu a trápení musíme řešit každodenní problémy, je pro nás téma velkého sporu zdrojem síly, nebo frustrace?*
- 2. Někteří lidé říkají, že Kristův druhý příchod se opozdil. S ohledem na nespravedlnost a nesmyslnost utrpení v tomto světě se zdá, že každý další den je na této zemi zbytečný. Diskutujte spolu ve třídě o svých osobních pohledech na velký spor z hlediska „meškání“ či „opozdění“.*
- 3. Z čeho může pramenit naše jistota, že velký spor skončí Božím vítězstvím? Co nám dává jistotu, že zlo bude nakonec poraženo? Jaké máme důvody, abychom tomu věřili? Jak nás o konečném výsledku vesmírného konfliktu ujišťuje například proroctví z Da 2?*
- 4. Uvažujte spolu o vašich odpovědích na otázku v části na čtvrték. Tyto odpovědi jsou zvlášť závažné v souvislosti s tím, kdo bude v posledních dnech v pozici pronásledovatele. Jak si můžeme být jistí, že jsme na správné straně?*

Bůh, který se nám zjevuje

Texty na tento týden: 2Pt 1,20.21; 2Tm 3,16.17; Gn 1,26; 1,1; J 3,16.17

Základní verš

„Mnohokrát a mnohými způsoby mluvíval Bůh k otcům ústy proroků; v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož stvořil i věky.“ (Žd 1,1.2)

Hlavní myšlenka

Je důležité znát, jak byla inspirovaná Bible. Je však o mnoho důležitější, abychom prožívali vztah s Bohem, který se nám prostřednictvím inspirovaného poselství zjevuje.

„Nebesa vypravují o Boží slávě, obloha hovoří o díle jeho rukou“ (Ž 19,2). To je pravda. Nebesa a obloha nám však neřeknou, že Bůh nás miluje, že za nás zemřel a dělá vše pro to, aby nás zachránil od důsledků našich nesprávných rozhodnutí.

Boha může člověk poznávat z různých zdrojů, tím nejdůležitějším je však Bible. Obsahuje velké pravdy hlavně o Božím charakteru a jeho působení na tomto světě. Pokud by nám Bůh o sobě nic nezjevil, nic bychom o něm nevěděli. Každý člověk na této planetě nějakým způsobem vnímá boj dobra se zlem. Ale jen z Písma se dozvídáme, že jde o velký spor mezi Kristem a satanem.

V této lekci se soustředíme na dvě věci. Tou první je, jak bylo Písmo inspirované, druhou pak, co nás Bible učí o Bohu, který ji inspiroval.

Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha

²⁰Toho si buďte především vědomi, že žádné proroctví v Písmu nevzniká z vlastního pochopení skutečnosti. ²¹Nikdy totiž nebylo vyřčeno proroctví z lidské vůle, nýbrž z popudu Ducha svatého mluvili lidé, poslaní od Boha. (2Pt 1,20.21)

¹⁶Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, ¹⁷aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu. (2Tm 3,16.17)

Osobní studium

Apoštol Petr v 2Pt 1,20.21 říká, že proroctví ve Starém zákoně nemají lidský původ. Tvrdí, že proroci mluvili a psali na základě Božího vnuknutí. Text přímo říká, že psali „z popudu Ducha svatého“, což znamená, že podnět, impulz k napsání a obsah poselství dostali do Ducha svatého. Bibličtí autoři byli inspirováni Bohem.

Apoštol Pavel Timoteovi připomíná, že Bible je božského původu, je spolehlivá a má velký význam pro duchovní růst věřícího člověka. Pavel nenechává prostor pro žádné pochybnosti o pravdivosti, autoritě a původu Písma. Je důležité, že mluví o celém Písmu („veškeré Písmo“ – 2Tm 3,16). Pavel nedává možnost pro rozhodování či výběr, které části Bible budeme považovat za inspirované a které ne. Víme, že ne vše je pro nás závazné (například ceremoniální zákon). Ale to je úplně něco jiného, než kdybychom tvrdili, že některé části Bible jsou inspirované a jiné nejsou, nebo že některé části jsou méně inspirované než ostatní (ať už se tím myslí cokoliv).

Které klíčové poznatky o Písmu a jeho autoritě jsou obsaženy v textech v Mt 4,4.7.10; 22,41–46 a J 10,34.35?

Pro svoji víru potřebujeme základ. Pro nás křesťany je to Bible – největší měřítko a kritérium pravdy.

Aplikace

Kolik času trávíš čtením Božího slova a uvažováním nad ním? V kterých oblastech svého života se řídíš radami Bible? Zamysli se nad uplynulým dnem. Bylo pro tebe Písmo opravdu autoritou?

Inspirace

²⁰Toho si buďte především vědomi, že žádné proroctví v Písmu nevzniká z vlastního pochopení skutečnosti. ²¹Nikdy totiž nebylo vyřčeno proroctví z lidské vůle, nýbrž z popudu Ducha svatého mluvili lidé, posláni od Boha. (2Pt 1,20.21)

Osobní studium

Inspirovaná nejsou slova Bible, ale lidé, kteří je napsali. „Inspirace nepůsobí na lidská slova nebo výrazy, ale na člověka samotného, který je pod vlivem Ducha svatého naplněn myšlenkami. Avšak slova nesou pečeť myšlení jednotlivce. Boží myšlení je pronikavé. Boží myšlení a vůle se spojuje s lidským myšlením a vůlí; takto se stávají lidské myšlenky Božím slovem.“ (1SM 1)

Jak ti tento citát pomáhá pochopit působení biblické inspirace?

V souvislosti s inspirací se někteří lidé trápí s texty, které považují za problematické. Jde například o znění nápisu na Ježíšově kříži. Podle Matoušova evangelia zněl: „To je Ježíš, král Židů“ (Mt 27,37), v Markově evangelii pak: „Král Židů“ (Mk 15,26) a v Lukášově evangelii: „Toto je král Židů“ (L 23,38). Jak máme chápat tyto rozdíly?

Bible říká, že „veškeré Písmo“ (2Tm 3,16) je inspirované Bohem, a proto je spolehlivé. A přece můžeme najít tři varianty záznamu nápisu na Ježíšově kříži. Na tomto příkladu si můžeme velmi pěkně ukázat, jak funguje inspirace. Inspirace totiž dovoluje použít autorům odlišné výrazové prostředky na vyjádření té samé myšlenky nebo události tak, aby ji co nejlépe vylíčili a popsali. S takovými rozdíly se proto můžeme setkat v několika málo biblických textech, když se jedná o nějaké všeobecné vyjádření či popis – jako například u nápisu na kříži. Ale tam, kde je potřeba přesnost, se Bible vyjadřuje velmi jasně (například v 1Kr 6,1).

Ve Sk 1,18 a Mt 27,5 jsou zprávy o Jidášově smrti. V čem jsou odlišné?

Kritici Bible dlouho tvrdili, že tyto verše uvádějí o Jidášově smrti odlišné informace. Avšak výzkum starých rukopisů ukázal, že slovní spojení ve Sk 1,18, které je překládáno jako „pak se střemhlav zřítíl“, může také znamenat „opuchnout“. Je tedy možné, že když se Jidáš oběsil, našli jeho tělo až po nějaké době, kdy už bylo opuchlé, což způsobilo, že „jeho tělo se roztrhlo a všechny vnitřnosti vyhřezly“. V tomto případě však nejsou nejdůležitější detaily, ale skutečnost, že to s Jidášem dopadlo velmi špatně.

Někdy tedy může studium textů odhalit nový význam – a to, co vypadalo jako sporné, se může vyjasnit. V celé Bibli je však problematických míst jen několik. Mohou v nás ale vyvolávat dojem, že jsou to určité „chyby“ či „rozpory“. U těchto případů je proto rozumné, aby člověk zůstal pokorný a nesnažil se do textu vkládat to, co tam není.

Aplikace

Jsou lidé, kteří ztratili svou víru proto, že se soustředili na „problematické“ texty a nepodstatné detaily. Nejsme povoláni, abychom „soudili“ Boží slovo; jsme vyzváni, abychom ho poslouchali. Co děláš, když při čtení Písma narazíš na věci, kterým nerozumíš?

Tajemství trojjediného Boha

I řekl Bůh: „Učiňme člověka, aby byl našim obrazem podle naší podoby.“ (Gn 1,26)

Osobní studium

Je důležité, abychom pochopili, jak inspirace působí. Je však jen prostředkem, jenž nám ukazuje na cíl, kterým je poznání Boha. Vědomosti a informace o tom, jak byla Bible napsána, ale dokonce i hluboké pochopení biblických pravd, nám není k ničemu, pokud Boha neznáme osobně (J 17,3).

Z Bible je nade všechnu pochybnost zřejmé, že Bůh je jeden. Výraz, který Bible používá, když mluví o Bohu, vylučuje jakýkoli náznak mnohobožství (viz Dt 6,4 a Mk 12,29). Je jen jeden Bůh. Celkový obraz, který nám Písmo předkládá, naznačuje, že slovo „jeden“ znamená spíše vnitřní jednotu.

Přečti si Gn 1,26; 3,22; 11,7; J 1,1–3.18; 20,28; 2K 13,13 a Mt 28,19. Co tyto texty říkají o Bohu?

Starozákonní zmínky o pluralitě Boha odhalují něco ze samotné podstaty Boží přirozenosti. Když je spojíme s novozákonními výroky o Ježíši Kristu a Duchu svatém, uvědomíme si, že je toho mnoho, co o Bohu ještě nevíme a zřejmě nikdy nepochopíme. Boží trojjedinost je jedno z mnoha tajemství, se kterým se musíme naučit žít. To, co nám Bible o Bohu zjevuje – včetně trojjediné Boží podstaty – není podkladem pro naše filozofování a spekulování, ale slouží k prohloubení našeho chápání a zažívání Božího působení v našem životě, zvláště jeho díla vykoupení.

Aplikace

V tomto složitém světě má každý z nás mnoho otázek, na které může dát odpověď jedině Bůh. Některé z nich jsou možná dětinské (Budou v nebi zvířata?), jiné jsou však závažné a bolestivé (Proč se mi stalo toto neštěstí?). Které otázky jsou pro tebe nejdůležitější? Co děláš se svými otázkami? Jak se můžeš naučit Bohu důvěřovat, ačkoliv ještě nepřišel čas, ve kterém na své otázky dostaneš odpovědi?

Náš Stvořitel

Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. (Gn 1,1)

Osobní studium

Bible nám o Bohu zjevuje skutečnosti, které se nedozvíme nikde jinde. Jednou z nich je vyjádření, že Bůh je Stvořitel. Je to vlastně první výrok, který je o Bohu v Bibli zaznamenán: „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi“ (Gn 1,1).

Na tomto textu je zajímavé, že Bible předpokládá existenci Boha, aniž by se jí snažila jakkoliv dokázat. Bible věnuje velký prostor popisu toho, jaký Bůh je. Zjevuje nám Boha a jeho charakter prostřednictvím jeho postoje k hříšnému lidstvu. Nepotřebuje však dokazovat, že Bůh existuje. Jeho existenci prostě předpokládá.

Bibličtí autoři nám ukazují, jakou úlohu sehrává Písmo v našem poznávání Boha (viz Žd 11,6 a Ř 10,17). Jistota a přesvědčení o Boží existenci nemůže vycházet jen z logických argumentů. Bible učí, že přesvědčení o Boží existenci získávají lidé na základě vlastního prožívání a zkušeností, když na jejich srdce a mysl působí Duch svatý. Mnohokrát se stává, že lidé nejprve uvěří v Boha, a teprve potom začnou stavět logický a intelektuální základ pro svou víru v Boha.

Které další Boží vlastnosti nám zjevuje Písmo? (Mal 3,6; Jk 1,17; 1J 4,8.16 a 2Pa 6,18)

Aplikace

Zamysli se nad Božími vlastnostmi, jak jsou představeny v Písmu. Které z nich můžeš poznat i z jiných zdrojů – například z přírody či vlastní zkušenosti? Co ti tvoje odpověď prozrazuje o tom, jak je důležité, abychom věděli, jaký Bůh skutečně je?

Boží činy

¹⁶Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. ¹⁷Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen. (J 3,16.17)

Osobní studium

I při běžném čtení Bible zjistíme, že Bůh aktivně zasahuje do života lidí i dění na této zemi. Bůh není vzdálený, izolovaný, někde mimo nás – jak to učili někteří starověcí Řekové či někteří křesťanští teologové. I když se radikálně liší od toho, co stvořil, navázal s lidmi důvěrný vztah.

Bible nám Boha představuje jako našeho Stvořitele, který je se světem pevně spojený. Pokus se najít v Bibli texty o Božích činech na této zemi, které mají souvislost s velkým sporem. Nezapomeň na následující pasáže.

Gn 11,9

Gn 19,24

Ex 3,1–14

J 3,16

1Te 4,17

Bible nám představuje Boha, který je s lidstvem úzce spjatý. Velký spor je v podstatě o tom, co všechno Bůh dělá, aby zachránil lidstvo z otroctví hříchu a satana. Od prvního činu při stvoření země (Gn 1,1) přes kříž (J 19,18) až po novou zemi (2Pt 3,12.13). Bible jasně ukazuje, že Bůh má k člověku blízký vztah.

Aplikace

Jaká je tvoje osobní zkušenost s Božím konáním v tomto světě? V čem vidíš jeho působení – jak ve svém životě, tak u ostatních lidí? Jak se můžeš naučit těšit se a radovat z Boží blízkosti a důvěrného vztahu s ním?

Podněty k zamyšlení

V knize Život naplněný pokojem si přečti kapitolu Nebezpečí spekulativního poznání (ŽNP 226–233; MH 427–438) a dále Úvod v knize Velké drama věků (VDV 9–13; GC 5–7).

„Bůh se rozhodl sdělit svou pravdu světu prostřednictvím lidí. Duch svatý vybral vhodné jedince a dal jim potřebné schopnosti, aby mohli vykonat svěřený úkol. Vedl jejich myšlení při volbě námětu, o kterém mluvili a psali. Poklad světil hliněným nádobám, přesto však pochází z nebe. Boží svědectví je podáváno nedokonalou lidskou řečí, přesto je to Boží svědectví. Poslušný věřící člověk v něm postřehne slávu Boží moci, plnou milosti a pravdy. Bůh ve svém slovu poskytuje lidem vědomosti potřebné ke spášení. Písmo svaté je proto třeba přijímat jako autoritativní, neomylné zjevení Boží vůle. Je měřítkem charakteru, zjevuje věrouku a je zkušební kamenem pro posuzování zkušeností. Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu.“ (2Tm 3,16.17)“ (VDV 10; GC 8.9).

Otázky k rozhovoru

- 1. Uvažujte společně o tom, zda se můžeme spolehnout na své úsudky o Bohu, ke kterým jsme dospěli z nebiblických zdrojů. Z kterých jiných zdrojů jej můžeme poznat? Jak si můžeme být jisti, že získané informace jsou správné?*
- 2. Proč je jakýkoliv názor, který popírá nadpřirozený svět, v rozporu s Božím slovem?*
- 3. Věda i technika jsou v mnoha oblastech pro lidstvo požehnáním. Někdy nám věda pomáhá lépe pochopit Boží moc. (Například nám ukazuje, jak je lidské tělo nesmírně složité.) Kde jsou hranice toho, co nám může věda zprostředkovat o Bohu? A kdy se věda dostává do rozporu s tím, co nám zjevuje o Bohu Bible?*
- 4. Proč je biblické poselství o trojjediném Bohu (bez ohledu na to, že ho plně nedokážeme pochopit a představit si ho) tak důležité? Přemýšlejte o tom, co by to pro křesťanství znamenalo, kdyby Kristus nebyl pravý Bůh.*

Člověk – dílo Božích rukou

Texty na tento týden: Gn 1,26.27; 2,7.19–22; Ř 5,12.18.19; 2K 5,17

Základní verš

**„Vězte, Hospodin je Bůh, on nás učinil, a ne my sami sebe, jsme jeho lid, ovce, které pase.“
(Ž 100,3)**

Hlavní myšlenka

Bůh stvořil člověka ke svému obrazu. Hřích tento obraz znetvořil. Božím záměrem je však obnovení jeho obrazu v nás.

Arthur Schopenhauer byl německým filozofem 19. století. Když šel jednou hluboce zamýšlen nad podstatou lidské identity po ulici, nešťastně do někoho narazil. Dotyčný člověk se ho vztekle zeptal: „Co si o sobě myslíte? Kdo si myslíte, že jste?“

„Kdo jsem? To bych také rád věděl,“ odpověděl Schopenhauer.

Jsou to stále stejné otázky, na které lidé v minulosti hledali a také i dnes hledají odpovědi. Písmo odpovídá na každou z nich. Existuje totiž souvislost mezi naší identitou a poselstvím o stvoření. Žádná jiná biblická pravda nemá na pochopení identity člověka tak velký vliv jako stvoření. Stvoření se totiž soustřeďuje na náš původ, nejen na začátek naší existence. Odhaluje záměr a smysl toho, proč existujeme.

Je tak v úplném protikladu k evoluční teorii, která tvrdí, že existence nemá žádný záměr nebo smysl, protože vše je způsobeno náhodou. Bible tvrdí, že člověk byl stvořen. Málokdy se setkáme s tak protichůdnými světonázory, které představují tak radikálně odlišné a neslučitelné alternativy, týkající se existence a identity lidských bytostí.

Stvoření a původ člověka

Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil. (Gn 1,27)

Osobní studium

Biblická zpráva o původu člověka je radikálně odlišná od ostatních pohledů na to, jak vznikl člověk – včetně evoluční teorie. Stvoření člověka bylo vědomým Božím činem, za kterým byl jasný záměr. Písmo nenechává žádný prostor pro náhodu. Hned na začátku Bůh obdaroval člověka individuální přirozeností a podstatou.

Je velmi důležité, že jsme stvořeni, abychom byli „obrazem Božím“. Tím jsme do života dostali pevnou osobní podstatu. Někteří myslitelé říkají, že lidé museli sami najít a dopracovat se ke smyslu života. Jsou přesvědčeni, že jsme vznikli bez jakéhokoliv „zakódovaného“ záměru a smyslu. Pokud by byl pravdivý například evoluční model vzniku života (který tvrdí, že vznik lidí nesouvisel s žádným záměrem, ale je dílem náhodných procesů), člověk by musel dojít k závěru, že smysl svého života musí hledat a najít každý sám. Podle Bible je však pravdou pravý opak. Byli jsme stvořeni, abychom byli „obrazem Božím“, abychom byli oslavou Stvořitele.

Původ člověka ale souvisí i s dějinami. Texty jako Ju 14; Ř 5,12–21 a 1K 15,20–22 nám pomáhají pochopit, že v první a druhé kapitole knihy Genesis je Adam historickou osobností. Proč je na základě těchto veršů možné vnímat Adama jako člověka, který fyzicky žil na této zemi? Co by se změnilo, pokud by byl Adam pouze symbolem, a ne skutečnou historickou osobností?

Je zajímavé, kolik biblických učenců odmítá historicitu Adama. Říkají, že Adam je mýtus, symbol lidstva, ale ne reálná bytost. Tento názor je ale možné zastávat pouze pod podmínkou, že mnohé texty ze Starého i Nového zákona jsou vytržené z kontextu, zkreslené a překroucené.

Aplikace

Co pro tebe konkrétně znamená, že jsi byl stvořen, abys byl „obrazem Božím“? Jak to souvisí s tvým hodnocením sama sebe (bez ohledu na tvé nedostatky, slabosti a chyby), smyslem tvého života a tím, co tě čeká v budoucnosti?

Učiňme člověka, aby byl naším obrazem

I řekl Bůh: „Učiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby. Ať lidé panují nad mořskými rybami a nad nebeským ptactvem, nad zvířaty a nad celou zemí i nad každým plazícím se po zemi.“ (Gn 1,26)

Osobní studium

Adam a Eva byli skuteční lidé. Nebyly to symboly ani mýtus, ale reálné bytosti „z masa a krve“. Byli stvořeni, aby byli obrazem podle Boží podoby. Díky tomu jako lidé získáváme přirozenou hodnotu. Co to však ve skutečnosti znamená? Jaký měl Bůh záměr, když tvořil člověka?

V Gn 1,26 je zaznamenán Boží výrok o cíli, záměru stvoření člověka. Bůh lidi stvořil, aby byli obrazem Božím. Potom dal lidem příkaz, co mají udělat. Z toho vyplývá, že pokud jsme stvořeni, abychom byli obrazem Božím, máme plnit určitý úkol, mít určité poslání. V tomto případě je to „panování“ nad ostatním Božím stvořením. To znamená, že „obraz Boží“ odkazuje na fyzické, intelektuální, společenské a duchovní danosti, které člověku pomáhají naplňovat záměr, který s ním Bůh má. Ať už znamená „panování“ nad přírodou cokoliv, rozhodně to zahrnuje respekt, starostlivost a zodpovědné správčovství. Člověk má zacházet se stvořením takovým způsobem, který zrcadlí to, jak Bůh zachází s ním. Být stvořen k obrazu Božímu znamená i to, že lidé představují, reprezentují Boha na tomto světě. A to je velká zodpovědnost!

Text zapsaný v Mk 12,13–17 nám pomáhá pochopit, co znamená být stvořen jako obraz Boží. Ježíšovo poselství bylo velmi praktické. Jedna z aplikací může znít: „Peníze dejte císařovi. Je na nich císařův obraz, proto mu patří. Sebe však dejte Bohu. Nesete jeho obraz, a proto mu patříte.“ (Millard J. Erickson)

Aplikace

Jsmo stvořeni, abychom byli „obrazem Božím“. Co to pro tebe znamená prakticky? To, že neseme Boží obraz, nejlépe vyjádříme láskou, věrností a odevzdáním se Bohu, ale také tím, jak se chováme k ostatním. Ať už znamená být stvořen k Božímu obrazu cokoliv, ve světě bez hříchu Adam a Eva dokonale představovali Boha – dokonalostí svého vzhledu, svým charakterem i činy. Naši nadějí je, že nás Bůh přetvoří ke svému obrazu pro „nové nebesa a novou zemi“.

Láskyplné vztahy

⁷I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípí dech života. Tak se stal člověk živým tvorem. ... ¹⁹Když vytvořil Hospodin Bůh ze země všechnu polní zvěř a všechno nebeské ptactvo, přivedl je k člověku, aby viděl, jak je nazve. Každý živý tvor se měl jmenovat podle toho, jak jej nazve. ²⁰Člověk tedy pojmenoval všechna zvířata a nebeské ptactvo i všechnu polní zvěř. Ale pro člověka se nenašla pomoc jemu rovná. ²¹I uvedl Hospodin Bůh na člověka mrákotu, až usnul. Vzal jedno z jeho žeber a uzavřel to místo masem. ²²A Hospodin Bůh utvořil z žebra, které vzal z člověka, ženu a přivedl ji k němu. (Gn 2,7.19–22)

Osobní studium

To, že jsme stvořeni k Božímu obrazu, kromě jiného znamená, že jsme „vztahové bytosti“ – pro zdravý a kvalitní život potřebujeme společenství. Bůh však daroval člověku i svobodu a samostatnost. Jeho úlohou bylo pojmenovat všechny živé bytosti, které Bůh stvořil. Jména jim nedal Bůh, ale nechal to na člověku. Text naznačuje, že Bůh akceptoval všechna jména, která dal člověk zvířatům.

Co nám ještě odhaluje Gn 2,20–25 o vztazích mezi stvořenými bytostmi? O významu těchto veršů se během staletí napsalo mnoho komentářů. Je zřejmé, že mezi Adamem a Evou existovala fascinující blízkost a intimita. Adama Bůh zformoval z hlíny, Evu z Adama (tím se odlišuje od každé jiné pozemské stvořené bytosti). To, že jsme stvořeni k Božímu obrazu, také znamená, že jsme schopni vytvářet blízké a láskyplné vztahy (což je odrazem vztahů v Boží trojici).

Aplikace

Přečti si Gn 1,27; 3,20 a Sk 17,26. Jak se jednota mezi prvním lidským párem rozšiřuje na jednotu celého lidského pokolení? Jak tato jednota souvisí s etickými otázkami, které se týkají sociální spravedlnosti či rasismu?

Zničený obraz

¹²Skrze jednoho člověka totiž vešel do světa hřích a skrze hřích smrt; a tak smrt zasáhla všechny, protože všichni zhržšili. ... ¹⁸A tak tedy: Jako jediné provinění přineslo odsouzení všem, tak i jediný čin spravedlnosti přinesl všem ospravedlnění a život. ¹⁹Jako se neposlušností jednoho člověka mnozí stali hříšníci, tak zase poslušností jednoho jediného mnozí se stanou spravedlivými. (Ř 5,12.18.19)

Osobní studium

Pád lidí do hřichu je jedním z mnoha problémů pro ty, kteří se snaží skloubit evoluci s biblickou zprávou o stvoření (tzv. teistická evoluce či křesťanský evolucionismus). V Písmu je napsáno, že Bůh stvořil svět i člověka jako dokonalé. To je však v rozporu s podstatou evoluce. Stvořený svět byl dokonalý – smrt a utrpení vznikly až jako důsledek hřichu prvních lidí. Evoluční teorie je však založená na předpokladu, že smrt je trvalou a dokonce nevyhnutelnou podmínkou rozvoje života.

Jak bychom asi vnímali Boží charakter, kdyby nás Bůh stvořil tak, jak to popisuje evoluční model? Bůh by musel použít násilí, sobectví a převahu silného nad slabým, aby stvořil morálně dokonalé a nesobectvé bytosti, které znovu „padnou“ do stavu násilí, sobectví a nadvlády silného nad slabým – tedy stavu, z kterého musí být vysvobozeni.

Jaký plán záchranu může nabídnout evoluční teorie? Bůh by se musel vtělit do vyvíjejícího se lidoopa, který vznikl jako důsledek krutého a strastiplného vražedného cyklu přirozeného výběru – a to vše jen proto, aby zničil smrt, toho „posledního nepřítele“ (1K 15,26). Jak může být smrt „nepřítelem“, pokud byla (podle evoluční teorie) jedním z Bohem zvolených prostředků pro vyvinutí člověka? Navíc by Bůh musel „pominout“ několik nefunkčních mezičlánků – Homo erectus, Homo heidelbergensis a Homo neanderthalensis – než by se dostal k něčemu, co by mohlo být „stvořené k jeho obrazu“, tedy Homo sapiens. Ježíš by pak přišel lidi zachránit z procesu, kterým by měl Bůh zapříčinit vznik člověka. Celá tato představa je nebiblická a nelogická.

Jak ti texty v Ř 5,12–19 a Ko 3,8–10 pomáhají pochopit, co hřích udělal s lidstvem? Jak do tohoto obrazu zapadá téma velkého sporu? (Viz také 1J 3,8.)

Hřích poznamenal každý aspekt lidského života. Ellen Whiteová mluví o „trojnásobném prokletí“, které dopadlo na tento svět. První bylo důsledkem Adamova pádu, druhé pak souviselo s Kainovou vraždou a třetí představovalo zničení světa způsobené potopou. V této souvislosti se často mluví o „úplné mravní zkaženosti lidstva“, kdy každý aspekt osobnosti člověka i jeho života byl nakažený hřichem. Když se díváš kolem sebe – a někdy také i na sebe – je možné takto vidět i dnešní svět?

Aplikace

Někteří lidé věří, že násilí, utrpení a smrt byly součástí evolučního procesu, kterým Bůh nechal vzniknout člověka. Jiní jsou naopak přesvědčeni, že násilí, utrpení a smrt jsou součástí plánů satana, jenž chce zničit lidstvo, které Bůh stvořil. Přemýšlej o rozdílech, které tyto dva přístupy (stvoření a evoluce) přinášejí v pohledu na Boha a jeho charakter.

Obnova

Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové! (2K 5,17)

Osobní studium

Navzdory tomu, jak hluboko hřích pronikl do našeho bytí a zasáhl lidstvo, naše situace není beznadějná. Bible přináší možnost obnovy Božího obrazu v nás.

Přečti si texty v 2K 3,18; Ř 8,29 a Ef 4,23.24. Které vyjádření je pro tebe povzbuzením?

Bible nám dává naději na obnovu Božího obrazu v nás. Tato obnova spočívá v oslabení účinku hříchu na nás i na naše vztahy. Není to však výsledkem naší snahy či lidského úsilí. Bible vyzdvihuje Krista jako základ naděje obnovy člověka. Ať už se stane v našem životě cokoliv, naše naděje na spasení musí být vždy založená na tom, co pro nás učinil Kristus. Nabídka záchrany je založena na Kristově spravedlnosti, ne na naší snaze být spravedlivý.

Jak souvisí text v 2K 5,17 a obnovou Božího obrazu v člověku? Když se člověk stane novým stvořením, neznamená to, že je již mimo dosah hříchu a jeho účinků. S tím máme všichni bohaté zkušenosti. Poselství Písma nás vede k závěru, že duchovní obnova nastává, když bdíme v duchovním zápase. Jde o zápas mezi „lidskou přirozeností“ a „mocí Ducha Božího“ (Ga 5,16.17). Duchovní zápas je realitou v životě člověka (Ef 6,10–13). Na nás je, abychom se ve velkém sporu postavili na Boží stranu – tím je v nás obnovován Boží obraz. V souvislosti s Kristovou obnovující mocí Ellen Whiteová napsala: „Křesťan, který prožil tuto zkušenost, by neměl složit ruce do klína a být spokojený s tím, co pro něj bylo vykonáno. Kdo se rozhodl vstoupit do Ježíšova království, brzy zjistí, že se na něj chystají zaútočit všechny síly a vášně jeho hříšné povahy, podporované mocnostmi říše temnoty. Každý den se musí nově zasvěcovat Bohu, každý den musí bojovat se zlem. Staré zvyky a vrozené sklony ke zlému se budou snažit získat převahu. Proto se před nimi musí mít neustále na pozoru a v Kristově moci usilovat o vítězství.“ (PNL 275; AA 476.477)

Podněty k zamyšlení

V knize Na úsvitu dějin si přečti kapitolu Na úsvitu dějin (NUD 14–17; PP 41–55).

„Na počátku žil člověk stvořený k Božímu obrazu v dokonalé harmonii s Božím charakterem a zákonem; zásady spravedlnosti byly vepsány v jeho srdci. Hřích však člověka Stvořiteli odcizil. Pak už člověk Boží obraz nenesl. Tělesné smýšlení (soustředění na sebe) je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podříditi Božímu zákonu.“ (Ř 8,7) Vždyť, Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby se člověk mohl smířit s Bohem. Zásluhou Ježíše Krista můžeme být znovu přivedeni v soulad se svým Stvořitelem. Lidské srdce musí proměnit Boží milost, člověk musí přijmout nový život od Boha. Tato změna je znovuzrození, bez něhož – jak řekl Ježíš – nikdo, nemůže spatřit Boží království.“ (VDV 306.307; GC 467)

„Pravým smyslem výchovy je obnovit v člověku Boží obraz. Hřích tento Boží obraz v člověku téměř smazal. Velkým životním úkolem je přivést člověka zpět k dokonalosti, v níž byl na počátku stvořen. Rodiče a učitelé mají při výchově dětí a mládeže spolupracovat s Bohem a pomáhat mu uskutečnit jeho záměr. To je jejich úkolem. Každá schopnost, každá vlastnost, kterou nás Spasitel vybavil, má být použita k jeho slávě a k povznesení našich bližních.“ (NUD 291; PP 295)

Otázky k rozhovoru

1. *Jak zapadá evoluční teorie do scénáře velkého sporu? Jak satan použil tuto teorii, aby podkopal víru v biblické poselství?*
2. *Vyhledejte v Novém zákoně všechny zmínky o Adamovi. Je z nich patrné přesvědčení novozákonních autorů, že Adam byl reálnou historickou osobností? Proč je to tak důležité pro naše chápání toho, kdo jsme, jak jsme se dostali do situace, ve které se nyní nacházíme, a jakou máme naději v Ježíši Kristu?*
3. *Přemýšlejte společně o tom, co znamená, že „Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem“. Jak tomu máme rozumět v souvislosti s tím, že jsme bytosti podléhající smrti, trápení a nemocem?*

Spasení – jediné řešení

Texty na tento týden: Ř 5,12; Ef 1,3–5; Ř 6,8; 5,8; Ef 2,8.9; 2K 5,17

Základní verš

„Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (J 3,16)

Hlavní myšlenka

Problém hříchu je opravdu velmi vážný. Děkujeme Bohu, že našel řešení, jak nás zachránit.

„Problém hříchu“ souvisí s krizí, kterou způsobil pád Adama a Evy do hříchu. Na zemi propukl velký spor mezi dobrem a zlem. Božím cílem v tomto sporu je zastavit a v konečném důsledku odstranit ničivé následky hříchu – a to nejen na zemi, ale i v celém stvoření. Bůh se rozhodl převzít iniciativu a osvobodit stvoření od destruktivních následků hříchu. I když tento konflikt – přinejmenším pokud jde o spasení – probíhá na zemi, problém velkého sporu je univerzální.

Poselství o spasení, které nám přináší Bible, je zaměřeno především na Boha a na to, co koná, aby mohl zachránit každého člověka. Týká se však i lidské odpovědi na Boží nabídku. Bůh ve snaze nás zachránit udělal bezprecedentní krok – vydal se zlu a zemřel za nás na kříži. Náš podíl spočívá v odpovědi na rozhodující otázku: Jak odpovím na Boží nabídku? Na této odpovědi závisí věčný úděl každého člověka.

„Všichni zhřešili“

Skrze jednoho člověka totiž vešel do světa hřích a skrze hřích smrt; a tak smrt zasáhla všechny, protože všichni zhřešili. (Ř 5, 12)

Osobní studium

Spasení je Boží řešení problému, který vznikl, když se objevil hřích. Rozsah ničivého působení hříchu ovlivňuje a určuje i způsob řešení.

Následující verše popisují rozsah problému hříchu. Které se zmíněných důsledků a projevů hříchu se tě nejvíc týkají?

Jr 17,9

Ř 5,12

Jk 5,1–7

Iz 5,23

2Te 2,10

J 2,25

Ž 59,2.3

Kdo z nás osobně nezažil bolest, kterou způsobuje hřích? V každém okamžiku našeho života pocítujeme realitu hříchu a jeho důsledky. Každý aspekt lidské existence je do určité míry ovládán hříchem.

Aplikace

Hřích nakazil všechny lidi – naše pohnutky i neskrytější zákoutí srdce. Jsi Bohu vděčný za jeho řešení – plán spasení? Napiš si deset věcí, za které jsi Bohu vděčný v souvislosti se záchranou, kterou ti přinesl v Ježíši Kristu.

Boží řešení

³Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás v Kristu obdařil vším duchovním požehnáním nebeských darů; ⁴v něm nás již před stvořením světa vyvolil, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří. ⁵Ve své lásce nás předem určil, abychom rozhodnutím jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za syny... (Ef 1,3–5)

Osobní studium

Po pádu do hříchu se ihned objevily důsledky. Proto bylo třeba jednat. Pro tento případ měl Bůh připraveno řešení. Ellen Whiteová napsala: „Jen co se objevil hřích, byl připraven i Spasitel. Kristus věděl, že bude muset trpět, přesto byl ochotný zastoupit člověka. Jen co Adam zhřešil, Boží Syn se představil jako ten, který dává záruku za lidské pokolení. Toto ručení, jež mělo odvrátit odsouzení vyhlášené nad viníky, bylo stejně mocné, jako když zemřel na golgotském kříži.“ (1BC 1087)

Pročti si následující verše. Kromě jiného hovoří i o Božím plánu záchrany. Kdy byl připraven? Jakou naději a příslib z nich můžeš čerpat?

Tt 1,1.2

Ef 1,3–5

2Te 2,13.14

Zj 13,8

Opatření pro vyřešení problému hříchu měl Bůh připravené od věčnosti. I když Bůh dopředu nepředurčil, že ve vesmíru vznikne hřích (pokud by ho předurčil, byl by za něj zodpovědný, což je hrůzostrašná myšlenka), věděl, že se to stane. Proto měl připravené řešení.

Biblické předurčení je radikálně odlišné od „předurčení“, jak ho lidé běžně chápou. Božím plánem od věčnosti bylo, aby byli všichni lidé v Ježíši Kristu zachráněni. Pokud se někdo rozhodne spasení odmítnout, nemění to nic na moci a šířce Božího plánu. Je velkou tragédií, že navzdory Boží lásce a oběti budou někteří lidé – z vlastního rozhodnutí – zatraceni.

Aplikace

Je úžasnou zprávou, že od věčnosti měl Bůh připraven plán, abychom (každý z nás) byli spaseni. Jak to ovlivňuje tvůj život?

Záchrana skrze Ježíše Krista

Jestliže jsme spolu s Kristem zemřeli, věříme, že spolu s ním budeme také žít. (Ř 6,8)

Osobní studium

Plán záchrany byl připraven od věčnosti. Po pádu člověka do hříchu celé dějiny spásy – od prvního zaslíbení daného Adamovi a Evě (Gn 3,15) přes první oběti (Gn 4,4), smlouvu s Abramem (Gn 12,1–3) a později přes službu ve svatyni (Ex 25,8) – ukazují na Ježíše Krista. Záchrana lidstva vrcholí Kristovým životem, smrtí, vzkříšením a službou v nebesích.

Závažnost hříchu nejlépe pochopíme, když uvažujeme nad cenou, kterou si řešení tohoto problému vyžádalo. Golgotský kříž ukazuje, že jakákoliv snaha člověka vyřešit samostatně problém hříchu je úplně zbytečná. Mimořádná situace vyžaduje mimořádné opatření. Smrt Ježíše Krista – Boha, který na sebe vzal naše hříchy – je takovým mimořádným opatřením.

Význam Kristovy oběti nám Písmo představuje jako smíření za hřích – tedy prostředek, skrze který je problém hříchu ve všech možných projevech definitivně vyřešen. Jak Kristova smrt zajišťuje člověku spasení? Uvažovat o tom můžeme z několika úhlů pohledu. Na základě uvedených textů si napiš ke každému bodu několik myšlenek, které tě oslovily.

1. Smíření s Bohem (ospravedlnění, soulad): L 18,9–14; Iz 53,4–7; Ř 3,19–24.28; Za 3,1–4
2. Život s Bohem (posvěcení, obnova): 1K 6,8–11; Ř 6,1–8
3. Jistota vzkříšení k věčnému životu: J 5,24.25; 1J 5,9–13; 1Te 4,16.17

Aplikace

Zlo většinou vnímáme z našeho pohledu. Když se děje něco zlého nám či našim blízkým – tady a teď. Uvažuj nad důsledky hříchu z pohledu Krista, který zemřel na kříži, aby nás zachránil od věčné smrti. Jak to mění tvůj pohled na hřích?

Milostí jsme spaseni skrze víru

Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní. (Ř 5,8)

⁸Milostí tedy jste spaseni skrze víru. ⁹Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit. (Ef 2,8.9)

Osobní studium

Hříšník je ospravedlněn na základě smiřující oběti Ježíše Krista (Ř 5,6–10). Tento plán záchrany, který Bůh připravil na ospravedlnění lidí, musí však být přenesen do zkušenosti věřícího člověka. Nestačí jen získat teoretické poznatky o ospravedlnění. Potřebujeme prožít, co pro každého z nás ospravedlnění znamená.

Apoštol Petr se ve svých výzvách (Sk 2,36–38 a 3,19) zmiňuje o pokání jako o začátku zkušenosti spasení u hříšníka. Jak ti pomáhá pokání (uvědomění si provinění a lítost) spojit zkušenost ospravedlnění s Kristovou smrtí?

Uvažuj o následujícím citátu: „Nic se nedotýká lidského srdce víc než Kristova odpouštějící láska. Když hříšník přemýšlí o nezměrné Boží lásce, která se projevila na kříži, stává se pro něj nejmocnější pohnutkou k pokání. Je to Boží dobrota, která nás vede k pokání (Ř 2,4).“ (Adventisté sedmého dne věří... , str. 159)

Boží milost přijímáme vírou (Ř 3,23–25; Ef 2,8). Pavel v Ř 10,17 (ČSP) píše: „Víra je tedy ze slyšení zvěsti a zvěst skrze slovo Kristovo.“ V předchozím odstavci bylo zmíněno, že Kristova bezpodmínečná láska vede člověka k pokání. Pokání však není nějaká speciální výsada několika privilegovaných. Boží dobrota nás vede k tomu, abychom si uvědomili svou hříšnost a litovali jí. Když činíme pokání, můžeme zároveň prožívat ospravedlnění, které dostáváme jako dar díky Boží milosti. Za zkušenost ospravedlnění můžeme být vděční Bohu. Spasení je darem od Boha, který dostáváme jen díky jeho milosti (Ef 2,8).

Aplikace

Bůh pro nás tolik udělal! Co ti pomáhá, aby sis v mysli i srdci více uvědomoval Boží dobrotu? Které věci naopak naplňují tvou mysl hněvem, neláskou či zatrpklostí? Poděl se o své pocity v této věci s někým blízkým. Modlete se společně za to, aby váš život překypoval vděčností, která bude svědectvím o velkém Bohu, kterému věříme.

Život v Kristu

Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pomínulo, hle, je tu nové! (2K 5,17)

Osobní studium

Díky zkušenosti ospravedlnění prožívá věřící člověk duchovní skutečnosti, které v jeho životě podněcují změny. Ospravedlnění znamená, že jsou hříšníci odpuštěny hříchy (L 7,47; Ef 1,7; Ř 4,7), je zbaven břemena hříchu, je mu darována spravedlnost (Bůh se na něj dívá jako na spravedlivého – Ř 5,16.18; 8,1) a obdržel nový život (Ef 2,1–7).

Tato zkušenost spočívá v tom, že před Bohem můžeme stát očištěni, s vědomím, že jsou nám odpuštěny hříchy – bez ohledu na naši minulost, naše provinění i na to, co jsme udělali.

Co to pro tebe znamená? Kristova smrt přikrývá všechny hříchy – i ty nejhorší – bez ohledu na to, jak člověka odsuzuje jeho vlastní svědomí (1J 3,20). Když se ve víře odevzdáš a podřídiš Kristu, když přijmeš jeho dokonalý život místo svého „poskvrněného šatu“ (Iz 64,5), v té chvíli jsi přikryt Kristovou spravedlností. Jeho dokonalý život je ti darován, jako by to byl tvůj vlastní život. Pro hříšníka je to opravdu vzácný dar!

Je ovšem namísto otázka: Může se něco takového stát, aniž by v životě člověka nastala radikální změna? Tato změna se jmenuje „znovuzrození“ a je neoddělitelnou součástí zkušenosti spasení.

Odpuštěním hříchů jsou odstraněny všechny překážky, které brání smíření a společenství Boha s člověkem. Hříšník, který žije pod vedením Ducha svatého ve společenství s Kristem, začíná žít novým životem.

Pokání je tedy nevyhnutelnou podmínkou pro prožívání zkušenosti odpuštění a ospravedlnění. Většinou ho provází vyznání a křest (Sk 2,38; 1J 1,9). To vyjadřuje skutečnost, že i když je odpuštění dostupné všem, ne všem bude odpuštěno.

Aplikace

V čem by byl tvůj život jiný, pokud by ses v každé chvíli nemohl spolehnout na zaslíbení, že tvé přijetí u Boha není založeno na tvém výkonu, ale na tom, co pro tebe vykonal Ježíš? Jak by to poznamenalo tvé prožívání křesťanství?

Podněty k zamyšlení

„Plán našeho vykoupení nebyl připraven dodatečně – po pádu Adama do hříchu. Bylo to zjevení ,tajemství, které od věčných časů nebylo vysloveno‘ (Ř 16,25). Byly odhaleny principy, které byly od věčnosti základem Boží vlády... Bůh nenaplánoval vznik hříchu, ale předvídal ho. Proto udělal opatření, jak tento vážný a mimořádný případ vyřešit. Jeho láska ke světu byla tak velká, že se zavázal dát, svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (Ellen Whiteová, *God’s Amazing Grace*, str. 23)

Otázky k rozhovoru

- 1. Zamyslete se nad tím, jak musí být hřích strašlivý, když jeho vyřešení vyžadovalo smrt samotného Stvořitele. Co nám zjevuje kříž o úplné neschopnosti lidí zachránit se vlastními silami?**
- 2. Kdy se může stát, že člověk navzdory velkému množství poznatků o spasení ho neprožívá ve svém životě, na „vlastní kůži“? Jak vnímáte výrok Ellen Whiteové, že „odevzdání se Bohu musí být živá, praktická zkušenost; ne nějaká teorie, o které se pouze mluví. Je to princip, který proniká každou naší zkušeností?“ (*Our High Calling*, str. 243) Jak prožíváme zkušenost spasení v našem každodenním praktickém životě?**
- 3. Uvažujte o úloze spasení v kontextu velkého sporu. Proč chce satan zabránit co největšímu počtu lidí, aby prožili zkušenost spasení v Ježíši Kristu? Jaké prostředky používá? A jak se proti nim můžeme bránit?**

Růst v Kristu

Texty na tento týden: J 8,34; Ř 6,18.22.23; 8,38.39; Ga 4,3.9; Ko 2,12–15

Základní verš

„S Kristem jste byli ve křtu pohřbeni a spolu s ním také vzkříšeni vírou v Boha, jenž ho svou mocí vzkřísil z mrtvých. Když jste ještě byli mrtvi ve svých vinách a duchovně neobřezáni, probudil nás k životu spolu s ním a všechny viny nám odpustil. Vymazal dlužní úpis, jehož ustanovení svědčila proti nám, a zcela jej zrušil tím, že jej přibil na kříž. Tak odzbrojil a veřejně odhalil každou mocnost i sílu a slavil nad nimi vítězství.“ (Ko 2,12–15)

Hlavní myšlenka

Vítězství Ježíše Krista na kříži určuje rozsah vítězství, kterého může křesťan dosáhnout.

Na 58. zasedání Generální konference církve adventistů v roce 2005 byl schválen další základní věroučný výrok, který nese název „Růst v Kristu“. Tento výrok se dotýká několika důležitých důrazů: Protože Ježíš porazil satanské síly a mocnosti zla, můžeme i my prostřednictvím Krista nad těmito silami v našem životě vítězit. Aby se však tato vítězství stala v našem životě osobní zkušeností, je potřeba splnit několik podmínek.

V následujících třech lekcích budeme uvažovat nad tímto tématem. Soustředíme se na vítězství, které pro nás Ježíš vybojoval na kříži. Svým vítězstvím – nejen nad hříchem, ale i nad všemi silami, které působí proti Bohu i člověku – nám Kristus přinesl spasení.

Pokud budeme chápat, co pro nás Ježíš Kristus udělal, budeme si moci lépe uvědomit, co už nyní – v tomto životě – můžeme získat. Jeho vítězství může být i naším vítězstvím – pokud o to budeme stát. Ježíš k nám přichází a přináší nám nabídku záchrany. Je jen na nás, zda ji přijmeme.

Vykoupení

**Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám, že každý, kdo hřeší, je otrokem hříchu.“ (J 8,34)
Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu. (Ř 6,23)**

Osobní studium

Křesťanství je „náboženství o vykoupení“. Lidé jsou zachráněni od ničivých důsledků hříchu díky tomu, co pro ně někdo jiný – Ježíš Kristus – vykonal. Křesťanství se liší od všech náboženských systémů, v nichž může člověk nějak změnit svůj úděl prostřednictvím vlastního úsilí (například dobrých skutků). Jako lidé potřebujeme, aby nás někdo vykoupil. Podle Bible jsme totiž bez Krista zotročeni hříchem (J 8,34) a odsouzeni k smrti (Ř 6,23). Ať už jsme udělali cokoliv, nemůžeme se sami vysvobodit. Stav, ve kterém se jako hříšné lidstvo nacházíme, vyžaduje zásah zvenčí. Tento zásah však „něco stojí“. Nový zákon jasně říká, že cenou za naši záchranu je smrt Ježíše Krista na kříži.

Přečti si tyto verše: Iz 35,10; Mk 10,45; Ga 4,4,5; Tt 2,14; Žd 9,12 a 1Pt 1,18,19.

Kristova smrt je podle Nového zákona obětí a zástupnou smrtí. Ježíš zemřel místo nás, obětoval se pro nás, nesl za nás trest, abychom ho nemuseli nést my. I když to někteří mohou odmítat, protože se jim nelíbí představa, že někdo trpí místo jiného člověka (zvláště místo někoho, kdo je vinen), právě toto poselství je srdcem a duší evangelia.

„Když Nový zákon mluví o vykoupení, znamená to, že Kristus zaplatil cenu za naše vykoupení. Výše této ceny musela být adekvátní hodnotě toho, za co bylo placeno. Bylo třeba poskytnout rovnocennou náhradu.“ (Leon Morris)

Aplikace

Přemýšlej o věcech, které se v tvém životě jeví jako nezměnitelné, nemůžeš s nimi nic udělat. Podobně jsme úplně bezmocní i v otázce naší záchranu pro věčný život. Jak ti vědomí vlastní bezmocnosti pomáhá lépe pochopit, co pro tebe Ježíš vykonal na kříži? Jak by měla tato nádherná pravda o vykoupení ovlivňovat tvůj život?

Osvobození otroci

18A tak jste byli osvobozeni od hříchu a stali jste se služebníky spravedlnosti. ... 22Avšak nyní, když jste byli osvobozeni od hříchu a stali se služebníky Božími, máte z toho užitek, totiž posvěcení, a čeká vás život věčný. (Ř 6,18.22)

Osobní studium

Vykoupení je možné rozumět jako vysvobození z otroctví. Lidé se z otroctví nemohou vysvobodit sami, vždy je potřeba nějaký zásah „zvenčí“. Hříšné lidstvo drží v otroctví síla, která je silnější než lidé. Jaká to je moc, která si podmanila lidstvo a drží ho v otroctví?

V listu Římanům 6,1–11 popisuje apoštol Pavel to, co se děje s člověkem při křtu. Křest přirovnává k smrti. Člověk umírá starému způsobu života. V následujících verších pak Pavel píše o svobodě (Ř 6,12–23). Apoštol vyzývá věřící (tedy ty, kteří přijali odpuštění), aby se v jejich životě projevila Ježíšova moc, která je vysvobodila od otroctví hříchu.

Co to znamená? Prostřednictvím Krista můžeme být vysvobozeni ze zotročující moci hříchu – a to bez ohledu na to, jak hodně hřích narušil naši podstatu a charakter. Každý z nás v životě pocítil ničivé důsledky hříchu. Každý z nás zná životy lidí pokazené hříchem. Všichni poznali moc hříchu a vnímají zápas mezi dobrem a zlem, který se v nás odehrává. Hřích je příliš silný nepřítel, než bychom mu v naší slabosti byli schopni vzdorovat.

Hřích nás nezotročuje jen „zvenčí“, ale působí i na naše nitro, ovlivňuje nás. Jak tedy můžeme být vysvobozeni z otroctví hříchu, který je naší součástí a je v nás hluboce zakořeněn?

Řešením je jediné moc Ježíše Krista, který pro nás vydobyl vítězství. Ježíš nám nabízí moc pro překonání hříchu. Prostřednictvím Krista jsou nám odpuštěny hříchy, zemřeli jsme hříchu (Ř 6,2) a jsme od něj svobodní. Hřích už nad námi nemá moc. To jsou nádherná a mocná zaslíbení. Všichni, kteří vyznávají jméno Ježíše Krista, se mohou dožadovat jejich splnění.

Aplikace

Jaká je tvá osobní zkušenost s krutou a zotročující mocí hříchu? Jak se mohou stát součástí tvého každodenního života nádherná zaslíbení o svobodě, kterou ti Ježíš nabízí?

Nic nás nedokáže odloučit od lásky Boží

³⁸Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ³⁹ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu. (Ř 8,38.39)

Osobní studium

Bible mluví o tom, že náš svět je pod nadvládou mocností zla, které se nás snaží ovládat a v konečném důsledku zničit. Bůh v rámci velkého sporu působí proti těmto silám. Dobrou zprávou pro nás je, že po Ježíšově smrti na kříži je vítězství nad těmito silami jisté, i když stále zuří boj. Tento konflikt má totiž kosmický rozsah a je velmi intenzivní a prudký. Vítězství však patří Bohu. Vírou můžeme mít na tomto vítězství účast i my.

Biblické texty v 1J 3,8; 5,19; J 12,31; 16,11; Ef 6,12; Ko 1,16; 2,15 a Ř 8,38.39 nám přibližují některé specifické charakteristiky tohoto zápasu. Při jejich pročítání se soustřeď na ty důrazy, které tě naplňují naději.

Většina z nás dnes vnímá svět prostřednictvím vědou prozkoumaných a potvrzených skutečností, jež jsou založeny na zkoumání přírody. Proto je tak těžké dívat se na svět jako na místo, které je ovlávané zlými silami a ovládané démonskými nepřátelskými mocnostmi. Dokonce i pro mnohé věřící lidi jsou démoni pozůstatkem dávných věků či pověr. Bible však popisuje velké množství nepřátelských sil – včetně démonských mocností – a mluví o nich jako o realitě našeho světa. Zdá se, že celkové chápání světa okolo nás nemůže být založeno pouze na vědeckých důkazech či na tom, co je možné vypozerovat z přírody. Biblický pohled na svět je dostatečně široký na to, aby obsáhl jak přirozené, tak nadpřirozené jevy.

V Ř 8,38 je použito slovo „mocnosti“, jež je přeloženo z řeckého „archai“. To může znamenat jednak vládce na určitém území, ale také zlé nadpřirozené síly, které se snaží ovládat lidi. V Ef 6,12 (ČSP) je napsáno: „Neboť náš zápas není proti krvi a tělu, ale proti vládám, proti autoritám, proti světovládcům této temnoty, proti duchovním mocnostem zla v nebeských oblastech.“

„Apoštol Pavel jasně mluví o zlých silách jako o bytostech, které si nárokují určitou míru vlády nad tímto světem. Bible označuje satana jako ‚vládce tohoto světa‘ (J 12,31; 14,30; 16,11). I ten, který dal Janovi zjevení, považoval satana za reálnou bytost (Zj 2,10; 12,10).“ (6BC 1044)

Aplikace

Jak se realita velkého sporu projevuje ve tvém životě? I když máme zaslíbení, že Kristus za nás zvítězil, co může způsobit naši porážku? Jak tomu můžeš zabránit?

Mocnosti

³Tak i my, když jsme byli nedospělí, byli jsme otroky vesmírných mocí. ... ⁹Nyní jste však Boha poznali; lépe řečeno: byli jste od Boha poznáni. Jak to, že se zase navracíte k těm bezmocným a ubohým mocnostem a chcete se jim dát znovu do otroctví? (Ga 4,3.9)

Osobní studium

Jak již bylo poznamenáno, slovo přeložené jako „mocnosti“ může odkazovat na pozemské vládcy, ale také na nadpřirozené mocnosti, které se snaží uzurpovat vládu nad lidskými životy. Další řecké slovo, které je použito spolu se slovem „mocnosti“ (archai), je „stoicheia“, které doslovně znamená prvky, základní materiál či princip. Kontext, v kterém je tento výraz použit, ukazuje na další aspekty padlého světa, z kterého nás Kristus vysvobodil svým vítězstvím na kříži.

Od čeho jsme tedy byli díky Ježíši vysvobozeni? (Podívej se na Ko 2,8.14.20; Ga 4,1–11, zejména verše 3 a 9.) Zdá se, že Nový zákon – zvláště v Pavlově chápání slova „mocnosti“ – spojuje duchovní bytosti se silami či mocnostmi, které ovládají život člověka. Může jít o síly politické, společenské, rodové či náboženské. Slovo „stoicheia“ použité v Ga 4,3.9 odkazuje na pohanský systém, z kterého byli vysvobozeni věřící v Galacii. V Ko 2,8.20 obrazně odkazuje na světské filozofické principy.

„V Iz 24,21 Hospodin ztrestá jak ,pozemské krále na zemi, tak ,nebeský zástup na výšině, který označuje satana a zlé anděly. Pavel popisuje satana jako ,vládce nadzemských mocí‘ (Ef 2,2) a pro neviditelné představitele zla používá výraz ,nadzemští duchové zla‘ (Ef 6,12). V 1K 15,24 apoštol mluví o tom, že je Kristus porazil. Izajáš předpovídá čas, kdy zlí andělé a zlí lidé budou spolu snášet trest. (Viz také Mt 25,41; 2Pt 2,4.9 a Zj 20,10–15.)“ (4BC 198.199)

Náš život je ovládán různými mocnostmi – pozemskými i duchovními. Bez Krista je člověk těmto silám vydán napospas. Člověka mohou od Boha odloučit různé vlivy – tlak okolností, strach z budoucnosti, nároky a potřeby života či společnosti, tradice nebo ideologie. Kristus nás však chce zbavit nejen hříchů, ale i pout zotročujících „mocností“.

Aplikace

V našem světě existují nadpřirozené vlivy. S jakými silami či vlivy zápasíš? Co nejvíc podkopává tvou víru? Co vnímáš jako největší problém ve tvé touze následovat Krista „celým svým srdcem a celou svou myslí“?

Ježíš je vítěz

¹²S Kristem jste byli ve křtu pohřbeni a spolu s ním také vzkříšeni vírou v Boha, jenž ho svou mocí vzkřísil z mrtvých. ¹³Když jste ještě byli mrtvi ve svých vinách a duchovně neobřezáni, probudil nás k životu spolu s ním a všechny viny nám odpustil. ¹⁴Vymazal dlužní úpis, jehož ustanovení svědčila proti nám, a zcela jej zrušil tím, že jej přibil na kříž. ¹⁵Tak odzbrojil a veřejně odhalil každou mocnost i sílu a slavil nad nimi vítězství. (Ko 2, 12–15)

Osobní studium

Ježíš přišel na tuto zem, aby zničil dílo satana (Žd 2,14). Na kříži zvítězil nad zlými mocnostmi. Proč však s nimi stále ještě musíme zápasit? Proč se tu satan ještě stále potuluje jako „lev“ a hledá svou kořist?

V Ko 2,15 jsou použita různá slovesa, kterými autor popisuje, co se stalo na kříži.

1. Kristus „odzbrojil“ mocnosti. Použitý řecký výraz má také význam „vysvléci“. V tomto případě to znamená, že mocnostem byly odebrány zbraně. O jaké zbraně se jedná? „Kristův vítězný život, který vyvrcholil na Golgotě, zpečetil úděl satana. Satanovi byla stržena maska. Celému vesmíru a andělům byly odhaleny jeho záměry a metody. Ukázala se jeho pravá tvář... Svou smrtí na kříži Ježíš Kristus strhl mocnostem temnoty jejich ‚roucho vlády‘ jako knížat tohoto světa a jejich ‚výzbroj síly‘, kterou používali v boji proti pravdě.“ (7BC 205)
2. Kristus „veřejně odhalil (předvedl, vystavil veřejnému posměchu) každou mocnost i sílu“. Jak byly tyto mocnosti veřejně vystaveny díky kříži? Co se ukázalo? (Viz J 8,44.)
3. Text v Ko 2,15 také připomíná, že Kristus „slavil nad nimi vítězství“ (triumfoval). Použitý řecký výraz může také znamenat „oslavoval“. Zde je odhaleno jedno velké tajemství: Když Ježíš visel na kříži, vypadalo to jako prohra a porážka. A přece to Bible popisuje jako vítězství! Ať už toto vítězství zahrnuje cokoliv, určitě usvědčovalo satana z toho, že je vrahem, o kterém Ježíš mluvil.

Díky Kristovu kříži jednou přijde den, kdy bude definitivně ukončena vláda mocností. Tehdy Ježíš „zruší vládu všech mocností a sil“ (1K 15,24) a nakonec bude zničena i smrt (1K 15,26). Do té doby však musíme být trpěliví. Vytrvejme proto v boji víry. Bůh nám zaslíbil své vítězství a svou moc. Stačí o ni prosit a vírou ji přijmout.

Po Kristově smrti „satan pochopil, že byl odhalen. Nepadlí andělé i celý vesmír měli možnost sledovat jeho jednání. Prolil krev Božího Syna, a tím se připravil o náklonnost nebeských bytostí. Od té doby má omezenou působnost. I kdyby se sebevíc snažil, nemůže již před nebeskými anděly obviňovat Kristovy bratry z toho, že mají černá roucha potřísněná hříchem. Poslední zbytky soucitu nebeských bytostí se satanem se rozplynuly. Satan však stále ještě nebyl zničen. Andělé ani tentokrát nepochopili, oč ve velkém sporu jde. Bylo třeba důkladně objasnit všechny zásady, které jsou v sázce. Satanovo bytí je i v zájmu člověka. Lidé i andělé musí zcela jasně poznat rozdíl mezi Knížetem světla a vládcem tmy. Každý se musí rozhodnout, komu bude sloužit.“ (TV 489; DA 761)

Aplikace

Co pro tebe znamená, že už dnes můžeš vírou stát na straně vítěze velkého sporu? Co je pro tebe nejbolestivější na tom, že stále ještě musíš snášet důsledky hříchu a zápasu, který se odehrává?

Podněty k zamyšlení

V knize Velké drama věků si přečti kapitolu „Bůh s námi“ (VDV 334–338; GC 511–517).

„Probíhá zápas, který je lidským očím neviditelný. Boží armáda je na zemi a chce zachránit co nejvíce lidí. Ale ani satan a jeho zástupy nezahálají. Každým možným způsobem se pokoušejí klamat a ničit... Zápas stále pokračuje. Pokud bychom mohli na vlastní oči vidět síly dobra a zla v boji, nic by už nebylo bezvýznamné, marné, směšné či vtipné. Pokud by si všichni oblékli celou Boží zbroj a statečně bojovali v Boží bitvě, dosáhli by vítězství, které by otráslo královstvím temnoty.“ (6T 41)

„Když se lidé snaží dosáhnout souladu s Bohem, poznají, že potupa kříže ještě stále trvá. Mocnosti a síly zla útočí proti všem, kteří zachovávají zákony Boží. Proto, místo aby pronásledování učedníky Kristovy zarmucovalo, má jim působit radost. Je důkazem, že krácejí ve šlépějích svého Mistra.“ (MN 24; MB 29.30)

Otázky k rozhovoru

- 1. Přečtěte si Žd 2,14.15. Smrt je zde popsána jako prostředek pro zotročení lidí, který využívá jejich strachu ze smrti. Proč se tak moc bojíme smrti? Jak nás tento strach udržuje v určitém otroctví? Jak by se měl křesťan – který je díky Kristu osvobozen – dívat na smrt?*
- 2. Pro některé lidi je představa démonických sil pověrou. U jiných vyvolává strach, který je v životě ovládá. Jak můžeme jako křesťané najít správnou rovnováhu ohledně existence těchto duchovních mocností a tím, co pro nás Ježíš udělal v boji proti nim?*
- 3. Které světské mocnosti mohou být příkladem toho, jak síly zla ovládají náš svět?*
- 4. Jak nám velký spor pomáhá chápat to, že stále existuje zlo – i po vítězství Ježíše Krista na kříži?*

Vítězství skrze Ježíše Krista

Texty na tento týden: Ef 1,17–21; Ř 8,26–39; Jk 4,7; 1Pt 5,6–10; L 9,1.2; 10,19.20; Sk 5,12–16

Základní verš

„Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval.“ (Ř 8,37)

Hlavní myšlenka

S Kristem můžeme zvítězit nad všemi mocnostmi, které nás zotročují.

V některých částech světa je náboženství jakousi pomocí, která lidem pomáhá řešit problémy každodenního života. Křesťanská představa o vysvobození z hříchu je pro mnohé tradiční náboženství zcela cizí. V těchto částech světa hrozí, že i křesťanství bude považováno pouze za prostředek, kterým je možné řešit každodenní problémy.

Přestože křesťanský životní styl má mnohé praktické důrazy, je třeba si uvědomit, že křesťanství má především duchovní rozměr. Křesťanství odhaluje dimenze reality, které přesahují materiální svět. Obě tyto reality (duchovní i materiální) jsou důležité, ale každá z nich sleduje jiné cíle. Budme vděční Bohu, že nám zaslubuje vítězství v obou těchto oblastech!

Je důležité si uvědomit, že velký spor mezi Kristem a satanem tvoří pozadí a základ našeho chápání světa i našeho místa (jako křesťanů) v něm. V tomto konfliktu nejsou křesťané vydáni napospas nepřátelským silám. Naopak, Kristus nám nad těmito silami zaslubuje vítězství.

Bůh nás povolává k naději

17Prosím, aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, dal ducha moudrosti a zjevení, abyste ho poznali 18a osvětleným vnitřním zrakem viděli, k jaké naději vás povolal, jak bohaté a slavné je vaše dědictví v jeho svatém lidu 19a jak nesmírně veliký je ve své moci k nám, kteří věříme. 20Sílu svého mocného působení prokázal přece na Kristu: Vzkřísil ho z mrtvých a posadil po své pravici v nebesích, 21vysoko nad všechny vlády, mocnosti, síly i panstva, nad všechna jména, která jsou vzývána, jak v tomto věku, tak i v budoucím. (Ef 1, 17–21)

Osobní studium

Křesťané by neměli žádnou naději na vítězství nad silami zla, pokud by to Bůh neumožnil. V minulé lekci jsme přemýšleli nad tím, že Ježíš svou smrtí na kříži a vzkříšením zvítězil nad všemi formami zla. Odmas-kováním a odzbrojením těchto protibožských mocností jim stanovil určitou „hranici“. Tím, že si tyto síly podrobil, umožnil křesťanům získat vítězství.

Apoštol Pavel se v Ef 1, 17–21 modlí za to, aby Bůh dal křesťanům v Efezu moudrost. Až ji obdrží, jejich život se naplní křesťanskou nadějí. Jako Boží dědicové si uvědomí, jaké mají výsady. Rozpoznají ve svém životě Boží moc, která je stejně silná jako ta, která vzkřísila Ježíše z mrtvých.

Ve verši 20–22 je zdůrazněno, že důsledkem Ježíšova ukřižování a vzkříšení je podřízení všeho Kristu – včetně vlád, sil a mocností. Každý z nás proto může zvítězit nad vším, co nás v duchovní oblasti brzdí a ničí.

Aplikace

Ještě jednou si přečti dnešní text. Co si z něj můžeš vzít, ať už prožíváš jakýkoliv zápas? Co je nám v Kristu zaslíbeno? Jak můžeš dosáhnout toho, aby to nebyla jen teorie, ale realita tvého života? Čeho se na základě těchto zaslíbení můžeš dožadovat v zápase s mocnostmi, které jsou silnější než my?

Naděje na vítězství

²⁶Tak také Duch přichází na pomoc naší slabosti. Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním. ²⁷Ten, který zkoumá srdce, ví, co je úmyslem Ducha; neboť Duch se přimlouvá za svaté podle Boží vůle. ²⁸Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí. ²⁹Které předem vyhlédl, ty také předem určil, aby přijali podobu jeho Syna, tak aby byl prvorozený mezi mnoha bratřími; ³⁰které předem určil, ty také povolal; které povolal, ty také ospravedlnil, a které ospravedlnil, ty také uvedl do své slávy. ³¹Co k tomu dodat? Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? ³²On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno? ³³Kdo vznese žalobu proti vyvoleným Božím? Vždyť Bůh ospravedlňuje! ³⁴Kdo je odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás! ³⁵Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč? ³⁶Jak je psáno: „Denně jsme pro tebe vydáváni na smrt, jsme jako ovce určené na porážku.“ ³⁷Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval. ³⁸Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ³⁹ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu. (Ř 8,26–39)

Osobní studium

Bible hovoří nejen o možnosti zvítězit nad silami zla, ale dává nám i naději na vítězství.

Prostuduj si Ř 8,26–39. Na co v tomto textu dává Pavel důraz? Proč může věřící člověk vyhlížet do budoucnosti s důvěrou? Která zaslíbení a povzbuzení tě oslovují v těchto verších? Jak můžeš dosáhnout toho, aby to nebyla jen pěkná slova či pouhá teorie, ale aby tvůj život byl naplněn touto nadějí a aby tato naděje mohla postupovat tvou každodenní zkušeností?

Text v Ř 8,29.30 je předmětem mnoha diskuzí o předurčení. Kontext těchto veršů však ukazuje na to, že jde o velké zaslíbení.

Apoštol Pavel uvádí nejméně dva vážné důvody, proč můžeme Bohu důvěřovat. (1) Ve verších 26 a 27 konstatuje, že Duch svatý nám pomáhá v našich zkouškách a „slabostech“. (2) Ve verši 28 zdůrazňuje, že podle Božího záměru všechny věci – včetně zkoušek – slouží v konečném důsledku pro dobro křesťana (bez ohledu na to, jak těžké se nám zkoušky zdají, když je prožíváme). Důvěřovat Bohu i v těžkostech je klíčem k tomu, abychom mohli žít vírou nejen na základě toho, co vidíme či cítíme.

Verše 29 a 30 představují Pavlův způsob zdůvodnění důvěry, kterou vyjadřuje ve verši 28. Ukazuje, jak se rozvíjí Boží záměr s těmi, kteří ho milují. V něm jsou zahrnuty všechny „kroky“ spasení.

Ve verších 31–35 se Pavel snaží posílit důvěru křesťanů. Všimni si zvláště verše 31. Co si můžeš osobně vzít z tohoto verše?

Od verše 35 pak Pavel označuje celou řadu „objektů“, nad nimiž může křesťan zvítězit. Je zajímavé, že tento seznam obsahuje i „mocnosti“. Ukazuje tedy, že ve vesmíru není nic, nad čím by křesťan – díky Ježíši Kristu – nemohl zvítězit.

Aplikace

Kdo z tvých známých a přátel prochází nějakým těžkým životním obdobím? Za které konkrétní věci v jeho životě se můžeš modlit? Jak mu můžeš pomoci?

Křesťané a satan

Podřídte se tedy Bohu. Vzepřete se ďáblu a uteče od vás. (Jk 4,7)

⁶Pokořte se tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil v ustanovený čas. ⁷Všechnu ,svou starost vložte na něj; neboť mu na vás záleží. ⁸Budte strážliví! Budte bdělí! Váš protivník, ďábel, obchází jako ,lev řvoucí‘ a hledá, koho by pohltil. ⁹Vzepřete se mu, zakotvení ve víře, a pamatujte, že vaši bratři všude ve světě procházejí tímž utrpením jako vy. ¹⁰A Bůh veškeré milosti, který vás povolal ke své věčné slávě v Kristu, po krátkém utrpení vás obnoví, utvrdí, posílí a postaví na pevný základ. (1Pt 5,6–10)

Osobní studium

Křesťan není bezmocná oběť vydaná napospas ďáblu. Písmo zaslubuje, že ďábel uteče od toho, kdo se mu vzepře (Jk 4,7; Dt 4,4). To je také jeden z důvodů, proč je nebezpečné, pokud se tváříme, že satan a padlí andělé neexistují (a to jen proto, že věda jejich existenci nepotvrdila). Křesťan není vyzván k tomu, aby se postavil do opozice proti satanovi, ale spíše k tomu, aby zaujal vůči němu určitý postoj. Řecké slovo, které je přeloženo jako „vzepřít se“, může také znamenat „zaujmout vůči něčemu postoj“. Jde o postoj, který když křesťan zaujme, satan uteče. Co je tímto postojem? Plné podřízení se Bohu. On jediný má moc způsobit, aby nás satan nechal na pokoji.

Apoštol Petr oslovuje ve svém listu křesťany, kteří byli vystaveni pronásledování. Věděl, že za tímto pronásledováním stojí satan. Proto své čtenáře vybízí, aby se vzepřeli ďáblu (1Pt 5,6–10). Petr použil stejné slovo jako Jakub („vzepřete se“). Ale přidává, že křesťan musí být „zakotven ve víře“ (verš 9). Naznačuje tím, že ďábel uteče od těch, kteří se pevně postaví proti jeho útokům. Jak však konkrétně vypadá tento pevný postoj – „zakotvení ve víře“? Bůh sám křesťana „obnoví, utvrdí, posílí a postaví na pevný základ“ (1Pt 5,10; viz též Ef 4,27; 6,11).

Aplikace

Bůh nám dává mnoho zaslíbení. Nikde nám však neslibuje, že budeme osvobozeni od utrpení a zkoušek. Je mnoho věcí, kterým v souvislosti s utrpením nerozumíme. Zdá se nám, jako by lidé byli na tomto světě předurčení trpět. Jakou změnu může tvá důvěra v Boha přinést do tvého utrpení, bolesti a zármutku?

Příklady vítězství u učedníků

¹Ježíš svolal svých Dvanáct a dal jim sílu a moc vyháňt všechny demony a léčit nemoci. ²Poslal je zvěstovat Boží království a uzdravovat. (L 9,1.2)

¹⁹Hle, dal jsem vám moc šlapat po hadech a štírech a po veškeré síle nepřítele, takže vám v ničem neuškodí. ²⁰Ale neradujte se z toho, že se vám podrobují duchové; radujte se, že vaše jména jsou zapsána v nebesích. (L 10,19.20)

Osobní studium

Zatím jsme mluvili o naději a zaslíbeních na vítězství, která křesťan obdržel. V Bibli však nacházíme i konkrétní příklady vítězství nad silami zla. Můžeme začít učedníky, které Ježíš vyslal do světa.

Je zajímavé, že když Ježíš vyslal dvanáct učedníků hlásat evangelium o blížícím se Božím království, považoval za důležité dát jim moc na demony a nečistými duchy (Mt 10,1–10; Mk 6,7.12.13; L 9,1.2; 10,1–20). Není to překvapivé, protože kázání evangelia nevyhnutelně znamená, že jsou tyto mocnosti demaskovány. Ježíš předpokládal, že při zvěstování dobré zprávy se mocnosti zla projeví. Proto bylo potřebné dát učedníkům nad nimi moc. A opravdu, když učedníci kázali, síly zla se projevíly. Mnozí démoni však byli vyhnáni a zlé síly poraženy.

Když však Ježíš vysílá sedmdesát učedníků, nepověřuje je tím, aby vyháňali demony (L 10,9). Přesto to byla součást jejich misie. Zdá se, že pro tuto skupinu učedníků bylo vítězství nad demony radostnou událostí (L 10,17). Když se vrátili, říkali: „Pane, i démoni se nám podrobují ve tvém jménu.“ Uvědomovali si, že to způsobila Ježíšova moc.

Mohli bychom dlouho diskutovat o uvedených textech a způsobu, jak jim dnes máme rozumět. Důležité však je, že jako křesťané, kteří zvěstují světu evangelium, jsme od Krista dostali jeho sílu a moc.

Aplikace

Přečti si L 10,20. Proč podle tebe Ježíš řekl učedníkům tato slova? Jak ti Ježíšova odpověď pomáhá uvědomit si, co je v životě důležité? Jak se můžeš ujistit, že ve svém životě opravdu dáváš důraz na to, co je správné a důležité?

Příklady vítězství ve Skutcích apoštolů

¹²Mezi lidem se rukama apoštolů dalo mnoho znamení a divů. Všichni se svorně scházeli v Šalomounově sloupoví ¹³a nikdo jiný se neodvažoval k nim přidružit, ale lid je chválil a ctil. ¹⁴A stále přibývalo mnoho mužů i žen, kteří uvěřili Pánu. ¹⁵Dokonce vynášeli nemocné i na ulici a kladli je na lehátka a na nosítka, aby na některého padl aspoň Petrův stín, až půjde kolem. ¹⁶Také z ostatních míst v okolí Jeruzaléma se scházelo množství lidí; přinášeli nemocné a sužované nečistými duchy a všichni byli uzdravováni. (Sk 5, 12–16)

Osobní studium

Vítězství nad démonskými silami, o kterých jsme hovořili ve střední části, se udály v čase Ježíšova působení na této zemi. Tato vítězství ale nejsou omezena na období Ježíšova pozemského života. V knize Skutky apoštolů se můžeme dočíst o dalších vítězstvích Ježíšových následovníků nad démonickými silami.

S ohledem na zaslíbení, které Ježíš zanechal svým následovníkům o tom, že Duch svatý s nimi bude i po jeho odchodu, by nás to nemělo překvapit (J 14,16). Víme, že přestože satan byl Ježíšovou smrtí na kříži definitivně poražen, velký spor mezi Bohem a satanem bude probíhat až do druhého Kristova příchodu. Proto i dnes Ježíšovi následovníci stojí uprostřed tohoto konfliktu.

Přečti si následující příklady vítězství nad zlými silami. Jak souvisely se zvěstováním evangelia?

Sk 5,12–16

Sk 16,16–18

Ve Sk 16,16–18 je zaznamenán neobyčejný příběh o mladé dívce, která svědčila o „nejvyšším Bohu“. Přestože její slova mohla na první poslech vyznívat pozitivně, apoštol Pavel k nim měl velké výhrady. Uvědomoval si, o co ve skutečnosti jde. Nadpřirozené schopnosti, která dívka projevovala a díky nimž získávala peníze pro své pány, nebyly od Boha. A Pavel to věděl. Když o něm a jeho spolupracovnících prohlašovala: „Toto jsou služebníci nejvyššího Boha,“ nemluvila o pravém Bohu, ale pravděpodobně o kanaánském božstvu, které se nazývalo Elyon (nejvyšší). Jak snadno se může stát, že při použití běžných výrazů může dojít k posunu – a pravda se změní v blud.

Aplikace

Ještě jednou si přečti Sk 5, 12–16. Jak na tebe působí zpráva o lidech, kteří doufali, že na ně padne „aspoň Petrův stín“? V čem jsou tato slova varováním pro křesťana, který spolupracuje s Bohem – zvláště když je ve své práci úspěšný?

Podněty k zamyšlení

V knize Touha věků si přečti kapitolu „Nebojte se!“ (TV 424–436; DA 662–680).

„Ježíš zvítězil tím, že se podřídil Bohu a spolehl se na něj. Prostřednictvím apoštola nám říká: ‚Podřídte se tedy Bohu. Vzepřete se ďáblu a uteče od vás, přiblížte se k Bohu a přiblíží se k vám.‘ (Jk 4,7) Sami se z pokušitelovy moci osvobodit nemůžeme. Ovládl lidstvo a každý, kdo by se mu chtěl postavit ve vlastní síle, se stane obětí jeho svodů. Avšak, pevná věž je Hospodinovo jméno, k němu se uteče spravedlivý jak do hradu‘ (Př 18,10). Satan se třese a utíká i před tím nejslabším člověkem, který hledá útočiště v onom mocném jménu.“ (TV 79; DA 130.131)

„Všemohoucí síla Ducha svatého chrání každého člověka, který činí pokání. Kristus nikdy nedopustí, aby se nepřítel zmocnil toho, kdo ve víře pokorně prosí o Boží ochranu. Spasitel stojí při všech lidech, na které doléhají zkoušky a pokušení.

S ním nemůže nikdo padnout, prohrát nebo něco ztratit. Pro něho není nic nemožné. V něm můžeme všechno. On nás posiluje. Když přijdou zkoušky a pokušení, nečekejte, až se dá všechno do pořádku, hleďte na Ježíše a On vám pomůže.

Někteří křesťané příliš přemýšlejí a hovoří o satanově moci. Myslí na svého nepřítele, zmiňují se o něm ve svých modlitbách, mluví o něm. Stále víc a více se objevuje v jejich představách. Satan sice má velkou moc, ale díky Bohu máme mocného Spasitele, který vyhnal knížete zla z nebe. Satan má radost, když zveličujeme jeho moc. Hovořme tedy o Ježíši a oslavujeme jeho moc a lásku.“ (TV 314; DA 490)

Otázky k rozhovoru

- 1. Dějí se i dnes zkušenosti vítězství, které prožívali apoštolové? Prožíváme tato vítězství, díky Ježíšově síle a moci, i v našich životech? Co můžeme udělat pro to, aby takových vítězství bylo více?**
- 2. Co znamená „podřídít se Bohu“ (Jk 4,7)? Jak to máme udělat? Co se stane, když se podřídíme Bohu?**
- 3. Představte si, že jste v situaci apoštola Petra. Dějí se znamení a zázraky. Lidé chtějí, aby se jich dotkl alespoň tvůj stín. Zamyslete se nad tím, jaký by to mohlo mít vliv na duchovní život člověka. Co je v této situaci jediným bezpečím?**

Výzbroj vítězů

Texty na tento týden: Ef 6,12–18

Základní verš

„Proto vezměte na sebe plnou Boží zbroj, abyste se mohli v den zlý postavit na odpor, všechno překonat a obstát.“ (Ef 6,13)

Hlavní myšlenka

Každý z nás je účastníkem velkého sporu. Proto je potřebné, aby každý věřící byl patřičně vyzbrojen.

Satan chce získat na svou stranu ty, kteří svůj život odevzdali Kristu. Před obrácením totiž všichni patřili do satanova „království“, byl jejich vládcem. Přestože se díky obrácení vymanili ze satanova panství, neznamená to, že úplně přišel o svou moc. Dábel udělá vše pro to, aby podkopal a zničil víru Kristových následovníků a získal je opět na svou stranu. Používá pro to mnoho různých lživých triků, které Písmo popisuje jako „dáblovy svody“ (Ef 6,11). Kdo je ale rozhodnutý zůstat věrný Pánu, toho od Krista nic neodtrhne – ani satanovy triky a podvody. (Je ovšem pravda, že nám dábel může „zničit“ či poškodit náš život.)

V této lekci se budeme zabývat výzbrojí v boji se satanem. Naše jediná ochrana spočívá v tom, že si oblečeme celou Boží zbroj. Potřebujeme však pochopit podstatu této výzbroje. S ní totiž máme zajištěno vítězství, bez ní se však velmi lehce můžeme stát kořistí nepřítele.

Každý potřebuje výzbroj

¹²Nevedeme svůj boj proti lidským nepřítelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla. ¹³Proto vezměte na sebe plnou Boží zbroj, abyste se mohli v den zlý postavit na odpor, všechno překonat a obstát. (Ef 6,12.13)

Osobní studium

Apoštol Pavel popisuje křesťanský život jako zápas (Ef 6,12). V textu je napsáno: „Nevedeme svůj boj proti...“ Je zajímavé, že používá množné číslo. Doslova je text možné přeložit: „Nezápasíme proti tělu a krvi.“ Nikdo není z tohoto zápasu vyňat, týká se každého. Ve verši 13 apoštol vyzývá své čtenáře, aby si oblékli Boží výzbroj. Bůh ji pro nás připravil, dává nám ji k dispozici. A my ji máme použít. Pavel začíná tento verš slovem „proto“. Naznačuje tím, že vzhledem k podstatě konfliktu je Boží zbroj nutná. Dále popisuje způsob, jak by se měl křesťan vyzbrojit. Používá k tomu obraz římského vojáka, který se připravuje k boji.

Přečti si pokračující text v Ef 6,14–17. Jak na tebe působí skutečnost, že probíhá zápas, jehož se účastní každý křesťan? Co to pro tebe znamená osobně?

Slovo, které je ve verši 12 přeloženo jako „boj“, původně znamenalo zápas muže proti muži. Později se používaly i jiné typy boje. V tomto případě se zřejmě nemyslí na „jiné typy“ boje s démony, ale text odkazuje na individuální zápas každého věřícího.

Podobenství o deseti družičkách z Mt 25,1–13, i když jeho kontext je jiný než ten, o němž nyní uvažujeme, také hovoří o osobním zapojení každého jednotlivce. Ellen Whiteová aplikuje Pavlovu charakteristiku skupiny lidí – kteří žijí v době konce, zdají se být zbožní, ale chybí jim Boží moc – na duchovní stav pěti pošetilých družiček (2Tm 3,1–5). „Tato skupina bude v době nebezpečí volat: Je pokoj a bezpečí. Ukolébávají se pocitem jistoty, aniž tuší, jaké nebezpečí jim hrozí. Až budou probuzeni ze svého bezstarostného spánku, poznají, co jim schází. Budou prosit jiné, aby jim vypomohli v tísní. V duchovní oblasti však nikdo nemůže nahradit nedostatky někoho jiného.“ (PM 210; COL 411.412)

Aplikace

Které věci můžeš v životě udělat jen ty sám – tedy ty, které za tebe nikdo jiný neudělá? (Například tak, jako se za tebe nikdo nemůže najíst.) Co pro tebe osobně znamená, že každý věřící je účastníkem probíhající duchovního konfliktu?

Opasek pravdy a pancíř spravedlnosti

Stůjte tedy „opásání kolem beder pravdou, obrnění pancířem spravedlnosti...“ (Ef 6,14)

Osobní studium

Příklady, které apoštol Pavel používá, pocházejí ze Starého zákona (např. Iz 11,5; 59,17). Pravda a spravedlnost jsou u proroka Izajáše charakterovými vlastnostmi Mesiáše („prutek z pařezu Jišajova“) i Hospodina. Pravda a spravedlnost jsou v Bibli neoddělitelně spojené (Ž 15,2; 96,13; Pš 12,17; Iz 48,1; 2K 6,7).

V Ef 6,14 apoštol velmi pravděpodobně zmiňuje široký pás z pevné kůže, který chránil boky a břicho, ale zároveň umožňoval relativně volný pohyb a připravenost k akci. V tomto smyslu byl opasek částou součástí základního vybavení vojáka. Pavel k opasku připodobňuje pravdu. Pravdu apoštol popisoval ve svém listu jako evangelium o spasení (Ef 1,13) a předpokládal, že jeho čtenáři poznají, že je samotnou podstatou Krista (Ef 4,21).

K opasku pravdy patřil i pancíř spravedlnosti. V této souvislosti má apoštol Pavel na mysli morální otázku. Žít podle práva a spravedlnosti – tedy jinými slovy žít „v pravdě“ – je pro křesťana v boji s mocnostmi zla stejně důležité jako pancíř pro vojáka na bojišti. Pokud neděláme to, co je správné, a otáčíme se zády k tomu, o čem víme, že je pravda, lehko se můžeme stát kořistí satanových útoků – ve své výzbroji totiž necháváme otevřený nechráněný prostor.

„Spravedlnost“ tedy znamená, že budeme žít správně – podle pravdy, kterou známe, podle toho, co nám radí Kristus. Je tu však ještě další aspekt spravedlnosti. Kristova spravedlnost, která nás přikrývá. Je to naše jediná naděje na spasení. Když se držíme pravdy, že naše spasení nám dává Kristus, jsme chráněni před jedním ze satanových nejúčinnějších duchovních útoků – znechucením z vlastních chyb a nedostatků. Nesmíme nikdy zapomenout, že nás zachraňuje Kristova spravedlnost, ne naše marná snaha o bezhříšnost.

Aplikace

Byl jsi někdy v pokušení, že bys opustil svou cestu za Ježíšem, protože jsi byl znechucen svým životem, charakterem a chováním? Pokud ano, v které situaci to bylo? Proč je důležité správné pochopení pravdy o Kristově spravedlnosti při obraně proti satanovým útokům?

Připravenost a štít víry

¹⁵Obuti k pohotovému službě evangelium pokoje ¹⁶a vždycky se štítem víry, jímž byste uhasili všechny ohnivé střely toho Zlého. (Ef 6,15.16)

Osobní studium

Výzbroj římského vojáka musela být uzpůsobena tak, aby mu při pohybu v nebezpečném terénu neztěžovala chůzi. Proto i obuv tomu byla přizpůsobena – byly to pevné šněrovací sandály zhotovené z kůže, které byly okované malými železnými klínky. Pavel připodobňuje obuv k připravenosti (pohotovosti, ochotě) hlásat evangelium (Ef 6,15). Tomuto tématu se apoštol věnuje i na jiných místech (např. Ř 10,14–16).

Verš v Ef 6,15 může být přeložen vícero způsoby: „obuti k pohotovému službě evangelium pokoje“ (ČEP) nebo „nohy obuté v připravenosti k službě evangelia pokoje“ (ČSP) či „za obuv na nohy odhodlanost, jakou dává evangelium pokoje“ (PET). Řecké slovo, které je zde použito, předně znamená pohotovost nebo připravenost, může se však přeložit i jako ochota či odhodlanost. Pokoj, který přináší evangelium, může dát jen Ježíš Kristus. Prožívat ho můžeme jen jako důsledek smíření s Bohem prostřednictvím Kristovy krve. Toto smíření je pro křesťana pevnou oporou v duchovním boji, který podstupujeme.

Další částí výzbroje, kterou Pavel používá, je štít. Přirovnává ho k víře (Ef 6,16). Když apoštol představuje tuto část výzbroje, hned v úvodu používá výraz, který můžeme přeložit jako „a vždycky“ (ČEP) nebo „k tomu všemu“ (ČSP). Štít, který se obvykle používal v římské armádě, měl velké rozměry (až 120 × 75 cm). Byly to vlastně spleené dvě vrstvy dřeva, které měly zadržet hrot šípu. Navíc byl štít ještě potažen kůží, aby uhasil hořící šípy. Štít tedy byl nejdůležitější obrannou zbraní.

Tento obraz poskytuje jasnou souvislost. Mezi „ohnivé střely“ satana patří třeba žádostivost, lakomství, pýcha či pochybnost. „Avšak víra v Boha, kterou držíme před sebou jako štít, zachytí tyto útoky a uhasí jejich plamen, takže zneškodněné padnou na zem“ (6BC 1045). Jde hlavně o víru, jež se projevuje v našem konání, víru, která je víc než přesvědčení. Je to víra, která se zakládá na aktivní obraně před útoky nepřítele. Je realitou, že se sami zachránit nemůžeme. Sami nemůžeme proti satanovi bojovat. Náš boj spočívá v tom, že každý den upřednostníme Boha a jeho cesty před vším, čím se nás satan snaží zastavit.

Aplikace

V čem podle tebe spočívá připravenost nést evangelium pokoje? Jakým způsobem je pokoj přítomný v evangeliu, které máš připravené pro druhé lidi? V čem tě ochota nést evangelium může chránit?

Přilba a meč

Přijměte také „přilbu spasení“ a „meč Ducha, jímž je slovo Boží“. (Ef 6,17)

Osobní studium

Přilba spasení v Ef 6,17 je pravděpodobně obraz převzatý z Iz 59,17. Apoštol Pavel však použil jinou aplikaci. V Iz 59 je to Bůh, kdo si vzal přilbu spasení; v Ef 6 naopak Pavel vyzývá křesťany, aby přijali přilbu. Je zajímavé, že v předchozích verších je výzbroj jakoby položena před vojáka a on si ji může vzít, přilba je mu však podávána. Pavel tím chtěl možná zdůraznit, že spasení je dar, který si ničím nemůžeme zasloužit, můžeme jej pouze přijmout.

V 1Te 5,8 apoštol mluví o přilbě jako o naději na spásu. V Ef 6,17 je přilba ztotožněna se spasením. Spasení je v Novém zákoně představeno jako zkušenost, která vrcholí ve věčnosti, až budeme vysvobozeni od zla. Vítěznou přilbu, kterou má Bůh (Iz 59,17), dostává věřící člověk na ochranu. Prioritním cílem satanových útoků je okrást člověka o věčné společenství s milujícím Bohem. Jistota spasení, kterou dostáváme bez ohledu na naše skutky, se stává naší silnou zbraní. Jen tak totiž můžeme ve velkém sporu obstát a přežít. Proto může věřící člověk v jakémkoliv duchovním zápasu s žalmistou vyznat: „Hospodine, Panovníku, moje mocná spásu, hlavu kryješ mi v den bitvy“ (Ž 140,8).

Pavel dále mluví o „meči Ducha“, kterým je Boží slovo. (Porovnej tento text s Žd 4,12.) Pokušení Ježíše, která jsou zaznamenána v Mt 4,1–10, jsou důležitou ilustrací toho, jak se může Boží slovo stát účinnou zbraní. Tento text by měl křesťany inspirovat k tomu, aby se „zásobili“ pravdami, které jsou zjeveny v Božím slovu.

Aplikace

Existují lidé, pro které je Bible útočnou zbraní, kterou zastrašují a vyhrožují jí ostatním. V jakém smyslu je Boží slovo obranou? (Nezapomeň, že apoštol Pavel píše o meči Ducha jako o obranném prostředku před útoky satana.) Jak využíváš na svoji obranu Boží slovo ty?

Bděte na modlitbách

V každý čas se v Duchu svatém modlete a proste, bděte na modlitbách a vytrvale se přimlouvejte za všechny bratry... (Ef 6,18)

Osobní studium

Text v Ef 6,18 začíná slovy „V každý čas se v Duchu svatém modlete...“ a naznačuje, že modlitba navazuje na obsah předchozích veršů. Přijetí nebeské výzbroje znamená plné spolehnutí se na Boha. „Modlitba není další duchovní zbraň. Je to spíše způsob, jak máme celou výzbroj používat v boji. Pavel tím dotvrzuje, že jde o trvalý stav myslí, nepřetržité společenství s Bohem.“ (6BC 1046)

Bible na mnoha místech vyzývá věřící, aby byli na svých modlitbách vytrvalí (L 18,1; Ř 12,12; Fp 4,6; Ko 4,2; 1Te 5,17). V souvislosti s duchovním bojem se zlými silami apoštol Pavel zdůrazňuje, že každá tato situace má být provázena modlitbami. Takový „modlitební postoj“ není pro křesťana maličkostí. Často je naší první reakcí na těžkosti to, že se svěříme svým přátelům a známým. To je důležité a má to své místo, modlitba by však vždy měla být na prvním místě. Modlit bychom se měli „v každém čase“.

Apoštol nás v Ef 6,18 vyzývá nejen k modlitbám, ale také k bdělosti. V Getsemane Ježíš opakovaně prosil Petra a učedníky (které pak našel spící), aby bděli a modlili se (Mk 14,38). Už i předtím je upozornil na to, aby bděli (Mk 13,33–37). Z pohledu evangelisty Lukáše bdělost úzce souvisí s modlitbou, která dává křesťanovi duchovní sílu. V Ef 6,18 je položen důraz na modlitbu za druhé. Není pochyb, že když se modlíme za ostatní lidi, budeme i my sami duchovně posíleni.

Aplikace

Proč je pro náš duchovní život tak důležitá osobní modlitba? Co je předností osobní modlitby? Proč je důležitější osobní modlitba než to, že se za nás modlí spoluvěřící, přátelé či rodiče? Proč je ale zároveň důležité, abychom měli lidi, kteří se za nás budou modlit?

Podněty k zamyšlení

V knize Poslové naděje a lásky si přečti kapitulu Výzva k duchovnímu růstu (PNL 178–185; AA 309–322).

„V každém člověku zápasí o vítězství dvě síly. Pod vedení satana se řadí pochybnost, aby nás oddělila od zdroje naší síly. Pod vedení Ježíše Krista, našeho průvodce, se řadí víra. Tento konflikt každý okamžik probíhá před zrskem celého vesmíru. Jde o boj mezi dobrem a zlem. Otázkou je: Kdo z nich získá vládu? O odpovědi musí rozhodnout každý z nás osobně. Každý člověk je totiž účastníkem tohoto zápasu na některé z těchto dvou stran. Není možné zůstat neutrální... Jsme vyzýváni, abychom se na tento konflikt připravili. A tak, bratři, svou sílu hledejte u Pána, v jeho veliké moci. Oblečte plnou Boží zbroj, abyste mohli odolat ďáblovým svodům. Tato výzva se ještě jednou opakuje, „Proto vezměte na sebe plnou Boží zbroj, abyste se mohli v den zlý postavit na odpor, všechno překonat a obstát.“ (Ellen Whiteová, Sons and Daughters of God, 328)

„Musíte si obléct každou část výzbroje a pevně stát. Pán vás poctil tím, že můžete být v jeho vojsku. Proto za něj odvážně bojujte. V každé akci se držte pravdy. Čestnost a přímost jsou pro blaho člověka rozhodující. Když usilujete o vítězství nad vlastními zlovyky a hříšnými sklony, Bůh vám skrze svého Ducha pomůže. V každé situaci buďte rozvážní. Nedáte tak možnost nepříteli mluvit špatně o pravdě. Jako pancíř si oblečte Boží spravedlnost. Nosit ji je výsadou všech. Ona bude chránit váš duchovní život.“ (Ellen Whiteová v 6BC 1119)

Otázky k rozhovoru

- 1. V této lekci byl zdůrazněn osobní rozměr duchovního zápasu, kterého se účastní každý z nás. Jak nám může společenství (církve, sbor), do něhož jako následovníci Krista patříme, pomoci v našich osobních zápasech? Jaké praktické kroky může toto společenství udělat, a tak pomoci těm, kteří nějakým způsobem duchovně strádají?*
- 2. Jak uvedený obraz z vojenské oblasti představuje a zpřítomňuje realitu velkého sporu? Proč je důležité si připomínat, že žijeme v neustálém zápasu dobra a zla? Umíte si představit vojáka, který na bojišti zapomene, že je bitva?*

Církev slouží lidstvu

Texty na tento týden: 1K 1,2; 1Pt 2,9.10; 1K 12,27; Mt 28,19.20; Ef 4,11–13; J 17,11.21.22; Mt 20,25–28

Základní verš

„Doufám, že k tobě brzo přijdu. Ale piši ti to pro případ, že bych se opozdil, abys věděl, jak je třeba si počínat v Božím domě, jímž je církev živého Boha, sloup a opora pravdy.“ (1Tm 3,14.15)

Hlavní myšlenka

„Měli bychom si pamatovat, že církev – jakkoliv slabá a nedokonalá – je společenstvím na zemi, kterému Kristus věnuje největší starost.“ (2SM 396)

Mnoho věřících lidí má vůči církvi výhrady. Někteří dokonce mluví o „bezcírkvním křesťanství“ či „křesťanství bez příslušnosti k církvi“ (což si ale vlastně protiřečí). Další mají výhrady proti „organizovanému náboženství“. (Je ale lepší alternativou náboženství bez jakékoliv organizace? Může vůbec existovat?) V Bibli je však zcela jasně představeno, jaký význam církev má. Církev není otázkou volby či alternativou k něčemu jinému – podle Písma je důležitým prvkem v plánu spasení. Proto není divné, že satan na církev tak velmi útočí. Důvodem je to, že právě prostřednictvím církve přicházejí hříšníci do styku s Boží nabídkou spasení. Apoštol Pavel napsal, že církev je „Boží dům“, dokonce „sloup a opora pravdy“ (1Tm 3,15). Církev nevynalezli lidé, založil ji Bůh. Smyslem její existence je zvat hříšníky k setkání s Bohem a k navázání spásného vztahu s ním.

Podstata církve

Pavel ... církvi Boží v Korintu, posvěceným v Kristu Ježíši, povoláním svatým, spolu se všemi, kteří vzývají jméno našeho Pána Ježíše Krista, ať jsou shromážděni kdekoliv... (1K 1,2)

Osobní studium

Když mluvíme o podstatě nějakého úkazu či předmětu, obvykle zdůrazníme jeho původ, funkci a účel. V souvislosti s církví používá Bible mnoho obrazů a přirovnání. Samotné slovo církev (řecky ekklésia) označuje lidi, kteří byli povoláni, vyvoleni, vybráni. V řeckém prostředí toto slovo označovalo především skupinu občanů, kteří byli vybídnuti, aby přešli ze svých domů na veřejné místo, kde se konalo shromáždění. Nový zákon však používá slovo ekklésia v obecnějším významu.

V řeckém překladu Starého zákona (Septuagintě) je „shromáždění“ Izraele – zejména pokud se lidé sešli před Hospodinem kvůli náboženským úkonům – označeno jako „ekklésia“.

Bůh si „vyvolil“ Židy, aby se stali jeho zvláštním lidem. První křesťané používali slovo „ekklésia“ pro rozlišení těch Židů a pohanů, kteří přijali Boží milost a byli povoláni jako svědci a následovníci Ježíše Krista. V Novém zákoně označení církev ještě nepředstavuje určitou specifickou denominaci (jak je tomu dnes), ale společenství věrných na celém světě. Je zajímavé, že křesťané upřednostňovali slovo „ekklésia“ před původním výrazem „synagógé“, který také znamená shromáždění lidí, jež se sešli kvůli náboženským úkonům. Obě slova naznačují, že novozákonní církev vychází z pojetí církve, které je představeno již ve Starém zákoně (Sk 7,38).

Slovo „ekklésia“ představuje skupinu lidí, které povolal Bůh. Apoštol Pavel používá tento výraz ve třech různých rovinách:

1. Církev, která se scházela v domovech věřících (Ř 16,5; 1K 16,19).
2. Církev v konkrétních městech (1K 1,2; Ga 1,2).
3. Církev ve větších regionech a územích (Sk 9,31).

„Ekklésia“ je tedy jakákoliv skupina lidí, kteří se shromáždili a společně sdílejí vztah s Kristem. To znamená, že jednotlivé sbory nejsou jen součástí celosvětové církve, ale každý jednotlivý sbor je také církví. Církev adventistů je tedy jedna na celé zemi, ale zároveň je přítomna v každém konkrétním sborovém shromáždění.

Aplikace

Zamysli se nad vaším sborem, který také zastupuje a představuje celosvětovou církev. Jakou zodpovědnost máš ty a tvůj sbor jako součást těla církve?

Církev jako Boží lid a Kristovo tělo

“Vy však jste ,rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu’... Kdysi jste ,vůbec nebyli lid’, nyní však jste lid Boží... (1Pt 2,9.10)

Vy jste tělo Kristovo, a každý z vás je jedním z jeho údů. (1K 12,27)

Osobní studium

Kromě samotného slova „ekklésia“ představuje Nový zákon církev několika dalšími obrazy. Mají sloužit k lepšímu vystižení a vysvětlení podstaty a poslání církve. V této části se budeme podrobněji zabývat dvěma klíčovými pojmy o církvi.

1. Boží lid

Tento výraz se často v Bibli vztahuje na Izraelce (Dt 14,2). V 1Pt 2,9 je však toto vyjádření vztaženo na křesťany. Pojem „Boží lid“ je tedy v Bibli používán jak pro křesťany, tak pro označení izraelského národa (L 1,68; Ř 11,1.2). Nový zákon používá toto označení pro církev způsobem, který naznačuje kontinuitu a završení (1K 12,12–17).

2. Kristovo tělo

Texty v Ř 12,5; 1K 12,27 a Ef 1,22.23 představují církev jako Kristovo tělo. V těchto verších můžeme najít mnoho podnětných myšlenek. Přesto je nejzřetelnějším motivem jednota (více se tohoto tématu dotkneme v části na středu), která má být v církvi viditelná. Apoštol ve svém prvním dopisu do Korintu píše: „Tak jako tělo je jedno, ale má mnoho údů, a jako všechny údy těla jsou jedno tělo, ač je jich mnoho, tak je to i s Kristem. Neboť my všichni, ať Židé či Řekové, ať otroci či svobodní, byli jsme jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo a všichni jsme byli napojeni týmž Duchem. Tělo není jeden úd, nýbrž mnoho údů. Kdyby řekla noha: „Protože nejsem ruka, nepatřím k tělu,“ tím by ještě nepřestala být částí těla. A kdyby řeklo ucho: „Protože nejsem oko, nepatřím k tělu,“ tím by ještě nepřestalo být částí těla. Kdyby celé tělo nebylo než oko, kde by byl sluch? A kdyby celé tělo nebylo než sluch, kde by byl čich?“ (1K 12,12–17)

Aplikace

Někteří lidé trpí tzv. autoimunitními nemocemi. Ty spočívají v tom, že jejich vlastní imunitní systém, který by je měl chránit, napadá jejich tělo. Uvažuj o důsledcích tohoto příkladu ve srovnání s církví jako „Kristovým tělem“.

Poslání církve

¹⁹Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku. (Mt 28, 19.20)

¹¹A toto jsou jeho dary: jedny povolal za apoštoly, jiné za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, jiné za pastýře a učitele, ¹²aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby – k budování Kristova těla, ¹³až bychom všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího, a tak dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti. (Ef 4, 11–13)

Osobní studium

Jak vnímáš na základě textů v Ef 4,11–13; Mt 10,5–8; Jk 1,27 a 1Pt 2,9 poslání církve?

Církev jako „Kristovo tělo“ znamená, že má konat to, co by dělal Ježíš, pokud by byl ještě „tělesně“ přítomen na této zemi. To je důvodem povolání církve jako „společenství“. Proto by bylo lepší říci, že církev má nejen poslání, ale ona sama je posláním a úkolem.

K poslání církve patří vysílání lidí, kteří budou mluvit za (ve jménu) Boha. Fungovalo to tak i v historii, kdy Bůh sám vyslal izraelské proroky (Jr 7,25). Ježíš vyslal své učedníky právě tak, jako Otec poslal jeho (J 20,21; L 9,1.2; 10,1.9). Pokud má dnes církev zůstat věrná svému poslání, musí dělat totéž.

Jádrem poslání církve je evangelizace. Kromě toho má církev vzdělávat věřící, podporovat pravou bohoslužbu a uctívání Boha, ale také se angažovat v sociální práci pro své okolí.

Církev dnes čelí mnoha problémům. Mezi ty nejtěžší patří udržení rovnováhy v chápání svého poslání. Je možné se angažovat v různých sociálních projektech a práci na zlepšení života společnosti. Tato činnost je důležitá. Nikdy se však nesmí vykonávat na úkor hlavního poslání církve – a tím je oslovení ztracených lidí, představení Ježíše jako jejich Spasitele a zvěstování druhého Kristova příchodu. Na druhou stranu je třeba vyhnout se i opačnému extrému, kdy pro rozpoznávání a hledání znamení konce světa již nezbyvá čas na plnění základních povinností každodenního života. Potřebujeme Boží moudrost a pomoc, abychom dokázali tyto důrazy správně vyvážit.

Aplikace

Jak se zapojuješ do plnění poslání církve? V čem bys mohl být aktivnější? Proč je pro tvůj duchovní růst důležité, aby ses účastnil poslání církve?

Jednota církve

11 Již nejsem ve světě, ale oni jsou ve světě, a já jdu k tobě. Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal; necht' jsou jedno jako my. 21...aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal. 22 Slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno... (J 17,11.21.22)

Osobní studium

Církev, která je Bohem povolána, je Božím lidem, Kristovým tělem a chrámem Ducha svatého, je vyba-vena a připravena na službu i misii. Je však důležité, aby v ní vládla jednota. Bez ní by církev nemohla úspěšně plnit své poslání. Proto se Ježíš ke konci svého pozemského života zabíral otázkou jednoty jeho následovníků.

Ježíš se modlil za jednotu církve (J 17,21.22). Pavel vyzýval věřící, aby byli jednotní (Ř 15,5.6). Jak máme této jednotě rozumět?

Jednota, za kterou se Kristus modlil a ke které Pavel vyzýval věřící, zahrnuje shodu pocitů, myšlenek i konání. Nejde jen o soulad, kterého je možné dosáhnout společenskými prostředky a organizováním, diplomatickým vedením či politickými úskoky. Je to dar, který dostávají věřící, jež zůstávají „v Kristu“ (J 17,22.23).

Jak máme dosáhnout toho, k čemu nás Pavel vyzývá v textech 1K 1,10 a 2K 13,11?

Není pochyb, že každý z nás je jiný. Na mnohé věci máme odlišný názor. To je důvod, proč je někdy opravdu těžké dosáhnout jednoty. I když na každé úrovni života církve občas vzniká určité napětí a problémy, všichni potřebujeme zaujmout postoj pokory a sebezapření. Musíme mít na mysli celé společenství, nejen to naše. Mnohé rozdělení vzniká v důsledku sobectví, pýchy či touze po vyvýšení sama sebe, ale také svých pohledů na věci nad názory a potřeby druhých. Nikdo z nás nemá ani nezná celou pravdu. Nikdo z nás nechápe všechno dokonale a úplně. Všechny rozdíly a nedorozumění, které nevyhnutelně přijdou, vložme každý den do Božích rukou. Každý den umírejme sami sobě. Každý den nehledejme jen to, co je dobré pro nás, ale i to, co je dobré pro ostatní a pro církev jako celek. Pokud to uděláme, mnohé problémy, s kterými zápasíme a jež jsou překážkou pro Boží dílo, zmizí.

Jednota tedy začíná u každého Kristova následovníka – u každého z nás jednotlivě – v našem obětavém životě, který zasvětíme cílům, jež přesahují naše osobní blaho.

Aplikace

Jak si představuješ jednotu církve? Jak by se měla navenek projevovat? Čeho jsi ochoten vzdát se ty osobně, aby tvůj sbor mohl prožívat jednotu? Čeho by se měli vzdát ti ostatní? Zkus o tomto tématu pohovořit s někým, koho si vážíš, ale víš, že máte na mnohé věci odlišné názory. Modli se, aby u tebe byl při tomto rozhovoru dostatek pokory.

Vedení církve

²⁵Ale Ježíš si je zavolal a řekl: „Víte, že vládcové panují nad národy a velcí je utlačují. ²⁶Ne tak bude mezi vámi: kdo se mezi vámi chce stát velkým, buď vaším služebníkem; ²⁷a kdo chce být mezi vámi první, buď vaším otrokem. ²⁸Tak jako Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.“ (Mt 20,25–28)

Osobní studium

Vedení znamená starost o to, aby se věci posunovaly dopředu, aby byly udělány. Platí to tak všeobecně ve společnosti, ale i v životě církve. K vedení patří i organizace – tedy uspořádání věcí tak, aby fungovaly, aby tvořily soudržný celek, který bude mít svá pravidla, svůj pořádek a účinné struktury pro dosažení cíle. Pro správné řízení je rozhodující autorita. Kdo má na praktické úrovni církevního života autoritu věcí schvalovat a kdo je pověřený a odpovědný za to, jak budou vykonány? Různé odpovědi na tyto otázky vedly ke vzniku různých forem řízení církve.

Církev adventistů sedmého dne je organizována podle zastupitelského modelu. To znamená, že autorita přísluší všem členům a je vyjadřována prostřednictvím řádně zvolených zástupců na všech organizačních úrovních.

Z textu ve Sk 15,1–29 vyplývá základní předpoklad – církevní organizace musí v první řadě dbát na šíření evangelia. Pokud to řekneme jinak – vedení církve či sboru je tak dobré, jak dobře dokáže podporovat misií a evangelizaci.

V této souvislosti je třeba připomenout, že i když Kristus uplatňuje svou autoritu prostřednictvím své církve a volených administrátorů, nikdy jim neodevzdal svou moc. Ježíš zůstal hlavou církve (Ef 1,22). Raná církev si byla vědoma toho, že si nemůže nárokovat jakoukoliv autoritu, která by nebyla závislá na Ježíši a jeho slovu. Ve Sk 15,28 je popsáno důležité setkání církve, na němž se účastníci usnesli na tom, co „usoudil Duch Svátý“ (ČSP), který je tím pravým zástupcem Ježíše Krista. Tento princip platí i pro představitele církve v dnešní době.

Co říkají texty v Mt 20,24–28 a 23,8 o uplatňování autority církve na všech úrovních?

Aplikace

Jsi ochotný sloužit druhým kolem sebe? Jak se tato ochota projevuje? Důkladně prozkoumej a zhodnot své pohnutky v souvislosti s tvým působením v církvi – bez ohledu na to, jaké postavení zastáváš. Jaké jsou? Jak je můžeš lépe sladit s principy, které jsou zjeveny v Písmu?

Podněty k zamyšlení

V knize Adventisté sedmého dne věří... (Výklad základních věroučných článků) si přečti 11 kapitolu s názvem Církev (str. 175–192).

„Pokud člověk využívá své dary a schopnosti s cílem získat moc nad svými bratry, v domněni, že dostal autoritu prosazovat svou vůli, nejlepší a jediné bezpečné řešení je ho odvolat a zastavit, aby nebyla způsobena větší škoda a tento člověk neztratil svou duši a neohrožoval duše druhých... Pokud se tito lidé nezmění a budou stále mít tendence vládnout nad Božím dědictvím, vyvolá to reakci... Postavení nedělá člověka větším v Božích očích, Bůh si cení jediné charakteru.“ (GW 362)

„Posláním Kristovy církve je zachránit hynoucí hříšníky. Je potřeba představit jim Boží lásku k lidem a touto láskou je získat pro Krista. Pravda pro tuto dobu musí proniknout i do tmavých koutů země. Tato práce však má začít doma.“ (3T 381)

Otázky k rozhovoru

- 1. Není pochyb, že i naše církev má problémy. Ježíš to vyjádřil podobenstvím: „S královstvím nebeským je to tak, jako když jeden člověk zasel dobré semeno na svém poli. Když však lidé spali, přišel jeho nepřítel, nasel plevel do pšenice a odešel“ (Mt 13,24.25). Přečtěte si toto podobenství až do konce. Jak můžeme Ježíšova slova aplikovat na naši církev? Co můžeme udělat s těmi, kteří tyto problémy způsobují? Znamená to, že neexistují okolnosti, za kterých by mohl být někdo vyloučen z církve? Podívejte se také na Tt 3,10.11 a Ř 16,17.*
- 2. Co byste řekli člověku, který se v přesvědčení, že církev je zkažená, rozhodne odejít a raději zůstat věřícím „samostatně“?*
- 3. Naše církev realizuje systém tzv. „kněžství všech věřících“. Co to znamená? Jaká odpovědnost z toho pro nás vyplývá?*
- 4. Uvažujte společně o tom, co potencionálně ohrožuje jednotu naší církve. Jaké otázky či problémy byly příčinou rozdělení církve v minulosti? Jak se z toho můžeme poučit? Jak nám to může pomoci předcházet podobným situacím v budoucnosti?*

Bohoslužby a obřady v církvi

Texty na tento týden: Mt 28,19; 26,26–29; J 13,3–15; 1K 11,23–26; Ř 6,3.4

Základní verš

„Petr jim odpověděl: ‚Obrátte se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha svatého.‘“ (Sk 2,38)

Hlavní myšlenka

Bůh ustanovil obřady, které – pokud je správně pochopíme – posilní naši víru.

V mnohých kulturních oblastech se setkáváme s tzv. „rituálem přechodu“. Je to obřad, který provází změnu stavu či postavení člověka při důležitých událostech – například v dospívání, při svatbě, při smrti... Třeba rituál přechodu dítěte do dospělosti se vykonává na začátku puberty. Tyto rituály či zvyky se liší místo od místa. Všechny však mají jeden cíl – zabezpečit, aby se z mladých lidí stali výkonní a zodpovědní jedinci se silným smyslem pro společenství. V rámci tohoto procesu se chlapci a dívky učí od dospělých, co se od nich jako od právoplatných členů společenství bude očekávat.

I křesťanské společenství má své specifické obřady, kterými jednotlivci vyjadřují svou víru. Tyto obřadné úkony nejen potvrzují zařazení člověka do společenství a jeho členství v něm, ale také připravují jednotlivce na to, aby se stali plnohodnotnými členy tohoto společenství. Pomáhají novým členům pochopit, co jejich odevzdání Kristu znamená a co s sebou přináší. V této lekci budeme studovat dva obřady, jimiž vyjadřujeme svou víru: křest a Večeři Páně.

Pojmenování obřadů

Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého. (Mt 28,19)

Jestliže tedy já, Pán a Mistr, jsem vám umyl nohy, i vy máte jeden druhému nohy umývat. (J 13,14)

²³Já jsem přijal od Pána, co jsem vám také odevzdal: Pán Ježíš v tu noc, kdy byl zrazen, vzal chléb, ²⁴vzdal díky, lámal jej a řekl: „Toto jest mé tělo, které se za vás vydává; to čiňte na mou památku.“ ²⁵Stejně vzal po večeři i kalich a řekl: „Tento kalich je nová smlouva, zpečetěná mou krví; to čiňte, kdykoli budete pít, na mou památku.“ ²⁶Kdykoli tedy jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvětšujete smrt Páně, dokud on nepřijde. (1K 11,23–26)

Osobní studium

V raném období křesťanské církve nazývali věřící na Západě, kde byla jejich společným jazykem řečtina, posvátné obřady slovem „mysterion“ (tajemství, záhada). Ve východní části církve, kde převládala latina, byl užíván pojem „sacramentum“, který označoval něco posvátného, mystického. „Sacramentum“ se nazývala ale také například přísaha římského vojáka. Tou deklaroval poslušnost příkazům svého velitele. Původně tedy tento pojem vystihoval podstatu posvátných obřadů. Postupně se však začal používat pro „skutek“ s určitou vnitřní neviditelnou mocí. Církve ve středověku identifikovala sedm takových skutků (svátostí), které byly považovány za prostředky, přes které proudí do lidské duše Boží milost.

V rámci reformace byly svátosti podrobeny zkoumání a kritice. Pro mnoho lidí byl tento název zdiskreditován. Proto některé náboženské skupiny později upustily od termínu „svátostí“ a přijaly pojem „ustanovení“. Toto vyjádření dělá ze křtu a Večeře Páně úkony, které ustanovil sám Ježíš Kristus. Upřednostňování pojmu „ustanovení“ před „svátostí“ naznačuje, že se na těchto úkonech účastníme, protože jde o Bohem ustanovené prostředky, přes které ukazujeme (a potvrzujeme) naše odevzdání se a podřízenost Ježíši Kristu. Jako adventisté považujeme křest a Večeři Páně za ustanovení, tedy něco, čím dáváme najevo svou věrnost Kristu. Jsou to symbolické úkony, kterými vyjadřujeme svou víru.

I biblické texty v Mt 28,19.20; J 13,14 a 1K 11,23–26 podporují myšlenku, že křest a Večeře Páně (spolu s umýváním nohou) jsou spíše „ustanovení“ než nějaké posvátné úkony. Ať už tato ustanovení považujeme za jakkoliv důležitá, vždy je potřeba mít na paměti, že nezprostředkovávají milost a nejsou to obřady, díky kterým jsme obdrželi spasení nebo nějaké zásluhy. Hřích se všemi svými důsledky není možné odstranit žádnými obřady, i když je ustanovil sám Ježíš Kristus. Pro padlé bytosti, jako jsme my, mohla získat spasení jedině Kristova smrt na kříži. Proto jsou ustanovení pouze vnějšími symboly přijetí toho, co pro nás Kristus učinil. Jsou též vyjádřením našeho spojení s Ježíšem a naší ochoty následovat ho a podřídit se mu. Tyto úkony však mají svůj smysl – jsou to prostředky vedoucí k cíli, nejsou však cílem.

Aplikace

Jaké myšlenky tě napadly v souvislosti s dnešními biblickými texty? Které věci jsou pro tebe nové? Co tě překvapilo? V čem podle tebe spočívá význam křtu a Večeře Páně při budování společenství věřících?

Křest

³Nevíte snad, že všichni, kteří jsme pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni v jeho smrt? ⁴Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom – jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce – i my vstoupili na cestu nového života. (Ř 6,3.4)

Osobní studium

Nový zákon používá pro vyjádření podstaty a smyslu křtu několik obrazů. Křest jednak symbolizuje duchovní spojení s Kristem (Ř 6,3–8), účast na jeho utrpení, smrti a vzkříšení, stejně tak zřeknutí se předešlého způsobu života. Křest je však spojen i s pokáním a odpuštěním (Sk 2,38), znovuzrozením a přijetím Ducha svatého (1K 12,13), a tedy vstupem do církve (Sk 2,41.47).

Křest symbolizuje smluvní a duchovní vztah s Bohem prostřednictvím Krista (Ko 2,11.12). Představuje to, co obřízka ve Starém zákoně. Křest však zároveň předznamenává změnu – člověk se stává součástí společenství, které je odevzdáno službě Kristu. Přijetí Ducha svatého při křtu umožňuje věřícím sloužit Bohu a přinášet zprávu o spasení těm, kteří ještě neuvěřili (Sk 1,5.8).

Před několika roky vydala anglikánská církev vyhlášení o křtu, confirmaci a svatém přijímání. Píše se v něm, že „obvykle jsou křtěni dospělí, ne malé děti“. Text pak dále pokračuje: „Musíme připustit, že v Novém zákoně nenacházíme přesvědčivý důkaz o křtu nemluvňat“ (Millard J. Erickson). Význam, který křest má, už dopředu vylučuje křest malých dětí. Biblický křest totiž vyžaduje od uchazečů o tento obřad víru a pokání. Skutečnost, že k víře člověk přichází prostřednictvím slyšení Božího slova (Ř 10,17), naznačuje, že pokání (jako důsledek víry a předpoklad křtu) je také spojeno s nasloucháním biblické zvěsti. Navíc v životě člověka musí být viditelné „ovoce“ jeho pokání (L 3,8) jako „důkaz“ vztahu s Kristem.

Podstata křtu nám pomáhá chápat rozdíl mezi ustanovením a svátostí. Křest, podle těch, kteří ho považují za svátost, je prostředkem, který způsobuje v člověku změnu – od duchovní smrti k životu. Při tomto pochopení nezáleží na věku člověka, protože vždy je to nadpřirozená událost. Pokud křest chápeme jako ustanovení, pak je znakem či symbolem vnitřní změny (nadpřirozené události), která se již v životě věřícího udála. Proto již před křtem by uchazeči o tento obřad měli prožívat svou víru v Krista. Proto je otázka, kdo a kdy je pokřtěn, velmi důležitá.

Aplikace

Pokud už jsi pokřtěn, přemýšlej o této zkušenosti. Kdy jsi pochopil, co křest znamená? Proč (v jistém smyslu) potřebujeme prožívat zkušenost křtu každý den? Pokud ses pro křest ještě nerozhodl, co ti v tom brání? Pohovoř si s někým o svých pochybnostech či rozhodování.

Umývání nohou – obřad pokory

³Ježíš vstal od stolu a vědom si toho, že mu Otec dal všechno do rukou a že od Boha vyšel a k Bohu odchází, ⁴odložil svrchní šat, vzal lněné plátno a přepásal se; ⁵pak nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy a utírat je plátnem, jímž byl přepásán. ⁶Přišel k Šimonu Petrovi a ten mu řekl: „Pane, ty mi chceš mýt nohy?“ ⁷Ježíš mu odpověděl: „Co já činím, nyní nechápeš, potom však to pochopíš.“ ⁸Petr mu řekl: „Nikdy mi nebudeš mýt nohy!“ Ježíš odpověděl: „Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl.“ ⁹Řekl mu Šimon Petr: „Pane, pak tedy nejenom nohy, ale i ruce a hlavu!“ ¹⁰Ježíš mu řekl: „Kdo je vykoupán, nepotřebuje než nohy umýt, neboť je celý čistý. I vy jste čisti, ale ne všichni.“ ¹¹Věděl, kdo ho zradí, a proto řekl: Ne všichni jste čisti. ¹²Když jim umyl nohy a oblékl si svůj šat, opět se posadil a řekl jim: „Chápete, co jsem vám učinil? ¹³Nazýváte mě Mistrem a Pánem, a máte pravdu: Skutečně jsem. ¹⁴Jestliže tedy já, Pán a Mistr, jsem vám umyl nohy, i vy máte jeden druhému nohy umývat. ¹⁵Dal jsem vám příklad, abyste i vy jednali, jako jsem jednal já.“ (J 13,3–15)

Osobní studium

Asi si neumíme dost dobře představit bolest, kterou musel prožívat Ježíš, když tváří v tvář kříži – největšímu možnému ponížení – pozoroval mezi svými učedníky žárlivost a soupeření. Jejich hádky vycházely ze sobeckých a egoistických tužeb vyniknout a mít moc. Některé podstatné důrazy o následování Ježíše jim úplně unikly (L 22,24–27; Mt 18,1; 20,21).

Náš svět je tak narušený a nakažený hříchem, že máme zcela přeházené hodnoty – jakkoliv „rozumně“ a „logicky“ si to odůvodníme. Kdo by radši sloužil, než si dal sloužit? Nejde v životě o to, aby se člověk stal vlivným a bohatým? Najde se někdo, kdo chce sloužit? V tomto kontextu není žádným divem, že Ježíš umyl svým učedníkům nohy. V této situaci by žádné slova nevyjádřila pravdu o Božím pořadí hodnot lépe a silněji, než že Ježíš umyl nohy těm, kteří by mu měli z úcty „líbat nohy“.

Přečti si text J 13,1–17. Tyto verše přinášejí úžasnou pravdu. Ve třetím verši je napsáno, že Ježíš věděl, že mu „Otec dal všechno do rukou“. Ježíš také dobře věděl, že „od Boha vyšel a k Bohu odchází“, přesto vstává od jídla a začíná učedníkům umývat nohy (verš 5). I když plně nechápali, kdo je Ježíš a jaké je jeho poslání, museli být ohromeni. Jak to, že si z toho nevzali poučení?

Proč si tedy máme umývat nohy před Večeří Páně? Dříve, než se budeme dožadovat toho, co pro nás Kristus učinil, je důležité, když k Večeří Páně přistupujeme ve vědomí vlastní nehodnosti, pokory a potřeby Boží milosti.

Aplikace

Komu ze sboru bys měl umýt nohy, aby to pro tebe bylo velkým duchovním požehnáním?

Večeře Páně

²⁶Když jedli, vzal Ježíš chléb, požehnal, lámal a dával učedníkům se slovy: „Vezměte, jezte, toto jest mé tělo.“ ²⁷Pak vzal i kalich, vzdal díky a podal jim ho se slovy: „Pijte z něho všichni. ²⁸Neboť toto jest má krev, která zpečetuje smlouvu a prolévá se za mnohé na odpuštění hříchů.“ (Mt 26,26–28)

Osobní studium

Večeře Páně nahrazuje starozákonní velikonoční slavnost (hod beránka, pesach). Předobraz Velikonoc se naplnil, když Kristus jako velikonoční Beránek obětoval svůj život. Kristus před svou smrtí ustanovil „náhradu“ – Večeři Páně, která souvisela s „novou smlouvou“. Velikonoce ve Starém zákoně připomínaly izraelskému národu vysvobození z egyptského otroctví; Večeře Páně připomíná vysvobození z duchovního Egypta – z otroctví hříchu.

Krev velikonočního beránka, kterou byly natřeny veřeje i práh dveří, zachránila obyvatele takového domu před smrtí. Jídlo, které bylo připraveno z beránka, jim dodalo sílu pro útěk z Egypta (Ex 12,3–8). Podobně i Kristova oběť přináší vysvobození od smrti. Věřící jsou zachráněni díky tomu, že mají účast na jeho těle a krvi (J 6,54). Večeře Páně zvěstuje, že Kristova smrt na kříži nám přináší spasení i odpuštění a zaslubuje nám vítězství nad hříchem.

Text v 1K 11,24–26 jasně vyjadřuje zástupný důraz Kristovy smrti. Jeho tělo bylo za nás vydáno. Jeho krev byla za nás vylita. Na kříži na sebe vzal to, co právem patřilo nám. Vždy, když máme účast na Večeři Páně, měli bychom si uvědomovat to, co pro nás Kristus udělal.

Umývání nohou, které předchází Večeři Páně, nám pomáhá lépe si uvědomit podstatu Kristovy oběti. Současně ukazuje na souvislost mezi těmito ustanoveními. Kříž, který nám tak živě symbolicky ukazuje účast na přijímání chleba a vína, připomíná, že i když nás rozdělují jakékoliv pozemské záležitosti, všichni jsme hříšníci, kteří potřebují Boží milost. Večeře Páně nám může pomoci uvědomit si naše povinnosti nejen vůči našemu Pánu, ale také k sobě navzájem.

Aplikace

Uvažuj nad tím, jak se zlovyky spojené s nepochopením důležitosti společenství věřících zrcadlí v ne-správném chápání Kristovy oběti. (Přečti si 1K 11,17–34.)

Očekávání druhého příchodu

Kdykoli tedy jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde. (1K 11,26)

Pravím vám, že již nebudu pít z tohoto plodu vinné révy až do toho dne, kdy budu s vámi pít kalich nový v království svého Otce. (Mt 26,29)

Osobní studium

V textu 1K 11,26 je ukryta nádherná naděje! Druhý příchod Ježíše Krista je vyvrcholením toho, co se stalo na kříži. Ježíšovu oběť není možné oddělit od jeho druhého příchodu. Tehdy nastane vzkříšení a Kristovo poražení hříchu a vítězství nad smrtí při něm budou viditelné. První příchod Ježíše tedy připravoval cestu pro jeho druhý příchod. Bez druhého příchodu Ježíše Krista (a tedy bez vzkříšení a ukončení existence hříchu) by byl smysl prvního příchodu minimálně diskutabilní.

Večeře Páně v určitém slova smyslu překlenuje meziobdobí mezi Golgotou a druhým příchodem. Večeře Páně slouží kromě jiného i pro hlubší promýšlení Kristovy oběti na kříži a toho, co jsme díky ní získali. To, co pro nás Ježíš vykonal na kříži, bude završeno při jeho druhém příchodu.

V Mt 26,29 nacházíme úžasné zaslíbení, slova ujištění a naděje. Svědčí o blízkém osobním vztahu mezi vykoupenými a Vykupitelem, který potrvá až do věčnosti. Večeře Páně tedy odkazuje na velkou naději, která bude zcela naplněna při druhém příchodu Ježíše Krista.

Aplikace

Jsi znechucený a malomyslný? To se občas stává. Proč je ve všem, co právě prožíváš, potřeba stále upírat zrak na Kristův kříž? Jaký má pro tebe v přítomnosti význam oběť Ježíše Krista? Co pro tebe znamená ve vztahu k budoucnosti?

Podněty k zamyšlení

V knize Adventisté sedmého dne věří... (Výklad základních věroučných článků) si přečti kapitulu s názvem Křest (str. 227–239) a Večeře Páně (str. 240–251).

„Křest je nejsvětější a nejdůležitější ustanovení, proto bychom měli jasně chápat jeho význam. Křest znamená pokání z hříchu a začátek nového života v Ježíši Kristu. Křest by v žádném případě neměl být unáhlený. Rodiče i děti si mají náležitě uvědomovat, co křest s sebou přináší.“ (6T 93)

„Hod beránka připomínal izraelitům vysvobození a poukazoval na Krista, Božího Beránka, zabitého kvůli vykoupení padlého člověka. Krev beránků, kterou byly natřeny veřeje dveří, představovala smírující krev Ježíše Krista, ale i nepřetržitou závislost hříšného člověka na této krvi, která ho vykupuje z moci satana.“ (1SM 201)

Otázky k rozhovoru

1. *Umýváte si vzájemně ve sboru nohy při slavení Večeře Páně? Proč je tato praxe tak důležitá?*
2. *Přečtěte si 1Pt 3,20.21. Jaký příměr používá Petr k vysvětlení významu křtu?*
3. *První křesťané byli v historii obviněni z mnoha věcí, kterých se nedopustili, včetně kanibalismu. Jedním z důvodů bylo zavádějící vysvětlení textu v J 6,53–56: „Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám, nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. Neboť mé tělo je pravý pokrm a má krev pravý nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm.“ Co nám chce Ježíš těmito slovy říci? Proč je důležité, abychom správně chápali duchovní význam tohoto textu?*
4. *Uvažujte společně detailněji o důležitosti společenství při Večeři Páně. Jak můžeme docílit, abychom jako sbor lépe chápali, jaké povinnosti máme vůči sobě navzájem i k církvi jako celku?*

Zákon a evangelium

Texty na tento týden: Ž 19,8.9; Ř 7,12; 1J 2,3.7; 5,3; Ř 3,19.20; Ex 20,8–11; Dt 5,15

Základní verš

„Podle toho víme, že jsme ho (Ježíše Krista) poznali, jestliže zachováváme jeho přikázání. Kdo říká: ‚Poznal jsem ho,‘ a jeho přikázání nezachovává, je lhář a není v něm pravdy.“ (1J 2,3.4)

Hlavní myšlenka

Boží morální zákon nám odhaluje náš hřích. Ukazuje, že potřebujeme Spasitele. Evangelium a zákon jsou proto neoddělitelné.

Základním bodem velkého sporu je Boží charakter a jeho zákon. Až tento spor bude ukončen, bude obhájen před celým vesmírem nejen Boží charakter, ale i jeho zákon. Než se tak stane (protože velký spor stále probíhá), jsme zmítáni mezi oběma stranami. To, na kterou stranu se přidáme, ukazuje, koho následujeme. Bob Dylan to ve své písni vyjádřil takto: „Ať je to ďábel, nebo Hospodin, někomu budeš muset sloužit.“ Ti, kteří se rozhodli sloužit Bohu, to udělali z lásky. Vází si toho, co pro ně Bůh prostřednictvím Ježíše Krista učinil. Při křtu byli pochováni s Kristem. Rozhodli se opustit starý způsob života, zemřeli hříchu. Neslouží už svému předešlému otrokáři – hříchu, ale získali svobodu poslouchat Boha a jeho zákon.

V této lekci budeme hovořit o zákonu. Budeme hledat jeho smysl, cíl i souvislost s dobrou zprávou o Boží zachraňující milosti. Boží zákon nám pomáhá pochopit, co Boží milost v Kristu lidem nabízí.

Boží zákony a nařízení

⁸Hospodinův zákon je dokonalý, udržuje při životě. Hospodinovo svědectví je pravdivé, nezkušený jím zmoudří. ⁹Hospodinova ustanovení jsou přímá, jsou pro radost srdci. Hospodinovo přikázání je ryzí, dává očím světlo. (Ž 19,8.9)

Zákon je tedy sám v sobě svatý a přikázání svaté, spravedlivé a dobré. (Ř 7,12)

Osobní studium

Slovo „zákon“ je přeloženo z hebrejského „tóra“. Je to běžné pojmenování zákona ve Starém zákoně. Nový zákon používá řecký výraz „nomos“.

Tóra znamená příkaz, pokyn či nařízení. Bible je záznamem o Božím vztahu k lidem. Slovo „zákon“ se v Písmu vztahuje na všechny Boží příkazy a nařízení pro jeho lid. Bůh je dobrý a spravedlivý, a tak vede i svůj lid. Je možné předpokládat, že Boží zákon zjevuje jeho laskavost a spravedlnost. Zákon je totiž odrazem Božího charakteru.

Přečti si následující texty, které se zabývají zákonem: Ž 19,8.9; Ř 7,12; Ž 119,151.152.172.

Bůh se zjevuje člověku prostřednictvím Bible – Písma svatého. Výše zmíněné biblické texty se dotýkají mnoha příkazů a nařízení z různých sfér lidského života – morálky, etiky, zdraví, sexuality, práce, stravy... Některá z těchto nařízení jsou jednoznačně univerzální, jiná jsou limitována časem a prostorem. Protože je autorem všech nařízení Bůh, musíme být velmi opatrní při objevování principů, podle kterých budeme rozlišovat nařízení (zákony) na univerzálně platící a zákony časově omezené. Jako adventisté sedmého dne rozlišujeme (podobně jako některé další křesťanské denominace) zákon „ceremoniální“ (nařízení, jež pomocí různých symbolů a obřadů představují plán spasení), „občanský“ zákon (nařízení, která se týkají života starověkého Izraele) a „morální“ zákon (příkazy o Božím způsobu vedení lidstva).

Předně je to tedy morální zákon, Desatero, které většina křesťanů (přinejmenším teoreticky) stále považuje za Boží zákon platný pro celé lidstvo. Kniha Leviticus obsahuje velké množství ceremoniálních nařízení, zvláště o službě a obřadech ve svatyni. Pokyny týkající se občanského života a různé principy spravedlnosti jsou zapsány například v Ex 23,1–9.

Aplikace

Přečti si Ex 23,1–9. Jaké univerzální morální principy vyplývají z těchto konkrétních nařízení, která dostal starověký Izrael?

Morální zákon v dnešní době

³Podle toho víme, že jsme ho poznali, jestliže zachováváme jeho přikázání. ⁷Nepíšu vám, moji milí, nové přikázání, ale přikázání staré, které jste měli od počátku; staré přikázání je to slovo, které jste slyšeli. (1J 2,3.7)

V tom je totiž láska k Bohu, že zachováváme jeho přikázání; a jeho přikázání nejsou těžká. (1J 5,3)

Osobní studium

Většina křesťanů tvrdí, že Desatero je Boží univerzální morální kodex. V USA proběhlo několik právních sporů, v nichž byl řešen prostor pro Desatero v rámci společnosti. V nedávné době probíhal v Alabamě spor s jedním soudcem, který navzdory rozsudku vyššího soudu odmítl odstranit text Desatera, jenž měl vyvěšen v soudní síni. Křesťané také bojují za to, aby mohlo být Desatero vyvěšováno na veřejných místech, zejména ve školách. Mnoho lidí stále považuje Desatero za Boží standard pro morální jednání lidí a jsou přesvědčeni, že stále plně platí.

Mají k tomu dobré důvody. I když bylo Desatero „uzákoněno“ na Sinaji, kniha Genesis naznačuje, že principy, které přináší, znali lidé od nepaměti. (Přečti si následující texty: Gn 35,1–4; 2,3; 4,8–11; 44,8; 12,18.)

Desatero také není možné považovat za ustanovení, která jsou určena pouze izraelskému národu v konkrétním čase a místě. Morální problémy, které Desatero řeší (krádež, vraždu, cizoložství či modlářství), jsou univerzálně považovány za zlé – bez ohledu na kulturní či historický kontext. Bible jasně říká, že hřích rozpoznáváme prostřednictvím zákona (Ř 7,7). Někteří lidé jsou přesvědčeni, že zákon (Desatero) je zrušen a pro člověka neplatný. Tento názor je ovšem nepřijatelný pro toho, kdo chce následovat Boží vůli zjevenou v Písmu.

Aplikace

V 1J 5,3 je napsáno, že poslušnost vůči Božím přikázáním je výrazem naší lásky k Bohu. Co to znamená? Proč je poslušnost či zachování přikázání výrazem naší lásky? Znamená to, že pokud nějak porušíme Boží zákon, tak Boha nemilujeme? Podle čeho poznáš, že Boha miluješ?

Zákon a evangelium

¹⁹Víme, že co zákon říká, říká těm, kdo jsou pod zákonem, aby byla umlčena každá ústa a aby celý svět byl před Bohem usvědčen z viny. ²⁰Vždyť ze skutků zákona „nebude před ním nikdo ospravedlněn“, neboť ze zákona pochází poznání hříchu. (Ř 3,19.20)

Osobní studium

I když mnozí věřící lidé souhlasí s tím, že Desatero je pro křesťany stále platné a závazné, jsou zmateni ohledně úlohy zákona v plánu spasení. Pokud nejsme spaseni skrze zachovávání zákona, jaký je potom jeho smysl a význam?

Jak ti následující texty pomáhají pochopit význam zákona v životě těch, kteří jsou spaseni z milosti?

Ř 3,19.20

Ž 119,5.6

Ř 7,7

Cílem zákona nikdy nebylo zprostředkovávat lidem spasení. Jeho zachovávání nemůže nikoho zachránit. Spasit nás může jedině Bůh a jeho milost. Zákon však vede člověka (spolu s působením Ducha svatého) k tomu, že si začíná uvědomovat potřebu Kristovy milosti. Zákon ukazuje, co je správné, dobré a pravdivé. Je pro nás zrcadlem, které nám ukazuje, jací jsme. Zákon nám takto zjevuje, že potřebujeme evangelium a milost. Milost dostáváme prostřednictvím Ježíše Krista. Úlohou zákona – i ve Starém zákoně – bylo ukázat lidem, že potřebují záchranu.

„Pokud se ptáme, zda zákon může přinést člověku spasení, nepochopili jsme, o čem Starý i Nový zákon mluví. Starý ani Nový zákon nic takového netvrdí ani nenaznačuje... Další chybou je tvrdit, že autor listu Židům (10,1–4) opravuje zákon – jakoby zákon obsahoval názor, že krev býků a kozlů může odstraňovat hříchy. Není tomu tak, oběti byly obrazy, předobrazy a symboly jedné dokonalé oběti, která měla přijít...“ (Walter C. Kaiser)

Aplikace

Podívej se okolo sebe. Jaké důsledky přináší nedodržování Božího zákona? Jaký vliv má porušování Božího zákona ve tvém životě? Co ti tvoje odpověď prozrazuje o důležitosti zákona?

Zákon a sobota

⁸Pamatuj na den odpočinku, že ti má být svatý. ⁹Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. ¹⁰Ale sedmý den je den odpočnutí Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádnou práci ani ty ani tvůj syn a tvá dcera ani tvůj otrok a tvá otrokyně ani tvé dobytče ani tvůj host, který žije v tvých branách. ¹¹V šesti dnech učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto požehnal Hospodin den odpočinku a oddělil jej jako svatý. (Ex 20,8–11)

Osobní studium

Jak jsme již připomínali v části na pondělí, mnozí křesťané přijímají závaznost Božího zákona. Přesto může vzniknout problém. Je velmi pravděpodobné, že se závaznost Božího zákona náhle zpochybní, když dojde na otázku poslušnosti vůči čtvrtému přikázání. V již vzpomínaném případě amerického soudce, který se dostal do střetu se zákonem, protože v soudní síni měl vyvěšeno Desatero, je paradoxní, že on sám tento Boží zákon porušoval. Jakkoliv důsledně zachovával neděli, porušoval biblický příkaz odpočinku v sedmém dni. Pokud vezmeme vážně text v Jk 2,10 – „Kdo by totiž zachoval celý zákon, a jen v jednom přikázání klopýtl, provinil se proti všem“ –, pak se tento soudce provinil proti všem přikázáním zákona.

Text v Ex 20,8.10 obsahuje vysvětlení přikázání o sobotě (hebrejsky „šabat“, tedy odpočívat či přestat). Je z něj jasné, kdy sobota (sedmý den) nastává a jak má být zachovávána. Zvláště je zdůrazněno zastavení a přerušení vykonávání obvyklé práce. „Sobota není představena jako den pro zotavení těch, kteří jsou příliš slabí a nevydrží pracovat den co den bez odpočinku. Sobota nabízí zastavení či přestávku pro všechny, aby se mohli soustředit na to, co je svaté (tedy na všechno, co vychází z uvědomění, že patříme Bohu) a těšit se z Božích požehnání, jež jsou určena pro tento den.“ (Douglas K. Stuart)

Aplikace

Co ti texty v Ex 20,11; Dt 5,15; Ex 31,13; Ez 20,20 a Žd 4,3–9 říkají o duchovním významu soboty? Jak ti tvoje osobní zkušenost se sobotou pomáhá lépe docenit to, o čem mluví tyto texty?

Sobota a evangelium

***V šesti dnech učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto požehnal Hospodin den odpočinku a oddělil jej jako svatý. (Ex 20,11)
Pamatuj, že jsi byl otrokem v egyptské zemi a že tě Hospodin, tvůj Bůh, odtud vyvedl pevnou rukou a vztaženou paží. Proto ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh, dodržovat den odpočinku. (Dt 5,15)***

Osobní studium

Texty v Ex 20,11 a Dt 5,15 zdůrazňují stvoření a vykoupení. Tyto dva pojmy v Bibli velmi úzce souvisí. Bůh je nejen náš Stvořitel, ale je i náš Vykupitel. Tyto důležité duchovní pravdy si můžeme připomínat každý sedmý den. V sobotu odpočíváme „podle přikázání“ (L 23,56) jako ženy, které „přišly s Ježíšem z Galileje“ (L 23,55).

Přečti si Ko 1,14–16 a J 1,1–14. Jak tyto texty představují Ježíše jako našeho Spasitele a Vykupitele?

„Protože Boží zákon je svatý jako Bůh sám, tak jen ten, kdo byl rovný Bohu, mohl dosáhnout smíření za přestoupení zákona. Nikdo kromě Krista nemohl vykoupit padlého člověka z kletby zákona a uvést ho zpět do souladu s nebem.“ (Ellen Whiteová – God’s Amazing Grace, 42) Jen jako ten, kdo je roven Bohu, jako ten, kdo stvořil vše a „bez něho nepovstalo nic“ (J 1,3), mohl Ježíš vykoupit padlé lidstvo.

Sobota je mocným symbolem evangelia milosti tím, že poukazuje na Krista jako na našeho Stvořitele a Vykupitele. Když v sobotu odpočíváme, svědčíme tím o tom, že nejsme spaseni skrze skutky zákona, ale díky tomu, co pro nás Kristus učinil. Sobotní odpočinek se tak stává symbolem odpočinku, který máme v Ježíši (Žd 4,3–9).

Spasení je ale i obnova. Je to proces, který začíná přijetím Ježíše (2K 5,17; Ga 6,15) a vrcholí novým nebem a novou zemí (Iz 65,17; Zj 21,5). Tyto texty jasně ukazují, že stvoření a vykoupení spolu úzce souvisí. Obě tyto klíčové pravdy jsou zahrnuty v přikázání o zachovávaní soboty, které je součástí Desatera.

Aplikace

Je možné mluvit o tom, že zachováváme sobotu a odpočíváme. To dělali i zákoníci a farizeové. Něco jiného je však naplno prožívat bohatství soboty. Jsi spokojený s tím, jak zachovááš sobotu? Co bys mohl udělat, abys získal víc duchovního i fyzického požehnání, které nám chce Bůh v sobotu darovat?

Podněty k zamyšlení

V knize Velké drama věků si přečti kapitolu z názvem Nezměnitelná Boží vůle (VDV 285–295; GC 433–450).

„Bůh chce, abychom si uvědomili, že má právo na mysl, duši, tělo i ducha – všechno, co vlastníme. Jsme jím stvořeni a vykoupeni. Jako náš Stvořitel vyžaduje, abychom mu sloužili. Jako náš Vykupitel vyžaduje lásku a pravdu... Naše tělo, duše i život mu patří nejen proto, že jsme je dostali jako dar, ale také proto, že nás neustále zahrnuje svým požehnáním a dává nám sílu využívat naše schopnosti...“ (Ellen Whiteová – God’s Amazing Grace, 245)

„Hospodin říká: ‚Jestliže v den odpočinku upustíš od svých pochůzek, od prosazování svých zálib v můj svatý den, nazveš-li den odpočinku rozkošným, svatý den Hospodinův přeslavným... tu nalezeš rozkoš v Hospodinu.‘ (Iz 58,13.14) Sobota bude radostí pro každého, kdo ji přijímá jako svědectví Kristovy stvořitelké a vykupitelské moci. Ten, kdo v ní vidí Krista, raduje se v něm. Sobota poukazuje na dílo stvoření jako na důkaz Kristovy vykupitelské moci. Připomíná ztracený pokoj ráje a vypráví o obnoveném pokoji, který se k lidem vrací skrze Spasitele. Celá příroda opakuje jeho pozvání: ‚Pojďte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout.‘ (Mt 11,28)“ (TV 181; DA 289)

Otázky k rozhovoru

1. *V Jr 31,33 je zapsáno: „Toto je smlouva, kterou uzavřu s domem izraelským po oněch dnech, je výrok Hospodinův: Svůj zákon jim dám do nitra, vepíši jim jej do srdce. Budu jim Bohem a oni budou mým lidem.“ Někteří se snaží tento text použít tak, aby dokázali, že zákon (vlastně sedmý den – sobota) byl v „nové smlouvě“ zrušen. Proč takové uvažování není správné? Jak tento text posilňuje stanovisko adventistů o zákonu – včetně soboty?*
2. *Protože věříme, že se zákon – včetně soboty – má zachovávat, proč si musíme dávat pozor, abychom se nechytili do pasti zákonictví? Uvažujte společně o legalismu – co to je a jak se mu můžeme vyhnout.*
3. *Přemýšlejte o úloze zákona ve velkém sporu. Proč satan ve svém útoku na Boží zákon věnoval zvláštní pozornost přikázání o sobotě? Proč to byl z jeho strany „výborný“ tah?*

Život křesťana

Texty na tento týden: Dt 8,11–18; Neh 10,39.40; Mt 22,39; Fp 2,5–8; Ef 5,21–25; Iz 61,1–3

Základní verš

„Podle toho jsme poznali, co je láska, že on za nás položil život. A tak i my jsme povinni položit život za své bratry.“ (1J 3,16)

Hlavní myšlenka

Kdokoliv se může prohlásit za křesťana. Co to však znamená v praxi?

„Co je platné, moji bratří, když někdo říká, že má víru, ale přitom nemá skutky? Může ho snad ta víra spasit?“ (Jk 2,14)

Bible na mnoha místech zdůrazňuje „zdravé učení“ (2Tm 4,3; 1Tm 1,10; Tt 2,1). Tím připomíná, že cílem těchto doporučení je život založený na etických základech, které se projevují plněním závazků a povinností vůči ostatním. V textu Tt 2,1–10 je spojeno zdravé učení se správným životem – je tedy možné předpokládat, že zdravé učení se ukazuje ve správném způsobu života.

Křesťan je spasen a je v rámci velkého sporu mezi dobrem a zlem Božím poslem, který ostatním přináší nabídku spasení a představuje dobro. Naše následování Krista není slučitelné s pasivním postojem nezájmu vůči druhým. Písmo nám představuje výzvy, povzbuzení i napomenutí, jak zde na zemi jako křesťané máme žít.

V této lekci se budeme zabývat tím, jak se má projevovat křesťanství v našem praktickém životě.

Správcovství

¹¹Střež se však, abys nezapomněl na Hospodina, svého Boha, a nepřestal dbát na jeho přikázání, práva a nařízení, která ti dnes udílím. ¹²Až se dosyta najíš a vystavíš si pěkné domy a usídliš se, ¹³až se ti rozmnoží skot a brav, až budeš mít hodně stříbra a zlata, až se ti rozmnoží všechno, co máš, ¹⁴jen ať se tvé srdce nevypiná, takže bys zapomněl na Hospodina, svého Boha, který tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. ¹⁵Vodil tě velikou a hroznou pouští, kde jsou ohniví hadi a štíři, žíznivým krajem bez vody, vyvedl ti vodu z křemene skály, ¹⁶krmil tě na poušti manou, kterou tvoji otcové neznali, aby tě pokořil a vyzkoušel a aby ti nakonec prokázal dobro. ¹⁷Neříkej si v srdci: „Tohoto blahobytu jsem se domohl svou silou a zdatností svých rukou.“ ¹⁸Pamatuj na Hospodina, svého Boha, neboť k nabytí blahobytu ti dává sílu on, aby utvrdil svou smlouvu, kterou přísahal tvým otcům, jak tomu je dnes. (Dt 8,11–18)

Osobní studium

Když přemýšlíme nad tím, jak se má spasení zrcadlit v naší službě pro druhé, nemůžeme pominout křesťanský koncept správcovství. Správcovství můžeme definovat jako zodpovědnost za to, co člověku Bůh svěřil – tedy za život, tělesnou existenci, čas, dary a schopnosti, hmotné vlastnictví, příležitosti sloužit druhým i poznávání Boží pravdy.

Bible učí, že hlavním záměrem Božího stvoření je oslava Boha. Hřích ale tento záměr do velké míry poničil. Bůh se však rozhodl člověka spasit a přivést ho zpět. Kristus nás vykoupil, abychom žili k Boží slávě a spolu s ostatním stvořením oslavovali Boha (Ef 1,11–14).

Pokud svými slovy i skutky vyznáváme, že Ježíš vládne v našem životě, vzdáváme tím Bohu slávu. Vyjadřujeme to tak, že svým nadáním, časem, hmotným vlastnictvím i svými schopnostmi sloužíme druhým.

U každého biblického textu, který následuje, si polož otázku: Jak mohu ve svém životě projevat principy, které jsou uvedeny v těchto verších? Jak mohou tyto pravdy ovlivnit můj život? Jaký vztah mám mít k druhým lidem, k Bohu a k darům, které mi dal?

Dt 8,11–17

Ž 24,1

Fp 2,3.4

1J 3,16

Aplikace

Ještě jednou si přečti uvedené verše. Který text se tě nejvíc dotýká a proč? Jaké pohnutky tě vedou k tomu, abys projevoval laskavost druhým, nejen sobě? Proč je pro tvůj duchovní život důležité sloužit druhým? Naplánuj si konkrétně v příštím týdnu nějakou službu pro své bližní, známé a sousedy.

Desátky

³⁹Kněz z rodu Áronova bude s levity, když budou vybírat desátky. Levité předají desátý díl z desátků do domu našeho Boha, do komor ve skladišti. ⁴⁰Do těch komor totiž budou přinášet Izraelci i levitští příslušníci obětní dávky z obilí, z moštu a z čerstvého oleje. Tam je nádobí svatyně i kněží konající službu i vrátní a zpěváci. Dům svého Boha neopustíme. (Neh 10,39.40)

Osobní studium

Lidský život je krátký. Smrt přichází nezadržitelně – u někoho dříve, u někoho později. Co by to pro nás znamenalo, kdyby byl hrob konečným bodem našeho života? Žili bychom jako jakýsi záchvat buňkového metabolismu, splnili svoji funkci (často v bolesti, těžkostech a strachu) a skončili. Když by všechny buňky odumřely, zůstalo by jen mrtvé tělo, které poslouží jako potrava pro různý hmyz a bakterie, dokud se i jejich život neukončí... Tak by vypadal úděl lidí v nekonečném vesmíru, ve kterém se naše planeta (a o co víc náš život) zdá tak bezvýznamná. Mohli bychom to považovat za krutý žert, kterému by se však většina z nás vůbec nesmála.

Zkusme se na tuto naši bezvýznamnost podívat Božíma očima. Co všechno jsme dostali v Kristu, co všechno nám Bůh v našem Spasiteli daroval! V Božích očích má každý z nás nesmírnou hodnotu. Bůh udělal vše pro to, aby našim osudem nebyl zánik (jak jsme ho popisovali v minulém odstavci).

Přečti si texty v 1K 15,51.52; Zj 21,4; Ga 3,13; Ef 1,6.7 a Zj 22,1–5. Všimni si výroků, v nichž je zmíněn dar, který jsme díky Kristu dostali.

„Desátkový systém mi připadá velmi skromný. Jak velké je to podhodnocení Ježíšovy oběti! Jak je to marná snaha měřit matematickými pravidly čas, peníze a lásku v porovnání s láskou a obětí, která je nezměřitelná a nespočítatelná! Desátky pro Krista – je to skromná almužna za to, co stálo tak mnoho! Z Golgotského kříže nás Kristus vyzývá k bezvýhradnému odevzdání se.“ (4T 119.120)

Aplikace

Co ti brání plně podřídit celý svůj život Boží vůli? Proč bývá tak těžké odpovědět na Kristovu lásku praktickými projevy víry? Jak vnímáš desátky – jako povinnost, dobrý skutek nebo vrácení části toho, co ti bylo svěřeno?

Zodpovědnost vůči sobě samému

Miluj svého bližního jako sám sebe. (Mt 22,39)

⁵Smýšlejte tak, jak smýšlel Kristus Ježíš: ⁶Ačkoli sdílel Boží podstatu, na své rovnosti s ním netrval.

⁷Místo toho se vzdal sám sebe: přijal podstatu služebníka, vzal na sebe lidskou podobu. ⁸Ocitl se v těle jako člověk, ponižil se a byl poslušný, a to až k smrti – k smrti na kříži! (Fp 2,5–8; B21)

Osobní studium

Ježíš to říká jasně: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“ To je velmi zajímavý text. Milování sama sebe totiž často považujeme za protiklad k myšlence štědré nezištnosti. Co měl těmito slovy Ježíš na mysli? Jak máme jeho slova chápat a aplikovat, abychom pochopili, o čem je pravé křesťanství?

Z křesťanského pohledu není láska k sobě samému sobectvím. Neznamená to, že sebe upřednostním před kýmkoliv a čímkoliv. Naopak, láska k sobě znamená, že si plně uvědomuji, jakou mám u Boha hodnotu. Snažím se žít nejlépe, jak umím. Ovoce takového života přinese užitek nejen tobě (což je dobré), ale také – a to je důležitější – lidem, kteří jsou ve tvém okolí.

Podívej se na Ježíšův příkaz v kontextu druhého textu zaznamenaného ve Fp 2,5–8 (viz také 2K 5,14.15). Pochopení a přijetí Kristovy oběti nás vede k jednotě s Kristem (Ga 2,20). Naše přání a cíle se dostávají do souladu s Kristovým plánem pro náš život. Chceme myslet jako Ježíš, nežít už sami pro sebe, ale pro něho. Křesťan přijímá pozvání k životu zasvěcenému Bohu (a tedy opouští své vášně, hříšné trendy ve společnosti, morální nečistotu...). (Přečti si k tomuto tématu i 1K 10,31–33 a 1Pt 1,13–16.) Pokud milujeme sami sebe, chceme pro sebe to nejlepší. A nejlepší pro nás je život, který odevzdáme Bohu, život, jenž odráží Boží lásku a charakter, život, který nežijeme pro sebe, ale pro dobro ostatních.

Aplikace

Proč je pro nás velmi těžké milovat nesobecky? Co pro tebe znamenají slova „milovat jako Kristus“? Jak se můžeme vyvarovat pasti egoismu?

Křesťanské manželství

²¹V poddanosti Kristu se podřizujte jedni druhým: ²²ženy svým mužům jako Pánu, ²³protože muž je hlavou ženy, jako Kristus je hlavou církve, těla, které spasil. ²⁴Ale jako církev je podřizena Kristu, tak ženy mají být ve všem podřizeny svým mužům. ²⁵Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval. (Ef 5,21–25)

Osobní studium

Lidé jsou stvořeni jako společenské bytosti. Doma, v práci i na veřejných místech vytvářejí navzájem různé vztahy. Na všech těchto úrovních by mělo být zřejmé zodpovědné křesťanské chování. Bible nám nabízí vhodné principy, podle kterých bychom se měli v těchto vztazích řídit.

Přečti si texty v Gn 2,21–25 a Ef 5,28 a pokus se v nich objevit biblickou definici manželství.

Pokud něco definujeme, znamená to, že chápeme význam a smysl dané věci. Dnes se často říká, že manželství lze definovat jen obtížně, protože je závislé na různých lidech, v historii se vyvíjelo a význam určují i kulturní odlišnosti. Bible však nezná takové „flexibilní“ manželství. Písmo definuje manželství jako Bohem zřízenou instituci, ve které dva dospělí lidé opačného pohlaví uzavřou smlouvu, že mezi nimi bude blízký a trvalý vztah. Biblické manželství se vyznačuje uznáním rovnosti muže a ženy, hlubokým poutem jednoty, splnutím cílů a principem stálosti, věrnosti a důvěry. Podobně jako u vztahu s Bohem je vztah mezi mužem a ženou posvátný a manželé by ho měli rozvíjet a pečlivě udržovat.

Dnes je žel manželství ve společnosti bráno na lehkou váhu – a tento trend proniká i do církve. Lidé před Bohem vstupují do svazku a slibují si věrnost v dobrém i zlém. Když po čase přicházejí problémy a těžkosti, stojí před lidským soudcem, který prostřednictvím lidmi ustanovených zákonů rozdělí to, co Bůh spojil. A to je zlé. Jako církev zápasíme s tím, jak řešit tyto problematické situace.

Cizoložství, smilstvo a pornografie zaplavily současnou společnost. A jsou i horší věci. Přesto Bůh hledí na hříšné lidi se soucitem a slitováním. Prostřednictvím Kristovy milosti můžeme nad těmito problémy vítězit. Musíme si dát vysoký cíl, vynaložit úsilí a prosit Ježíše o sílu, abychom mohli dosáhnout Božího ideálu – a neospravedlňovali hřích různými výmluvami či výjimkami, které jsou ve společnosti běžné.

Aplikace

Napadají tě nějaké biblické texty, které přinášejí rady u výše zmíněných problémů? Co můžeš udělat pro podporu svého manželství? Můžeš nějak podporovat manželství v tvém okolí?

Křesťanské chování

¹Duch Panovníka Hospodina je nade mnou. Hospodin mě pomazal k tomu, abych nesl radostnou zvěst pokorným, poslal mě obvázat rány zkroušených srdcem, vyhlásit zajatcům svobodu a vězňům propuštění, ²vyhlásit léto Hospodinovy přízně, den pomsty našeho Boha, potěšit všechny truchlící, ³pozvednout truchlící na Sijónu, dát jim místo popela na hlavu čelenku, olej veselí místo truchlení, závoj chvály místo ducha beznaděje. Nazvou je „Stromy spravedlnosti“ a „Sadba Hospodinova“ k jeho oslavě. (Iz 61,1–3)

Osobní studium

Křesťan má kromě rodinných vztahů také kontakty společenské a profesní. Bible jasně rozlišuje, že křesťané sice jsou na tomto světě, ale přesto nejsou ze světa (J 17,14–18).

Uvažuj o následujících oblastech každodenního života a o životním stylu a chování křesťana:

1. Vztahy zaměstnavatel – zaměstnanec (Jk 5,4–6; Ef 6,5–9)

Křesťanský zaměstnavatel bere své zaměstnance jako bratry v Kristu – je s nimi před Kristem na jedné rovině. Měl by se řídit principem, že práce vyžaduje přiměřenou odměnu. Na druhé straně by křesťanští zaměstnanci měli odolávat pokušení v práci zahálet.

„Rodiče se dopouštějí největšího hříchu, když dovolují svým dětem, aby nic nedělaly. Děti si brzy oblíbí zahálku a vyrostou z nich neschopní a neužiteční lidé. Když dospějí a musí na sebe vydělávat, pracují pomalu a jsou líní. Očekávají však odměnu, jako kdyby pracovali pilně. Takoví lidé se velmi liší od těch, kteří si uvědomují, že musí být věrni Božím požadavkům.“ (PM 175; COL 345)

2. Občanské povinnosti (Ř 13,1–7)

Křesťan dává na první místo v životě Pána Boha. Z tohoto úhlu pohledu hodnotí své konání i povinnosti. Proto by měl například zaujmout jednoznačně odmítavý postoj vůči diskriminaci v jakékoli formě, dokonce i tehdy, když je ve společnosti tolerována. Současně „věrnost Bohu neopravňuje kohokoliv, aby se stal nezávislým na společnosti a vytvářel v ní nesoulad a zmatek. Křesťané by měli řádně platit daně, plnit si své občanské povinnosti, respektovat dopravní pravidla a vlastnické vztahy a spolupracovat s představiteli občanského života při prevenci a omezování kriminality a násilí.“ (Handbook of Seventh-day Adventist Theology, 701)

3. Společenská odpovědnost (Iz 61,1–3; Mt 25,31–46)

V souvislosti s předchozími body uvažujte o následujícím citátu: „Křesťan může praktikovat výzvu ‚hleděte především Boží království a spravedlnost‘, jestliže motivován láskou k bližnímu plní své poslání v prostředí rodiny a ekonomickém, národním a politickém životě... Být věrný Ježíšovu příkladu je možné jen tak, že se angažujeme v občanském životě pro všeobecné blaho a jsme věrni svému povolání ve společnosti.“ (H. Richard Niebuhr)

Aplikace

Mohou u tebe v každodenním životě rozpoznat tvoji spolupracovníci a známí křesťanské hodnoty, které vyznáváš? Bud' k sobě upřímný, i když to může bolet. Které aspekty tvého života přitahují lidi k tvé víře? Co ti tvoje odpověď prozrazuje o tom, jak žiješ?

Podněty k zamyšlení

„Bůh chce, abychom byli štedří a laskaví. Díky tomu zůstane naše srdce milé a soucitné. Motivuje nás to k zájmu o druhé a ke vzájemné lásce. Jen tak půjdeme ve stopách svého Mistra, který se kvůli nám stal chudým, abychom se my díky jeho chudobě stali bohatými. Nařízení o desátcích mělo tento princip podpořit a mělo být pro člověka požehnáním.

System dobročinnosti byl zřízen proto, aby chránil člověka před velkým zlem – chamtivostí. Kristus rozpoznal, že láska k bohatství je největší příčinou vykořenění pravé zbožnosti ze srdce lidí. Věděl, že láska k penězům způsobí, že srdce člověka ztvrdne a zamrzne. Vytratí se z něj všechny šlechetné, velkorysé pohnutky a člověk přestane být ochotný trpět a snášet těžkosti.“ (3T 547)

„Když má člověk zdraví a sílu, je to jeho hřivna, kterou musí správně spravovat. Pokud tráví celé hodiny v nečinnosti či nesmyslnými hovory, zahálí a neplní své poslání. Musíme pracovat, abychom se starali o své rodiny. O to, co máme navíc, se můžeme dělit s těmi, kteří mají nouzi – a Bůh to požehná.

Na tomto světě nejsme jen proto, abychom se starali sami o sebe. Bůh od nás vyžaduje pomoc při velkém díle spasení. Řídme se proto Kristovým příkladem sebezapření, sebeobětavosti a užitečnosti.“ (1T 325)

Otázky k rozhovoru

- 1. Neshody v manželství a rozvody jsou velkým problémem. V některých oblastech je rozvodovost ve společnosti i církvi vysoká. Jak můžeme i v této oblasti aplikovat jasné biblické učení? Pokud bychom byli v poslušnosti Ježíšova učení důslednější, klesla by rozvodovost?*
- 2. Uvažujte o otázce desátek. Někteří věřící tvrdí, že by rádi dávali desátky na projekty či organizace, pro které se sami rozhodnou – tedy ne církvi, k níž patří. Proč je tento postoj nebezpečný?*
- 3. Jako církve nemůžeme ignorovat biblické výzvy, abychom pomáhali chudým a potřebným mezi námi. Žádný křesťan by neměl tuto oblast pominout. Jakým způsobem pomáhá váš sbor lidem v nouzi?*

Poslední události

Texty na tento týden: Žd 8,1–5; 7,25; Ř 3,25; Sk 3,19–21; 1Te 5,1–6; 4,13–16

Základní verš

„Proto činite pokání a obraťte se, aby byly smazány vaše hříchy a přišel čas Hospodinův, čas odpočinutí, kdy pošle Ježíše, Mesiáše, kterého vám určil. On zůstane v nebi až do chvíle, kdy bude všechno nové, jak o tom Bůh od věků mluvil ústy svých svatých proroků.“ (Sk 3,19–21)

Hlavní myšlenka

Pro ty, kteří důvěřují Ježíši, je biblické učení o Kristově službě v nebeské svatyni, jeho druhém příchodu a vzkříšení mrtvých poselstvím naděje.

V dějinách velkého sporu mezi dobrem a zlem je několik klíčových momentů. Jeho vyvrcholením však byl kříž, který je zárukou konečné porážky a zničení satana. Biblická proroctví však současně hovoří i o „době konce“ (Da 12,4.9). Je to období v dějinách spásy, které má svůj význam ve vztahu mezi Pánem a jeho lidem. Události období „doby konce“ se nazývají „eschatologické“ (týkající se „posledních událostí“).

V této lekci se budeme zabývat třemi událostmi, které se týkají doby konce a které významně zasahují do duchovního života lidí. Budeme uvažovat o Kristově službě v nebeské svatyni, o druhém příchodu Ježíše Krista a o vzkříšení těch, kteří zemřeli ve víře.

Nebeská svatyně

¹Z toho, co bylo řečeno, plyne: máme velekněze, který usedl po pravici Božího trůnu ²v nebesích jako služebník pravé svatyně a stánku, který zřídil sám Hospodin, a nikoli člověk. ³Každý velekněz bývá ustanoven k tomu, aby přinášel dary a oběti; proto musel i Ježíš nutně přinést oběť. ⁴Na zemi by nemohl být knězem, protože zde už byli kněží, kteří přinášeli dary podle zákona. ⁵Ti však sloužili ve svatyni, která je jen náznakem a stínem svatyně nebeské. Vždyť Bůh uložil Mojžíšovi, když měl zřídit stánek: „Hleď, ať uděláš vše podle vzoru, který ti byl ukázán na hoře.“ (Žd 8,1–5)

Osobní studium

Základní věroučný výrok 24 začíná těmito slovy: „V nebi je svatyně, pravý svatostánek, jehož stavitelem je Pán, a ne člověk.“ Existence nebeské svatyně je jedním ze základních předpokladů, na který se odvolávají bibliční autoři (Ž 11,4).

Pozemská svatyně byla postavena podle vzoru svatyně v nebi. To znamená, že pozemská svatyně určitým velmi nedokonalým způsobem naznačovala a odhalovala, co se odehrává v nebeské svatyni. I když měla pozemská svatyně pro Boží lid nezastupitelnou úlohu (celý náboženský život se soustřeďoval okolo ní), stále to byl pouhý obraz a ilustrace toho, co se odehrává v nebi. Prostřednictvím obětí a kněžské služby v pozemské svatyni se můžeme dozvědět o skutečnostech, které probíhají v nebeské svatyni. Služba v pozemské svatyni byla Božím prostředkem, skrze který chtěl Bůh představit svému lidu principy spasení. Byla to předzvěst „reality“, kterou byla Kristova smrt a je jeho přímluvná služba v nebeské svatyni (Žd 9,9–15).

Služba v pozemské svatyni učila izraelity, že odpuštění hříchu vyžaduje nejen prolítí krve, ale mezi hříšníkem a svatým Bohem je potřebný i kněz – prostředník. Služba velekněze ve svatyni svatých očisťovala svatyni od hříchu. Lid měl činit pokání a projevovat upřímnou lítost nad hříchem.

Vraťme se však k textu v Žd 8,1.2. Cílem předchozích kapitol v knize Židům je nasměřovat pozornost čtenáře na realitu nebeské svatyně a postavení Krista jako našeho Velekněze. List Židům nebeské svatyni – jako součásti celého plánu spasení – připisuje velký význam. V Listu Židům také není žádná zmínka, z které by bylo možné usuzovat, že nebeskou svatyni a Kristovu službu v ní máme považovat za symbolickou či metaforickou. V Žd 8,5 je jasně napsáno, že pozemská svatyně – reálná stavba s reálnými kněžími a reálnými oběťmi – byla jen „náznakem a stínem“ toho, co pro nás Kristus koná v nebeské svatyni.

Aplikace

Kristus na kříži vykonal všechno pro to, abys mohl být zachráněn pro věčnost. Touží a vybízí tě, aby se jeho obětí pro tebe stala každodenní realitou, aby pro tebe měla konkrétní význam. Jak na toto pozvání odpovíš?

Kristova služba v nebeské svatyni

Jeho ustanovil Bůh, aby svou vlastní smrtí se stal smírnou obětí pro ty, kdo věří. Tak prokázal, že byl spravedlivý, když již dříve trpělivě promíjel hříchy. (Ř 3,25)

Proto přináší dokonalé spasení těm, kdo skrze něho přistupují k Bohu; je stále živ a přimlouvá se za ně. (Žd 7,25)

Osobní studium

Služba v pozemské svatyni zjevovala tři fáze spasení – zástupnou oběť, prostřednickou službu kněze a soud. Všechny tyto fáze spasení jsou zahrnuty v Kristově službě pro hříšníky. Přečti si Iz 53,6; Ř 3,24.25 a 2K 5,21. Jak plní Kristova smrt na kříži zástupnou roli při spasení?

Co nám texty v 1Tm 2,5 a Žd 7,25 říkají o Kristově prostřednické službě pro hříšníky?

Tak jako oběti zvířat poukazovaly na Kristovu smrt, kněžská služba byla předzvěstí Ježíšovy služby v nebeské svatyni. Především každodenní služba kněží ve svatyni (ranní a večerní, tzv. ustavičná služba) symbolizovala způsob, jak hříšník přichází k Bohu prostřednictvím Kristovy služby prostředníka a přímlovce v nebeské svatyni (Žd 4, 14–16).

Přečti si také Žd 9,23. Jak souvisí očištění věcí v nebi s kněžskou službou v pozemské svatyni v Den smíření?

Text v Žd 9,23 na základě symboliky očištění pozemské svatyně jasně ukazuje na Kristovu očišťující službu v nebi. Tento text máte různé myslitele celá staletí, protože předpokládá, že v nebi bylo něco poskvrněného, co má být očištěno. Jako adventisté chápeme Kristovu službu v nebi za nás ve dvou fázích. Každoroční očištění pozemské svatyně při Dnu smíření toho bylo předobrazem.

Aplikace

Přemýšlej o smíření. Co pro tebe znamená? Jak se dá získat? Proč má být pro nás zpráva, že žijeme ve „Dni smíření“, radostnou skutečností plnou naděje?

Druhý příchod Ježíše Krista

¹⁹Proto činite pokání a obraťte se, aby byly smazány vaše hříchy²⁰ a přišel čas Hospodinův, čas odpočinutí, kdy pošle Ježíše, Mesiáše, kterého vám určil. ²¹On zůstane v nebi až do chvíle, kdy bude všechno nové, jak o tom Bůh od věků mluvil ústy svých svatých proroků. (Sk 3,19–21)

Osobní studium

Jak souvisí smazání hříchů, jež připomíná Sk 3,19, s očištěním svatyně, které bylo řešeno ve včerejší části? I když Petr nemohl znát „čas a lhůtu“ (Sk 1,7), jeho odkaz na Joelovo proroctví ve Sk 2,14–21 ukazuje, že pochopil, že se toto proroctví naplnilo v jeho době. Z jeho prorockých slov je zřejmé, že „Petr inspirovaný Duchem (což znamená, že nemluvil na základě svého omezeného chápání) hovoří o dvou velkých událostech, které se stanou na zemi v posledních dnech:

1. mohutné vylití Božího Ducha
2. konečné vymazání hříchů spravedlivých

Tyto dvě události souvisejí s tou nejdůležitější – druhým příchodem Ježíše Krista.“ (6BC 160)

Prvotní církev si byla jistá tím, že se Ježíš znovu vrátí a vyplní zaslíbení o novém nebi a nové zemi (2Pt 3,13). Kristův první příchod poskytuje teologický základ pro jeho druhý příchod. Jeho první příchod by byl bez druhého neúplný. Ježíš zemřel, abychom mohli žít věčně. Praktické důsledky Ježíšova vítězství se projeví po „očištění svatyně“, když se „po druhé zjeví ne už kvůli hříchu, ale ke spáse těm, kdo ho očekávají“ (Žd 9,28). Jaký význam by pro nás mělo zaslíbení o záchraně bez druhého příchodu a vzkříšení, které ho provází? (1Te 4,16–18) Žádný!

Druhým příchodem Ježíše Krista bude ukončen velký spor. Satan ví, že se blíží konec velkého sporu, proto chce svést co nejvíce lidí na svou stranu. „Čím víc se blíží druhý příchod našeho Pána Ježíše Krista, tím víc působí satanské síly... Satan se nejenom zjeví jako lidská bytost, ale bude se vydávat za Ježíše Krista. Svět, který odmítá pravdu, ho uzná za Pána pánů a Krále králů.“ (Ellen Whiteová, Last Day Events, 168.169) Před tímto podvodem nás ale Písmo varuje. Z Bible se dozvídáme, že Kristův příchod bude osobní, bude to viditelná událost, která se bude týkat celého světa. Nastane konec utrpení, bída, zklamání a smrti.

Aplikace

Podívej se na náš svět. Co děláš pro to, aby se tento svět stal lepším? I když se musíme snažit pomoci těm, kteří trpí a jsou méně šťastní než my, proč musíme mít na mysli jediné konečné řešení?

Očekávání druhého příchodu

¹Není nutné, bratří, psát vám něco o době a hodině. ²Sami přece dobře víte, že den Páně přijde, jako přichází zloděj v noci. ³Až budou říkat ‚je pokoj, nic nehrozí‘, tu je náhle přepadne zhoubou jako bolest rodičku, a neuniknou. ⁴Vy však, bratří, nejste ve tmě, aby vás ten den mohl překvapit jako zloděj. ⁵Vy všichni jste synové světla a synové dne. Nepatříme noci ani temnotě. ⁶Nespíme tedy jako ostatní, nýbrž bdíme a budme strážliví. (1Te 5,1–6)

Osobní studium

Přečti si 1Te 5,1–11. Tyto verše obsahují mnoho podnětných myšlenek. Jedna je však zvláště důležitá. Je to naděje, které se drží křesťané očekávající návrat Ježíše Krista. Máme být trpěliví a bdít, aby nás tento den nezaskočil jako zloděj v noci. Máme ale být i plní víry, lásky a naděje, protože máme zaslíbení věčného života s Ježíšem.

Dnes, kdy všude vidíme znamení blížícího se Kristova příchodu, si musíme dávat pozor, jak je vysvětlujeme, chápeme a dále zprostředkováváme. Příliš často se totiž stává, že se zaměříme na nějakou událost, která vyvolá všeobecný rozruch, dramatické napětí a různá očekávání, ale v krátkém čase upadne do zapomnutí. To může mnohé lidi znechutit, zklamat a vyvolat v nich pochybnosti. Máme být bdělí – a zároveň opatrní, rozumní a pokorní ve snaze poznat a rozeznat znamení doby (Mt 16,1–4).

Předpovědi o čase konce nebyly dány proto, aby byla uspokojena zvědavost věřících. Ježíš je jimi chtěl povzbudit, aby zůstali strážliví a bdělí (Mt 24,32–44). V čase očekávání na druhý příchod máme mít otevřené oči a vědět, co Boží slovo říká o událostech posledních dnů. Je to důležité, protože v různých křesťanských proudech existuje ohledně znamení doby mnoho nesprávných názorů (J 13,19; 14,29).

Aplikace

Jak můžeš najít správnou vyváženost v životě – tedy očekávat na druhý příchod, ale zároveň nevidět v každém novinovém titulku znamení konce? Jak je možné vyhnout se pocitu bezstarostnosti na jedné straně, a militantnímu fanatismu na straně druhé?

Smrt a vzkříšení

¹³Nechceme vás, bratři, nechat v nevědomosti o údělu těch, kdo zesnuli, abyste se nermoutili jako ti, kteří nemají naději. ¹⁴Věříme-li, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, pak také víme, že Bůh ty, kdo zemřeli ve víře v Ježíše, přivede spolu s ním k životu. ¹⁵Toto vám říkáme podle slova Páně: My živí, kteří se dočkáme příchodu Páně, zesnulé nepředědeme. ¹⁶Zazní povel, hlas archanděla a zvuk Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe, a ti, kdo zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve... (1Te 4,13–16)

Osobní studium

V Bibli je druhý příchod úzce spojen se vzkříšením těch, kteří zemřeli ve víře v Krista. Je to vlastně nejdůležitější část druhého příchodu, protože většina Kristových následovníků bude při jeho příchodu mrtvá.

Co říkají následující texty o vzkříšení mrtvých pro Kristově návratu?

1Te 4,13–16

1K 15,13–25

Ř 8,11

Fp 3,20.21

Bible učí, že při vzkříšení bude „tělo“ obnoveno k životu. Jinými slovy řečeno, biblické vzkříšení je vzkříšení těla. Lepší tomu porozumíme, když si vzpomeneme, že po Kristově vzkříšení zůstal jeho hrob prázdný. Jeho mrtvé tělo nezůstalo v hrobě. V jeho vzkříšení tedy máme jistotu i my.

Klíčem k nesmrtelnosti nebude nějaký vědecký výzkum. Moc smrti už byla poražena Kristovou smrtí a vzkříšením (Ř 6,9). Díky tomu může Ježíš darovat nesmrtelnost těm, kteří se ztotožnili s jeho smrtí a vzkříšením (Ř 6,23). Bible jasně říká, že dar nesmrtelnosti věřící nedostávají při smrti, ale při Kristově druhém příchodu, až se „ozve polnice“ (1K 15,51–54).

Aplikace

„Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít.“ (J 11,25) Jak můžeš lépe vnímat a pochopit naději, která se ukrývá v těchto slovech? Kde bys bez nich byl?

Podněty k zamyšlení

„Kristova prostřednická služba za člověka v nebeské svatyni je právě tak podstatná součást plánu vykoupení jako jeho smrt na kříži. Toto dílo zahájil svou smrtí a po svém zmrtvýchvstání vystoupil na nebesa, aby jej dokončil v nebi. Vírou smíme vstoupit za oponu, „kam jako první za nás vstoupil Kristus“ (Žd 6,20). Tam probleskuje světlo z golgotského kříže, tam můžeme plněji pochopit tajemství vykoupení. Pro záchranu člověka přineslo nebe oběť nesmírné ceny – a tato zástupná oběť odpovídá maximálním požadavkům přestoupeného Božího zákona. Pán Ježíš otevřel cestu ke trůnu Otce a díky jeho prostřednické službě mohou být Otcí předložena upřímná přání všech, kdo k němu přicházejí s vírou.“ (VDV 320; GC 489)

„Pro věřícího je Kristus vzkříšením i životem. Život, který byl hříchem zničen, je ve Spasiteli obnoven, neboť v něm je život a on oživuje, koho chce. Má moc udělovat nesmrtelnost. Život, který jako člověk položil, znovu přijímá a dává lidem. Řekl: „Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti.““ (TV 502; DA 786.787)

Otázky k rozhovoru

- 1. Jan Kalvín popsal Kristovu přímělnou službu jako „nepřetržitou aplikaci jeho smrti pro naše spase-ní“. Kristova přímělná služba je pro nás velmi důležitá. Připomeňme si, kolik starozákonních textů mluví o svatyni a chrámu. Vzpomeňme, kolik novozákonních textů zpracovává toto téma. Co nám to vypovídá o významu této důležité pravdy?*
- 2. Zamyslete se nad textem v Žd 9,23. Tento verš celá staletí mátl biblické myslitele, kteří nemohli pochopit, jak v nebi může být něco, co by mělo být očištěno. Jak nám text v Da 8,14 objasňuje tento důležitý problém?*
- 3. Vzkříšení Ježíše Krista je základ, podstata křesťanské víry. Bez něho by všechno ostatní bylo zbytečné a marné. Přečtěte si 1K 15,1–6. Všimněte si, jak se Pavel snaží přesvědčit své čtenáře o Kristově vzkří-šení. Co konkrétně říká v 6. verši? Proč zdůrazňuje, že mnozí z těch, kterým se Kristus ukázal, ještě žijí? Jaký důkaz z Bible nás může znovu utvrdit v naší jistotě Kristova vzkříšení?*

Až bude všechno nové

Texty na tento týden: Zj 20,1–9; 21,1–5

Základní verš

„...a setře jim každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pominulo.“ (Zj 21,4)

Hlavní myšlenka

Co je to „tisíciletí“? Kdy nastane? Čím skončí?

Thomas More, anglický spisovatel, dal obsah slovu „utopie“. Popsal jím neskutečný ostrov se zdánlivě dokonalým společenským a právním systémem. Od té doby se toto slovo často používá v poněkud hanlivém významu – tedy že není možné vytvořit dokonalou společnost. Vzpomeňme si, kolikrát se už v dějinách snažili lidé vytvořit různé „utopie“, ráje na zemi. A vždy to skončilo velmi nešťastně.

Bible však přináší skutečnou utopii. V jistém smyslu je to Boží cíl, který chce realizovat s lidmi od pádu do hříchu v zahradě Eden. Bůh chce přivést lidstvo zpět do stavu, v jakém se nacházelo na počátku.

V nebeské svatyni Kristus završuje své dílo spasení lidstva. Až bude dokončeno, přijde na zem podruhé. Zjeví se v nepředstavitelné slávě, vzkřísí zachráněné pro věčnost a promění živé. Všichni spolu budou vládnout v nebi s Ježíšem tisíc let.

Toto období nazýváme „milénium“ (tisíciletí). Začátek tisíciletí představuje začátek jedné „utopie“, dokonalé společnosti, která bude navazovat na Eden před pádem do hříchu.

Události, kterými začne tisíciletí

¹Tu jsem viděl, jak z nebe sestupuje anděl, který má v ruce klíč od propasti a veliký řetěz. ²Zmocnil se draka, toho dávného hada, toho ďábla a satana, ³na tisíc let jej spoutal, uvrhl do propasti, uzamkl ji a zapečetil, aby již nemohl klamat národy, dokud se nedovrší těch tisíc let. Potom musí být ještě na krátký čas propuštěn. (Zj 20, 1–3)

Osobní studium

Pokud je tisíciletí začátkem Boží „utopie“ pro jeho lid, je přirozené, že chceme vědět, kdy začne a jak bude probíhat. Tisíciletí (milénium) se jako pojem objevuje ve Zj 20. Ve verších 2–7 se vyskytuje šestkrát. Abychom zjistili, kdy se milénium má odehrávat, musíme zařadit Zj 20 do celkového sledu událostí v knize Zjevení. I když v této knize události většinou nejsou řazeny chronologicky, v tomto případě není složité určit, kdy milénium začíná.

Porovnej texty ve Zj 20 a 1Te 4,16–18. Zmínky o vzkříšení v obou těchto textech nám pomáhají určit, kdy milénium začíná. Kniha Zjevení předpokládá, že bezprostředně před druhým příchodem Ježíše Krista tři mocnosti (drak, šelma a falešný prorok) shromáždí národy, aby se postavily proti Kristovu dílu a jeho lidu (Zj 16,13). V čase Kristova příchodu (Zj 19,11) se tedy tyto národy shromáždí do boje proti Kristu. Šelma a falešný prorok budou zničeni (Zj 19,19,20). Zj 20 se zabývá údělem třetí mocnosti – draka. Jakmile budou mrtví v Kristu vzkříšeni – Bible mluví o tzv. prvním vzkříšení (Zj 20,5) – drak (satan) bude zajat a hozen do propasti na tisíc let (Zj 20,1–3).

Některé momenty z těchto událostí popisují i texty v 1Te 4,16–18 a 2Te 1,7–9. Pomáhají nám v chápání toho, co se stane, dříve než započne tisíciletí.

Začátek tisíciletí se překrývá s druhým příchodem Krista. Mrtví v Kristu budou vzkříšeni, přidají se k věrným, kteří žijí, a spolu budou vzati do nebe. Bezbožní, kteří žijí v čase Ježíšova příchodu, budou usmrceni „jasem jeho příchodu“ (2Te 2,8; B21). Zničená zem se stane vězením pro satana, který bude „spoután“ okolnostmi na tisíc let. Satan bude uvězněn, aby „již nemohl klamat národy“ (Zj 20,3). Někteří vykladači vidí symbolické spojení mezi „vyhnáním“ kozla na poušť v Den smíření (Lv 16,22) a okolnostmi, v jakých se bude nacházet satan v čase tisíciletí.

Aplikace

Tyto popsané události zjevují nadpřirozené dění, které ukazuje na Boží velikost a moc – v protikladu k lidské slabosti a bezmocnosti. Co můžeš dělat, abys na tento kontrast nezapomněl? Proč je to dobrý lék na pýchu a egoismus?

Události během tisíciletí

⁴Viděl jsem trůny a na nich usedli ti, jimž byl svěřen soud. Spatřil jsem také ty, kdo byli státi pro svědectví Ježíšovo a pro slovo Boží, protože nepoklekli před dravou šelmou ani jejím obrazem a nepřijali její znamení na čelo ani na ruku. Nyní povstali k životu a ujali se vlády s Kristem na tisíc let.
⁵**Ostatní mrtví však nepovstanou k životu, dokud se těch tisíc let nedovrší. ⁶To je první vzkříšení. Blahoslavený a svatý, kdo má podíl na prvním vzkříšení! Nad těmi druhá smrt nemá moci, nýbrž Bůh a Kristus je učiní svými kněžími a budou s ním kralovat po tisíc let. (Zj 20,4–6)**

Osobní studium

Co se podle textu ve Zj 20,4–6 děje v průběhu tisíciletí v nebi? Co je důkazem toho, že je to opravdu v nebi (tedy alespoň v případě spasených)?

Ve verši 4 je zmíněna skupina lidí, kteří „byli státi pro svědectví Ježíšovo a pro slovo Boží, protože nepoklekli před dravou šelmou ani jejím obrazem a nepřijali její znamení na čelo ani na ruku.“ Jako adventisté věříme, že Bible nezná existenci oddělených, nesmrtelných a vědomých duší. Jsou to tedy ti, kteří zažili pronásledování (jak je popsáno v Zj 12,7–13.18). Při druhém příchodu Ježíše Krista (kdy nastane vzkříšení věrných) bude těmto pronásledovaným lidem vrácen život a poté budou vládnout s Kristem v nebi (porovnej s 1Te 4,15–17).

Zj 20,4 však obrací naši pozornost na další událost tisíciletí. Text říká, že vykoupení dostali moc soudit. Vzhledem k tomu, že během tisíciletí budou věrní vládnout s Kristem a bezbožní budou usmrceni jasem Kristova příchodu, jaký má tento soud smysl?

Jedna ze třech věcí, na které jsme se soustředili v minulé lekci (v části na pondělí), byl soud spojený s Kristovou službou v nebeské svatyni před druhým příchodem. Tento soud je odlišný od soudu ve Zj 20,4, který je vlastně naplněním Kristova zaslíbení v Mt 19,28 a jež koresponduje s Pavlovým výrokem, že svatí budou soudit svět (1K 6,2.3).

Soud je v Bibli představen v mnoha různých souvislostech a z různých pohledů. Konečný soud má tři fáze. První souvisí s Kristovou kněžskou službou v nebeské svatyni. Nazýváme ji jako předadventní či vyšetřující fáze konečného soudu. Druhá fáze je „přezkumná“. Na ni se vztahují texty Zj 20,4 a 1K 6,2.3. V této fázi budou mít vykoupení příležitost „přezkoumat“ Boží soud nad vzbouřenci. Třetí fáze konečného soudu je „výkonná“, která bude součástí událostí, jež se budou odehrávat na konci tisíciletí.

Aplikace

Přečti si 1K 4,5. Jakou nadějí text přináší v souvislosti s našimi nezodpovězenými otázkami?

Události na konci tisíciletí

⁷Až se dovrší tisíc let, bude satan propuštěn ze svého žaláře ⁸a vyjde, aby oklamal národy ve všech čtyřech úhlech světa, Góga i Magóga. Shromáždí je k boji a bude jich jako písku v moři. ⁹Viděl jsem, jak vystoupili po celé šíři země a obklíčili tábor svatých a město, které miluje Bůh. Ale sestoupil oheň z nebe a pohltil je. (Zj 20,7–9)

Osobní studium

Na konci tisíciletí se mění okolnosti, které satana držely v zajetí. Satan je „uvolněn“ z vězení. Tato událost je spojena se vzkříšením ostatních mrtvých, kteří „nepovstanou k životu, dokud se těch tisíc let nedovrší“ (Zj 20,5). Výrazy „Góg“ a „Magóg“ jsou tu použity obrazně (jako např. v Ez 38,2). Představují lidi, které se satanovi podařilo svést – tedy bezbožné z celých dějin světa. Je to velké množství lidí, do čela se postaví satan, spolu pak vytáhnou zničit Boží město. Zj 20,9 naznačuje, že toto město, nový Jeruzalém (detailní popis je ve Zj 21), v této chvíli sestoupí z nebe na zem (podle všeho i s Kristem). Satan a jeho zástupy proti němu zaútočí.

Jak už bylo zmíněno, události v knize Zjevení nenásledují chronologicky. Ve Zj 20,11–15 jsou popsány některé detaily z průběhu soudu. Podle tohoto textu bude vykonán konečný trest až poté, co budou vykoupení mít možnost soudit (Zj 20,4).

„V průběhu tisíciletí se vykoupení zúčastní soudu, který odhalí, proč někteří lidé nedostali věčný život, stejně jako důvody zatracení padlých andělů. V souvislosti s vesmírným dosahem problému hříchu je takový soud nutný. Vzpoua a hřích byly předmětem zájmu a znepokojení ostatních světů (Jb 1; 2; Ef 3,10). Toto období musí být ukončeno tak, aby srdce a mysl všech bytostí v celém vesmíru byly srozuměny s tímto řešením a výsledkem, zejména co se týká Božího charakteru. Je velmi důležité, aby vykoupení ze země pochopili Boží zacházení s těmi, kteří křičeli ke skalám, aby na ně padly a ukryly je, před tváří toho, který sedí na trůnu“ (Zj 6,16). Musí být přesvědčeni o tom, že Boží rozhodnutí o údělu zatracených jsou spravedlivá.“ (Handbook of Seventh-day Adventist Theology, 932)

Aplikace

Co vypovídá o Božím charakteru, že můžeme mít účast na soudu? Jak to zapadá do celkového chápání velkého sporu?

Nová zem

¹A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly a moře již vůbec nebylo. ²A viděl jsem od Boha z nebe sestupovat svaté město, nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha. ³A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: „Hle, přibyték Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, ⁴a setře jim každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pominulo.“ ⁵Ten, který seděl na trůnu, řekl: „Hle, všechno tvořím nové.“ A řekl: „Napiš: Tato slova jsou věrná a pravá.“ (Zj 21,1–5)

Osobní studium

Vidění ve Zj 20 končí zničením satana a jeho následovníků. Ve Zj 21 Jan vidí nové nebe a novou zemi. Text ve Zj 21,1–5 obsahuje zaslíbení, že Bůh stvoří vše nové. Výraz „nové“ ve Zj 21,1 zdůrazňuje spíše novou kvalitu nebo formu než novou událost v čase. V určitém smyslu toto zaslíbení zrcadlí zprávu o stvoření v Gn 1.2. Boží záměr se stvořením v knize Genesis nebyl realizován. Proto se s nadějí chápeme zaslíbení o nové zemi. Až bude Bůh nově tvořit, vysvobodí vesmír i zemi ze současného stavu nedokonalosti a vše bude znovu v souladu s Božím záměrem. I když nové stvoření bude odlišné od původního, bude mezi nimi určitá kontinuita. Podobně jako stará, tak i nová zem budou reálnými místy, na nichž budou žít reálné fyzické bytosti. Nová zem bude podle apoštola Petra zemí očištěnou ohněm (2Pt 3,10–13).

Ve Zj 21,11–22.25 je vyličen nový Jeruzalém. Přestože je jeho popis spíše symbolický, je důležité si uvědomit, že je řeč o skutečném místě. Písmo zde opět odhaluje, že učení o hříšné hmotné existenci a dobrém duchovním bytí je jen pohanským bludem. I když slovy nedokážeme vyjádřit krásu nové země (dokonce ani inspirovanými), přesto nám pomáhají uvědomit si, že nás čeká reálné dědictví. Je důležité, abychom měli stále na paměti, že tento svět se všemi svými nedokonalostmi a problémy není tím, čím měl být. Hřích způsobil odklon od původního záměru. Kristus přišel napravit to, co se pokazilo. Obraz, který je popsán ve Zjevení – bez ohledu na to, že si ho nedokážeme představit ani ho pochopit (protože známe jen padlý svět) – představuje věčnou realitu, která nás čeká. V porovnání s těmi, kteří věří, že smrtí vše končí, máme úžasnou naději.

Život na nové zemi

A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: „Hle, příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi...“ (Zj 21,3)

Osobní studium

Pravděpodobně žádné jiné vidění v Bibli nezpůsobuje takový úžas jako to, jež Jan zaznamenal ve Zj 21,3. Nová zem bude nejen domovem lidí, ale též Boha. Přítomnost svatého transcendentního Stvořitele vesmíru bude ozdobou společenství vykoupených. Bůh se samozřejmě vždy bude lišit od svého stvoření, ale na nové zemi už nebude ono rozdělení mezi Bohem a lidmi, které způsobil hřích.

Bude obnoveno pravé společenství – jednak mezi Bohem a lidmi, mezi lidmi navzájem, mezi lidmi a přírodou, ale také v přírodě samotné. Jan píše, že tam nebude „nic prokletého“ (Zj 22,3; viz také Gn 2,17).

Obnova dokonalého společenství a konec nemoci celého vesmíru znamená, že všechno zlo – rozklad, choroby, smrt i trápení – se stane minulostí (Ř 8,21; Zj 21,4).

Aplikace

Boží přítomnost na nové zemi bude mít nesmírný dopad na život, který na ní bude. Bůh, který vše stvořil, za nás nejen zemřel, aby nás zachránil, ale bude s námi obývat novou zem navěky. S ohledem na hranice našeho hříšného myšlení se musíme nyní v našem racionálním přemýšlení zastavit, padnout na kolena a uctívat a chválit Toho, jenž nás nejen stvořil, ale i vykoupil a jenž nám zaslubuje, že s námi bude navěky.

Podněty k zamyšlení

„Když v obrazné starozákonní službě velekněz dokončil smíření pro Izrael, vystoupil ze svatyně a požehnal shromážděným věřícím. Podobně se po dokončení svého prostřednického díla objeví Kristus, ne už kvůli hříchu, ale ke spáse' (Žd 9,28), aby jako požehnání dal věčný život svému lidu, který ho očekával. Tak jako kněz očistil svatyni od hříchů a vložil je na hlavu kozla určeného k vyhnání, tak Kristus vložil všechny vyznané hříchy na satana, původce a podněcovatele hříchu. A tak jako kozel, nesoucí hříchy Izraele, byl zahrán, na poušť' (Lv 16,22), tak i satan ponese vinu za všechny hříchy, k nimž svedl Boží lid. Po tisíc let bude uvězněn na zemi, která bude v té době pustá a neobydlená. Nakonec podstoupí plný trest za hříchy v ohni, který zničí také všechny bezbožné. Konečným odstraněním hříchu a osvobozením všech, kdo dobrovolně odmítli zlo, se dovrší velký plán záchrany člověka.“ (VDV 317.318; GC 485.486)

„Někteří lidé z obavy, aby si život vykopených příliš nezhmotnili, všechny biblické zprávy o budoucím domově zduchovňují. Ježíš Kristus však své učedníky ujistil o tom, že jim připraví příbytky v Otcově domě. Lidé, kteří přijímají učení Božího slova, mají určité informace o nebeských příbytcích. A přece, co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují' (1K 2,9). Slovy nelze popsat odměnu, která čeká spravedlivé. Pochopí ji jen lidé, kteří ji zakusí. Rozum smrtelného člověka nemůže pochopit slávu Božího ráje.“ (VDV 433; GC 674.375)

Otázky k rozhovoru

- 1. Mezi křesťany existují tři základní pochopení tisíciletí (v různých obměnách): (1) symbolické období mezi prvním a druhým příchodem Ježíše Krista, (2) dlouhé období pokoje a spravedlnosti na zemi před Kristovým příchodem způsobené zčásti kázáním evangelia a sociálními reformami, (3) období tisíce roků, které nastane po Kristově návratu, až budou vykopení v nebi. Jako adventisté sedmého dne zastáváme třetí stanovisko. V čem jsou ostatní chápání tisíciletí problematická?*
- 2. Přečtěte si Zj 21,27. Jak rozumíte tomu, že některým nebude umožněn vstup do nového Jeruzaléma? Budou tam nějaké podmínky? Proč?*
- 3. Uvažujte o lidských snahách po vytvoření různých „utopií“. Napadají vás nějaké příklady? Jak tyto pokusy skončily? Proč nám tyto neúspěšné pokusy ukazují na naši úplnou závislost na Božím nadpřirozeném zásahu do našeho světa?*

Použité zkratky

ČSP	Český studijní překlad
JER	Jeruzalémská Bible
PET	Překlad Ondřeje M. Petrů (Nový zákon)
PBK	Překlad Bible kralické
B21	Bible, překlad 21. století
BC	The Seventh-day Adventist Bible Commentary (1BC – svazek 1 atd.)

Díla Ellen Whiteové

Zkratka	Anglický název
AA	The Acts of the Apostles
COL	Christ's Object Lessons
DA	The Desire of Ages
ED	Education
GC	The Great Controversy
GW	Gospel Workers
MB	Thoughts From the Mount of Blessing
MH	The Ministry of Healing
PP	Patriarchs and Prophets
SM	Selected Messages (1SM – svazek 1 atd.)
T	Testimonies (1T – svazek 1 atd.)

Zkratka	Český název
MN	Myšlenky o naději
NUD	Na úsvitu dějin
PM	Perly moudrosti
PNL	Poslové naděje a lásky
TV	Touha věků
VDV	Velké drama věků

Sbírky ve 4. čtvrtletí 2012

Misijní sbírky

V posledním čtvrtletí roku 2012 jsou prostředky z misijních sbírek sobotní školy určeny na náklady spojené s činností církve v oblasti knižní evangelizace, pečovatelské služby a dobrovolnictví na všech úrovních církevní činnosti. Jejich práce je všude ve světě stále velmi potřebná. Navštěvovat lidi dům od domu, zanechávat v domovech knihy, povzbudivé slovo, uklizený byt či chutné jídlo je stále nejvíce podobné činnosti prvních Ježíšových následovníků.

Sbírka modlitebního týdne

V sobotu 10. listopadu proběhne sbírka modlitebního týdne. Finanční prostředky z této sbírky jsou určeny na projekty globální misie v Asii.

Na odvodech do světového misijního fondu se jednotlivá sdružení podílejí v roce 2012 takto:

České a Moravskoslezské sdružení	100 %
Slovenské sdružení	85 %

Sbírka 13. soboty

Finanční prostředky ze sbírky 13. soboty jsou určeny na podporu projektů v jednotlivých odděleních církve na celém světě.

Ve 4. čtvrtletí 2012 jsou finanční dary určeny pro rychle rostoucí Jihoamerickou divizi (SAD) se sídlem v Brazílii. Patří sem země: Argentina, Bolívie, Brazílie, Chile, Ekvádor, Paraguay, Peru, Uruguay a Falklandské ostrovy.

Celkový počet sborů v této divizi je 10 138, počet členů 2 033 742 a počet obyvatel je 314 769 000.

Více informací naleznete postupně na www.casd.cz.

V roce 2012 všechna sdružení odvádějí na tento účel 80%.

Ostatní prostředky (20%) jsou určeny na podporu Domu pro seniory, část je určena na zabezpečení práce knižních evangelistů skrze nadační fond.

Sbírka darů 13. soboty proběhne 29. prosince 2012.

Edvard Miškeř, hospodář Česko-Slovenské unie